இளமையின் நினைவுகள்

அ. மு. பரமசிவானந்தம், எம். ஏ., எம். லிட்.
தமிழ்க்கலை இல்லம், சென்னை-30.

தமிழ்க்கலைப் பதிப்பகம்
சென்னை-30.

டிசம்பர், 1958.

விலை ரூ. 2-50

விற்பனை உரிமை
பாரி நிலையம்
பிராட்வே, சென்னை-1

முன்னுரை

—∞∞∞—

உதகையின் உயர்ந்த மலை உச்சிக்குச் சென்றுவிட்டேன். தொட்டபெட்டா என்ற அந்த உச்சியிலிருந்து நாற்புறமும் நோக்கினேன். எத்தனை மேடுபள்ளங்கள், காணுறுகள், குன்றுகள், சிறுமலை வழிகள், கணவாய்கள், காடுகள், தோட்டங்கள்...இப்படிப் பலப்பல என் கண்முன் காட்சி அளித்தன. மேட்டுப்பாளையம் தொடங்கி, தொட்டபெட்டா உச்சி வரையில் நான் கடந்துவந்த மைல்களை எண்ணி எண்ணிப் பார்த்தேன். சுமார் நாற்பது கற்கள். அந்த நாற்பது மைலிலும்தான் எத்தனை எத்தனைக் காட்சிகள் - வேறுபாடுகள் காண்கின்றன. பவானியாறும் அதன் பாலமும், அதன்பின் புகை வண்டி மலை ஏறும் காட்சியும் - ஒருபுறம் பள்ளத்தாக்கும், மற்றொருபுறம் உயர்ந்த செங்குத்தான மலையும் அவற்றின் இடையில் பல் சக்கரத்தைப் பற்றிஏறும் புகைவண்டியும் கண்முன் நின்றன. வளைந்து வளைந்து தாழ்ந்தும், செங்குத்தாக நிமிர்ந்தும் செல்லும் கற்பாறைகளும் கண்முன் தோன்றின. பரந்த பள்ளத்தாக்குகளும், குன்னூர் போன்ற நகரங்களும் பிற அமைப்புக்களும் தெரிந்தன. அருகிலே உதகையின் காட்சி கண்ணுக்கு விருந்தாக அமைந்தது. ஆம்! நான் இம்மலைப் பகுதியின் உச்சிக்கு வந்து விட்டோமென நினைத்து நிமிர்ந்தேன். கதிரவன் தன் பொற் கிரணங்களை எழுப்பி மேலே வந்துகொண்டே இருந்தான். மலை உச்சியில் உடன் இருந்த நண்பர் இது இரண்டாவது உயரிய மலை (Second Highest Peak) என்று கூறினர். ஆகவே திகைத்தேன். இதனினும் உயரியஉச்சி ஒன்று உண்டு போலும் என உணர்ந்தேன். நண்பருக்கும் அதுபற்றித் தெரியவில்லை. அது எங்கிருக்கிறது என்று அருகில் உள்ள மற்றவரைக் கேட்டேன். யாரும் அதுபற்றி அறிந்தவர்களாகவே தெரியவில்லை. என்றாலும் பலரும் கூறும் உயரிய உதகையின் உச்சிக்கு வந்துவிட்டோம் என்ற நிலையில் சுற்றி நோக்கினேன். அடுத்துவரும் வாழ்வின் உயர்ச்சி நமக்குத் தெரியாது மறைந்து நிற்பதுபோன்று அக்கால வேளையில் உயரிய அந்த உச்சி நமக்குப் புலனாகவில்லை போலும் என நினைத்தேன். ஆம்! வானத்துக் கதிரவனை அதே வேளையில் அண்ணாந்து நோக்கினேன். ஆதவன் கொடுமை இன்றேனும் அதிகநேரம் அவன் ஒளியில் நிற்க இயலாது வந்தவழித்திரும்ப

முயன்றேன். அந்தவேளையில் அக்கதிரவன் - என் வாழ் நாளைக் கூறிடும் பகலவன் 'இன்று வந்த இச்சிறு நெறியை நோக்கிநிற்கும் நீ, உன் வாழ்நாளில் நீ வந்த வழியை நோக்கிப் பார்த்தாயா? எண்ணிப்பார்' என்று கூறுது கூறினுன். உண்மையில் எண்ணிப் பார்க்கத்தான் வேண்டும் என்ற உணர்வு தோன்றிற்று. மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்து நாற்பதுகல் கடந்த இந்த மலைப் பாதையை நினைத்த என் மனம் என் வாழ் நாட் பாதையில் மைல் கற்களாக நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டதை உணர்த்திற்று. ஆம், கடந்த நாற்பது ஆண்டுகள் - அறிவு தெளிவுபட்ட அந்த ஐந்தாம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தி லிருந்து இன்று நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. என் அறிவறிந்த வாழ்வுப் பாதையில் கடந்த நாற்பது ஆண்டு களில் நான் கண்ட காட்சிகள், பெற்ற அனுபவங்கள் - வாழ் வின் மேடுபள்ளங்கள் - எத்தனை எத்தனை வேறுபாடுகள் - அளவில! அவை அனைத்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்ருகப் பட மெடுத்துக் காட்டுவன போன்று வந்து வந்து சென்றன. அந்த ஐந்து வயதை எட்டும் நாளில் அங்கம்பாக்கத்தில் இருந்த நாள் தொட்டு இன்று இதோ உதகையின் உச்சியில் இருக்கும் நாள் வரையில் என் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் பலப் பல.

என் வாழ்வைப் புறநோக்காகக் காண்பவர்கள் எதோ மகிழ்ச்சியிலே பிறந்து மகிழ்ச்சியிலேயே வளர்ந்த ஒருவன் நான் என்று கணக்கிட்டுவிடுவார்கள். 'எப்பொழுதும் சிரிப்பு நீங்காத முகமுடையவன்' என்று உற்றவரும் பெரியவரும் என்னைப் பற்றிக் கூறுவார்கள். என்ருலும் என் வாழ்வுப் பாதையை நோக்கினுல் யாரும் சிரிக்க வழி இருக்காது என்னலாம். துன்ப எல்லையில் நின்றுகொண்டே-எதிரே தெரியும் இன்பத்தை எட்டிப்பிடிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடே - கழிந்த மைல்கள் பல. ஒருபுறம் பள்ளத்தாக்கை வைத்துக்கொண்டே உயரிய உதகை உச்சியைப் பிடித்த புகைவண்டியைப் போன்று நானும் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை முயன்று கொண்டுதான் வரு கிறேன். புகைவண்டிக்கு வழிகாட்ட-வளைந்து குழிந்து நெளிந்து செல்லும் பாதையை விளக்க-வண்டியிலே பெட்டிக்கு ஒருவராகக் கொடியேந்தி நிற்பதோடு, வழியிடையெல்லாம் நிலையத்துள்ளவர்கள் நிறுத்தி நிறுத்தி வேண்டிய அறிந்து, வேற்று வண்டி வழியிடை முட்டா வகையில் வழி செய்து தொல்லையில்லாமல் காத்து வழியனுப்புகின்றனர். எனது வாழ்வுப் பாதையில் அவ்வாறு வழிகாட்டிகளாக உற்றவரும்

உதவுபவருமாகப் பேசத் தக்கவர் இல்லை எனினும் ஏதோ பண்டைய அறிஞர்கள் விட்டுச் சென்ற வாய் மொழிகளையே ஓரளவு வழிகாட்டிகளாக்கக் கொண்டு முன்னேறினேன். நான் வழுக்கி விழுந்த இடங்கள் பல. வலிய வீழ்த்தப்பட்ட இடங்களும் சில. அண்ணுந்து நோக்கிச் சிறிது சிறிதாக வளைந்து மேலேறும் புகை வண்டியைப் போலவே சில நாட்களில் மேலேறியதும் உண்டு. இப்படி இன்று இந்த உதகையின் உச்சியில் நிற்பது போன்று வாழ்வில் ஓரளவு முன்னேறினேன் என்று சொல்லலாம். அம்முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாயிருந்த அனைவரையும் வாழ்த்துகிறேன். இவ்வாறு என் கடந்தகால நிகழ்ச்சிகளை எண்ணும் போது முதலில் என் இளமையின் செயல்களும் அவற்றின் வழிச் சிந்தையில் எழுந்த நினைவுகளும் முன் நிற்கின்றன. கல்லா இளமையில் ஒவ்வொருவரும் எத்தனை எத்தனையோ இன்ப துன்பங்களை அனுபவித்திருப்பர். என் இளமையிலும் நான் பெற்ற இன்ப துன்பங்கள் பல. அக்காலத்தில் அவற்றைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் ஆற்றல் ஏது? எனவே அன்று அனுபவித்த அத்தனையும் விளையாட்டுச் செயல்களாகவே கழிந்தொழிந்தன. இன்று அந்த இளமை எண்ணங்கள் உள்ளத்து எழும்போது ஒவ்வொன்றிலும் பொதிந்துள்ள உண்மைகளும் கருத்துக்களும் அவற்றின் வழி நான் மட்டுமன்றி மனித இனமே அறிந்து செல்லக் கூடிய வழிதுறைகளும், அவற்றைக் காட்டும் அறநெறிகளும் உடன் தோன்றுகின்றன. சிறுசிறு செயல்களும் சிந்தையைத் துலக்கும் ஒளி விளக்கங்களாக அமைந்துள்ளன என்னலாம். ஆயினும் அவற்றை யெல்லாம் ஒன்றன் பின் ஒன்ருக வரிசைப் படுத்தி வகையாக ஒரு வரலாற்றை எழுத நான் முன்வரவில்லை. அது விரிவாகச் செல்வதாக அமைவதன்றிப் பலருக்கும் வேண்டாததாகவும் ஆகும். எனவே இங்கு என் உள்ளத்தில் தோன்றுவனவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை மட்டும் எடுத்துக்காட்ட எண்ணுகிறேன்.

நான் உதகையில் ஒரு திங்கள் தங்கினேன். என் அறையின் உள்ளிருந்து நேர் நோக்கின் எதிரில் நாளும் இவ்வுயரிய சிகரம் தோன்றிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அதைச் சென்று காணவேண்டும் என்று நான் முதலில் நினைக்க வில்லை. சுற்றித் தோன்றும் பல குன்றுகளில் இதுவும் ஒன்று என எண்ணினேன். எனினும் சில நாளில் அக்குன்றின் பெயர்என்ன என்றும் அதுவே அப்பகுதியில் உயரிய குன்று என்றும், அது பல இயற்கைச் சூழல்களைக் கொண்டுள்ளது என்றும் அதைக்

காண வேண்டுமென்றும் எனது நண்பர்கள் கூறினர். பிறகு தான் அக்குன்றினைச் சென்று காண வேண்டும் என்ற கருத்து எழுந்தது. காலை சிற்றுண்டிக்குப் பின் புறப்பட்டதால் திரும்ப நண்பகலாகிவிட்டது. என்றாலும் கதிரவன் வெம்மையை வீசுவதற்குப் பதில் என் உள்ளத்தில் பல விளைவுகளை வீசி என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கத் தூண்டிவிட்டான். ஆம். திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் காலையில்தான் என் சிந்தனை நீண்டது. இளமையின் நினைவுகளும், பிற நிகழ்ச்சிகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக உள்ளத்து எழுந்தன. இந்நினைவுகளை உணர்த்திய அந்நெடுங்குன்று 'நிலைத்து வாழ்க' என வாழ்த்துகிறேன்.

தத்தம் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பல பெரியவர்கள் மேலை நாட்டில் எழுதியுள்ளனர். அண்ணல் காந்தியடிகளார் போன்ற நம் நாட்டுப் பெரியவர்களுள் சிலரும் எழுதியுள்ளார்கள். அவர் தம் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் படிக்கும்போது நாம் எத்தனை எத்தனையோ உண்மைகளை உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஒருவருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறும்போது அதில் எத்தனையோ இடர்பாடுகள் உள. நல்லதையும் பொல்லாததையும் அப்படியே கூற வேண்டி இருக்கும். நல்லவரையும் அல்லவரையும் காட்டவேண்டியிருக்கும். அதனால் வேறுபாடுகளும் மாற்றங்களும் உண்டாகலாம். அவற்றையெல்லாம் கடந்து இனிய முறையில் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுபவர்கள் மிகச் சிலரே.

இது என் வாழ்க்கை வரலாறு அன்று, அவ்வாறு என் வரலாற்றை எழுதத் தேவையும் இல்லை அதனால் பயன் பெறுவாரும் இருக்க மாட்டார்கள், எனினும் இளமையில்—எனது பதினாறாம் ஆண்டு வரையில்—நான் பெற்ற சில அனுபவங்களையே இந்த இளமையின் நினைவுகள் வழி வெளியிட நினைத்தேன். அந்நினைவில் மலர்ந்ததே இந்நூல்.

இந்நூல் வருங்காலத்தை உருவாக்கும் வகையில் இளைஞர்களுக்கும் தமிழ்நாட்டு வாழ்வை வளம் படுத்த முன்நிற்கும் நூல் நிலயங்களுக்கும் பெரிதும் பயன் படும் என்ற துணிபுடையேன். இந்நூல் வெளிவருங்கால் ஒப்பு நோக்கி உதவிய செல்வர் அ. திருமலை முத்துசாமி அவர்களுக்கு என் நன்றி.

உக்கல்
30-12-58

அ. மு. ப.

பொருளடக்கம்.

நண்ணுதார் முறுவலிப்ப
நல்உற்றுர் கரைந்தேங்க
எண்ணுருத் துயர்விளைக்கும்
இவைஎன்ன உலகியற்கை?

—நம்மாழ்வார்.

படையல்.

மறைந்த மனைவி சந்திராமணிக்கு

—: முதலாண்டு நினைவு நாள் வெளியீடு :—

30—12—58.

1. தாத்தாவின் கதைகள்

அக்காலம் என்னை நான் நன்றாக அறிந்துகொள்ளாத காலம். வயது ஐந்துக்கும் கீழ்ப்பட்டிருக்கும். பெற்றோர் மடியில் இருந்து, தலைவைத்துப் பொழுதுபோக்கிய காலம் என்னலாம். நான் எனது தாய்ப்பாட்டனார் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டேன். என் தாத்தாவுக்கு எனது தாயாரும் பெரியம்மாவுமே இரு குழந்தைகள். ஆதலால் அவர்கள் இருவருக்கும் கலியாணம் செய்து வீட்டிலேயே தங்க வைத்துக்கொண்டார்கள். எனவே நானும் எனது தாத்தா வீட்டிலேயே வளர்ந்தேன். அந்தத் தாத்தாவுக்கு நான் ஒருவனே பேரன். ஆதலால் என்னை நன்றாகச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் போற்றி வளர்த்துவந்தார்கள். அவர்கள் சாப்பிடும் போது நானும் உடன் சாப்பிடவேண்டும். அவர்களுக்குக் கல்கண்டு கொடுத்தால் எனக்கும் பங்கு உண்டு. காப்பி நான் அந்தக்காலத்தில் குடித்தேனா, இல்லையா என்பது திட்டமாக நினைவுக்கு வரவில்லை; என்றாலும் வெய்யில் சுவற்றிலிருந்து கீழ் இறங்குவதற்குள், அதாவது காலை ஒன்பது மணிக்குள், நானும் தாத்தாவும் சாப்பிட்டுவிடுவோம். தாத்தாவுக்கு அப்படி ஒன்றும் வயது அதிகம் இல்லையாயினும் காலை ஒன்பது மணிக்குள் சாப்பிடாவிட்டால் மயக்கம் வந்துவிடுமாம். எனக்கு மயக்கம் வருகிறதோ இல்லையோ நானும் அவருடன் சாப்பிட்டுவிடுவேன். இப்படி என்னை அறியாமலேயே என் இளமை கழிந்தது.

தாத்தாவுக்கு ஒரு சிறு ஒற்றை மாட்டு வண்டி உண்டு. அவர் பக்கத்து ஊருக்கு வயல் பார்க்கச் சென்றாலும் வாலாஜாபாத்துக்கு வேறு சாமான்கள் வாங்கச் சென்றாலும்

அந்த வண்டியில் தான் செல்லுவார். அவருக்கு வண்டி ஓட்டுவதற்கு என்று தனி ஆள் இருந்தான். அவன் பெயர் சரியாக நினைவு இல்லை. முனியன் என்று இருக்கலாம் என நினைக்கின்றேன். அந்தச் சிறிய மாடு முனியன் கைப்பட்டவுடன் வேகமாக ஓடும். பாலாற்றில் கூட எங்கும் நிற்காது என நினைக்கின்றேன். தாத்தாவோடு வாலாஜாபாத்துக்குப் பலசரக்குக் கடைக்குப் போவேன். ஏதேதோ சாமான்களை யெல்லாம் கடைக்காரன் கட்டிவைப்பான். கடைசியில் அவன் என் கையிலும் ஒருசிறு பொட்டலத்தை நான் கேளாமலேயே திணிப்பான். அதில் கல்கண்டு அல்லது முந்திரிப்பருப்பு அல்லது திராட்சை இருக்கும். இரண்டொரு நாள் இப் பொட்டலம் தரப்படுவதைக் கண்ட நான் தாத்தா எப்போது சென்றாலும் உடன்செல்லப் பிடிவாதம் செய்வேன். அவர்களும் என்னை அழைத்துக்கொண்டுதான் செல்வார்கள். எனது அம்மா சிலவேளை அதட்டித் தடுக்க முயன்றாலும் அது நடவாது.

ஆண்டுக்கு ஒரு முறை—கார்த்திகை மாதத்தில்—தோப்பில் ஒரு திருவிழா நடக்கும். அதற்குக் 'கடைஞாயிறு' விழா எனப்பெயர் உண்டு என்பதைப் பிறகுதான் தெரிந்துகொண்டேன். அதில் பல பிராமணர்களுக்கு வனபோசனம் அளிப்பார்கள். அப்போது நானும் தாத்தாவும் அந்த ஒற்றை மாட்டு வண்டியில் செல்வோம். திருவிழா எங்களுடையது. எங்கள் தாத்தாவுக்கு அண்ணா ஒருவர் இருந்தாராம். அவர் இவ்வாறு செய்யச் சொல்லி ஏற்பாடு செய்து, அது ஆண்டு தோறும் தவறாமல் நடப்பதற்காக நிலமும் விட்டுச் சென்றிருக்கிறாராம். ஆகவே நாங்கள் விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் அந்த விழா நடந்துகொண்டேதான் இருக்கும் போலும். (ஆனாலும் இப்போது கிராமத்தில் யாரும் பிராமணர்கள் இல்லையாதலால் வனபோசனம் இல்லை, விழா

மட்டும் அதற்காக அமைக்கப்பெற்ற மண்டபத்தில் நடை பெற்றுக்கொண்டு வருகிறது.) அந்த வனபோசனம் மாலை மூன்று மணிக்கு நடக்கும். அதுவரை தாத்தா சாப்பிடாமலா இருப்பார். இல்லை; காலை ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் அவரும் நானும் வீட்டில் சாப்பிட்டுவிடுவோம். இரண்டு மணிக்குத் தோப்புக்குச் செல்வோம். அந்தப் பிராமணர்களெல்லாம் சாப்பிட்டு வருவார்கள். வந்தபிறகு எல்லோரும் ஒரு இடத் தில் உட்காருவார்கள். குறைந்தது ஐம்பது அறுபதுபேருக்கு மேல் இருப்பார்கள்; பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட இருப்பதுண்டு. பிறகு அவர்களுக்கெல்லாம் வெற்றிலைப் பாக்குத் தருவார்கள். அதில் 'தட்சணை' என்று இரண்டணு, நான்கணு வைக்கப்பெற்றிருக்கும். அத்துடன் வாழைப் பழமும் பொடிப்பொட்டலமும் வைத்திருக்கும். இதெல்லாம் எதற்கு என்பது எனக்குத் தெரியாது. பெண்களும் பிள்ளை களும் கூடப் பொடிப்பொட்டலம் எடுத்துக்கொள்வார்கள். இப்பொடி எல்லாம் எதற்கு என்று நான் தாத்தாவைக் கேட்பேன். அவர் ஏதாவது பதில் சொல்லி இருப்பார். அது என்னவாயிருக்குமென்று கூட இன்று என்னல் ஊகிக்க முடியவில்லை. என்ருலும் பின்னல் இப்படியா பொடியும் புகையிலையும் வாங்கிக்கொண்டு ஒரு வனபோசனம் பெறு வார்கள் என்று நான் நினைப்பதுண்டு. அன்றைக்கு எனக்கு பொடி புகையிலை எல்லாம் பெறுதல் கெட்டசகுனம் என்பது தெரியாது.

பிராமணர்களுக்கு எல்லாம் கொடுத்தபிறகு அவர்கள் காலில் விழுந்து தாத்தா 'கும்பிடு'வார்கள். நானும் உடன் கும்பிடவேண்டும். பிறகு அவர்கள் போய்விடுவார்கள். உள்ளே சமையல்செய்த ஐயர் 'சித்திரான்னங்'களையும் வடை பாயாசம் முதலியவற்றையும் கொடுப்பார், நாங்கள் எடுத் கொண்டு அருகிலிருக்கும் ஆற்றுக்கால்வாய்க்குச் செல்

வோம். அப்போது எங்கள் உறவினர் சிலராவது எங்களை வட்டமிட்டுக்கொண்டு வருவார்கள். அனைவரும் உள்ளவற்றைச் சாப்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்தனுப்புவோம். இப்படி அந்தக்காலத்தில் எங்கே போனுலும் தாத்தாவை விட்டுப்பிரியாது செல்வது வழக்கம்.

தாத்தா எப்போதும் 'சும்மா' இருக்கமாட்டார்கள். ஏதாவது கதை சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அப்போது எனக்கு ஐந்துவயதுகூட நிரம்பவில்லையாதலால் அவர்கள் சொன்ன கதைகளெல்லாம் இன்று நினைவுக்கு வரவில்லை. என்றுலும் கிளிக்கதை ஒன்றுமட்டும் இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. அதைப் பின்னுலும் வேறு கதைப் புத்தகங்களில் படித்தும் இருக்கிறேன். ஆதலால் அப்படியே மனதில் பதிந்துவிட்டது என்னலாம். மேலும் அவர் இந்தக் கதையை அன்றுடம் மாலை ஆறுமணிக்கு மேல் விசிப் பலகையில் படுத்துக்கொண்டு நான் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருக்கச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்.

தாத்தா புராண இதிகாசங்களெல்லாம் படித்தவர். தெய்வபக்தி உள்ளவர். ஆகவே தெய்வபக்தி உள்ள கதைகளெல்லாம் கூடச்சொல்லி இருப்பார். ஒருநாள் மாலை கதை சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார். அந்த வேளையில் எனது 'அம்மா' நான்கைந்து விறகுக் கட்டைகளைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தெருவிலிருந்து உள்ளே வந்தார்கள். அதைக்கண்ட தாத்தா அதட்டிக் கூப்பிட்டார்கள். நான் பயந்தே போனேன். 'எங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய் விறகை' என்றுர்கள். 'பெரியவீட்டுத் திண்ணையில் இருந்து' என்று என் தாயார் பயந்து பயந்து பதில் சொன்னுர்கள். என் தாத்தா கோபம் கொண்டால் யாராலும் எதிர்நிற்க முடியாது. என்னை அம்மா எவ்வளவு மிரட்டினுலும் தாத்தாவுக்கு முன் அவர்கள் அலறுவார்கள்,

'அடுப்புக்கு வேண்டும்' என்றார்கள் மெதுவாக அம்மா. 'தெரியும்; முதலில் இதை எடுத்த இடத்திலேயே வைத்து விட்டு வா, பிறகு சொல்லுகிறேன். என்றார் அவர். அம்மா ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்படியே செய்துவிட்டு வந்தார்கள். அதற்குள் என்னை வளர்த்த பாட்டி—தாத்தாவுக்கு அக்கா-காமாட்சி அம்மாள் எங்கிருந்தோ அதட்டல் கேட்டுவந்தார்கள்: 'ஏன் இப்படிக் குழந்தைகளை அதட்டுகிறாய்? என்று பரிவோடு கேட்டார்கள். 'ஏனா? அவள் ஏன் அந்த விறகை எடுத்தாள்? அந்த இலுப்ப விறகு கோயில் விறகு என்று தெரியாதா? நம் விறகு தொழுவத்தில் இருக்கிறதே, பொழுதோடே முனியனை எடுத்துவரச் சொல்வதுதானே' என்றார்கள். அப்போதுதான் எல்லோருக்கும் புரிந்தது. கோயில் விறகை உலர்த்திக் கோயிலுக்குக் கொண்டுசெல்வதற்காக எங்கள் பழைய பெரியவீட்டுத் திண்ணையில் அடுக்கி வைத்தார்கள். எங்கள் விறகு எல்லாம் பக்கத்தில் தொழுவத்தில் அடுக்கி இருக்கும். அம்மா இது தெரியாது அவசரத்தில் கோயில் விறகை எடுத்து வந்துவிட்டார்கள். 'நாம் எவ்வளவுதான் கோயிலுக்குத் தானம் கொடுத்தாலும் அக்கோயில் சொத்தில் ஒரு சிறு துரும்புகூட நமக்குப் பயன் படலாகாது' என்ற கொள்கையில் தாத்தா தீவிரமாக இருப்பவர்கள்.(அவர்கள் நிலத்தை மூன்றாய் பிரித்து ஒன்றைக்கோயிலுக்கும் இரண்டை இருமக்களுக்கும் வைத்தார்கள் என்பர் ஊரார். இன்றும் அவர்கள் ஏற்படுத்திய பல நிபந்தங்கள் ஊர்க் கோயிலில் நடைபெற்றுவருகின்றன.) இப்படிச் சிலச் சில நாட்களில் நான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் கதைகளில் தடை ஏற்படுவதும் உண்டு. ஆயினும் அந்தக் கிளிக்கதை மட்டும் அப்படியே மனதில் நின்றுவிட்டது.

கிளிகள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சஞ்சரிக்கும் காடு. அக் காட்டில் அக்கிளிகளைக் கண்ணி வைத்துப் பிடிக்கும் வேடர்

களும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நாள் ஒரு வேடன் வலையை விரித்துக் கீழே தானியங்களையும் பழத்துண்டுகளையும் தூவிவிட்டு ஒரு புதரில் மறைந்திருந்தான். எங்கிருந்தோ கிளிகள் கூட்டமாகப் பறந்தோடி வந்து வலைவிரித்திருந்த மரத்தின் மேல் உட்கார்ந்தன. சில கிளிகள் கீழே பார்த்தன. பழத்துண்டுகளும், தானியங்களும் தெரிந்தன போலும். அவற்றை உண்ண விரும்பின. எனினும் ஒரு கிழக் கிளி அவை விரிக்கப்பட்ட வலையில் உள்ளதென்றும், அதில் ஆபத்து இருக்கிறது என்றும் சொல்லிற்று. என்றாலும் பெரும்பாலான கிளிகளின் விருப்பப்படி அனைத்தும் பறந்து வந்து கீழ் இறங்கிப் பழங்களைத் தின்னவந்தன. வேடன் வலையில் எல்லாம் சிக்கின. அப்போது எல்லாக் கிளிகளும் அந்தப் பெரியகிளி சொன்ன பேச்சைக்கேட்காதுபோனோமே என வருந்தினவாம். ஆயினும் அந்தப் பெரியகிளி அப்போதும் தளராமல், 'இப்போதும் ஒன்றும் கெட்டுவிடவில்லை. உடனே தாமதிக்காமல் அனைவரும் அப்படியே பறப்போமேயானால் வலை நம்முடன் வந்துவிடும். நாம் வேறு எங்காவது சென்று அறுத்துக்கொள்ளலாம். உடனே வேடனிடமிருந்து விடுதலைபெற அதுவே வழி' என்றதாம். உடனே தாமதம் செய்யாமல் அனைத்தும் பறந்துவிட்டனவாம். பாவம் வேடன் வேகமாக ஓடிவந்தும் அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. இவ்வாறு அக்கிளிகள் தப்பின. இது தான் கதை. கிளி பேசுமா பேசாதா என்றெல்லாம் அன்று நான் ஆராய்ச்சி செய்யவில்லை. தாத்தா சொன்னவற்றை அப்படியே நம்பிவிடுவேன். அவர் இந்தக் கதையைச் சொல்லி 'ஆகையால் சிறியவர்கள் பெரியவர் சொல்லுவதை எப்போதும் கேட்க வேண்டும்' என்றும், எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து' வாழ்ந்தால் எதிரியால் நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்றும், நல்ல நீதிகளை உடன்

சொல்லுவார்கள். ஆம்! இது போன்று எத்தனையோ கதைகளை நல்ல நீதிகளோடு இணைத்து எனக்கு அந்த ஐந்தும் நிரம்பாத அறியாப் பருவத்தில் சொல்லுவார்கள். நான் பெரியவனுகிய பிறகு அந்தக் கதை பஞ்ச தந்திரத்தில் உள்ள ஒரு கதை என்று அறிந்த பிறகும்கூட அதைத் 'தாத்தாவின் கதை' என்றுதான் நான் சொல்லுவது வழக்கம். இப்படி எத்தனையோ கதைகள். ஆம்! தாத்தா இறந்து மறைந்து விட்டார்கள். அவர் நினைவை மறக்காது வாழவைக்கும் இக்கிளிக் கதையும் அதன் வழி அவர் சொல்லிச் சென்ற நீதியும் எனக்கு இன்றும் முன் நின்றுகொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் சொன்ன அந்த இரண்டு நீதிகள்—பெரியவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு நடத்தலும், கூடிவாழ்தலும்—அன்றைக்கு மட்டுமின்றி இன்றைக்கும் என்றைக்கும் தேவையான நீதிகளாகவே உள்ளதை அறியாதார் யார்! என் தாத்தாவின் நினைவைச் சாகாமல் வாழவைக்கும் அக்கிளிக்கதையும் நீதிகளும் நெடுங்காலம் வாழ்க என வாழ்த்துகின்றேன்.

2. பாட்டியின் அறிவுரை

என் தாயார் என்னைப் பெற்றகடன் ஒன்றைத்தான் அறிவார். வளர்த்தவர் என் பாட்டி காமாட்சிஅம்மாள் தான். பாட்டி என்றால் தாயைப்பெற்ற பாட்டியோ தந்தையைப் பெற்ற பாட்டியோ அல்லர். மேலேகண்ட என் தாத்தாவின் உடன்பிறந்த என் அம்மாவின் அத்தையாகிய பாட்டியாவர். அவர்கள் இளமையிலேயே கணவனை இழந்து எங்கள் பாட்டனருடைய குடும்பத்தோடு குடும்பமாக ஒன்றிவிட்ட வர்கள். அக்குடும்பத்தில் பலநாட்கள் குழந்தையில்லாது நான் பிறந்தமையின் அவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே மகிழ்ச்சி. அதிலும் பாட்டி எப்போதும் என்னைச் சீராட்டிக்கொண்டே இருப்பாளாம். தாத்தா இறந்தபிறகு இந்தப் பாட்டியுடன் தான் பெரும்பாலும் இருப்பேன். நான் பள்ளிக்கூடம் போகும் வேளைதவிரப் பெரும்பாலும் அவர்களோடு தோட் டங்களுக்குச் செல்வேன். அவர்கள் விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து வீட்டுவேலைகளைச் செய்துவிட்டு, பூந்தோட்டத்திற்குச் செல்வார்கள். அவர்கள் காலைதோறும் மலர்கள் கொண்டுவந்து பகலில் கட்டி மாலையில் கோயிலுக் குக் கொண்டு சென்று கொடுப்பார்கள். அவர்களை இது குறித்துச் சிலர் பண்டாரப்பாட்டி என்றுகூடக் கேலிசெய் வார்கள். எங்கள் ஊரில் கோயிலுக்கு மலர்கொண்டு கொடுப் பவர்கள் பண்டாரங்கள்தாம். அவர்கள் அதற்காக மானிபம் பெறுவார்கள். ஆனால் என் பாட்டி அன்பினால் ஆண்டவ னுக்குச்செய்யும் தொண்டினையும் பண்டாரத்தொண்டு எனக் 'கிண்டல்' செய்வது அவ்வூரில் சிலரது வழக்கமாக இருந்த தாம். எனினும் பாட்டியார் மனங்கோணாது தவறாது தன் தொண்டைச் செய்துவந்தார்கள். நான் அவர்கள் பக்கத்தி

லேயேபடுத்துத்தூங்குவேன். எனவேஅவர்களோடுஎழுந்து பல்துலக்கிக்கொண்டு, நானும் காலையில் பூப்பறிக்கச்சென்று விடுவேன். திரும்பிவர மணி ஏழுக்கு மேலாகிவிடும். வந்ததும் வீட்டில் 'அம்மா' காலை எழுந்து படிக்காது போய்விட்டதற்காகத் திட்டுவார்கள். நான் ஆற்றுக்கு ஓடி விடுவேன். குளித்துவந்து பிறகு படித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கூடம் சென்றுவிடுவேன். வீட்டில் எனது தாத்தா இறந்த பிறகு – எனது ஐந்துவயதுக்கு மேல் – அவருடன் ஒன்பது மணிக்குச் சுடச்சுடச் சாப்பிட்ட நிலை மாறிவிட்டது. காலையில் 'பழையது' போடுவார்கள். ஊறுகாயுடன் பழையதைச் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பள்ளிக்கு ஓடிவிடுவேன்.

என் பாட்டி என் வாழ்வில் மிகுந்த அக்கறை காட்டுவார்கள். அதனால் சில சமயங்களில் என் அம்மாவுடன் 'சண்டை' போடுவதுகூட உண்டு. என் அம்மாவுக்கும் பாட்டிக்கும் என்னை வளர்ப்பதின் நோக்கம் ஒன்றாக இருந்தும் வளர்க்கும் முறையில் வேறுபாடு உண்டு. அம்மா என்னை நன்றாக அடித்து உதைத்து வளர்த்து நல்லவன் ஆக்க வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள். பாட்டியோ அடிக்காது உதைக்காது அன்பினாலேயே வளர்த்து நல்லவனாக்க முடியும் என்று நம்பினார்கள். எனவே அம்மா என்னை அடிக்கும் போதெல்லாம் பாட்டி 'சிபாரிசு'க்கு வருவார்கள். இதனால் அவர்களுக்குள் வார்த்தைகள் முற்றும். நான் உண்மையில் என் அடிக்கு அழுவதைவிடப் பாட்டியின் பரிவுக்காகவே கண்ணீர் விடுவதுண்டு.

எனது தாத்தா இறந்தவுடனேயே எனது அம்மாவும் பெரியம்மாவும் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். எனவே என்னுடன் அம்மா, அப்பா, பாட்டி மூவரும்தான் இருந்தார்கள். அப்பா ஊரிலுள்ள சில 'நல்லவர்'களோடு சேர்ந்து வேறு வழியில் திரும்பிவிட்டார் என்னலாம். எனவே என்னைக் கவ

னித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு அம்மாவுக்கு அதிகமாயிற்று. அதனுலேதான் அம்மா என்னை எப்படியும் நல்லவனுக்கி முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அப்படியே பாட்டியும் ஆசைப்பட்டார். அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் நான் எங்கள் ஊரிலேயே பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக்கொண்டு வந்தேன்.

பாட்டியுடன் காலையில் பூந்தோட்டத்திற்குச் செல்வேன். பகலில் ஓய்வு வேளையின்போது கத்தறித் தோட்டத்திற்குச் செல்வேன். மாலையில் கோயிலுக்குச் செல்வேன். இப்படிச் செல்லும் போதெல்லாம் அவர்கள் பலப்பல சிறு கதைகளை யும் பாட்டுக்களையும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு 'அ, ஆ' படிக்கத் தெரியாது; எழுத்து வாச னையே கிடையாது. என்றாலும் பல கதைகள் சொல்லுவதி லும் பண்பாட்டோடு நடந்துகொள்வதிலும் அவர்கள் திறம் வாய்ந்தவர்கள். எந்த வேளையிலும் ஓய்வாக உட்காரமாட் டார்கள். அப்போது எங்களுக்கு ஒரு மாந்தோப்பு இருந் தது. அதில் துடைப்பங்கள் உயரமாகச் செழித்து வளர்ந்து இருக்கும். அவர்கள் அந்தப் புதர்களிலெல்லாம் சென்று அவற்றைச் சேகரித்து வருவார்கள். பலர் அவர்களை இது பற்றிக் கேலி செய்தாலும் 'நம் வீட்டுக் காரியங்களைச் செய்வ தற்கு நாம் ஏன் வெட்கப்படவேண்டும்? என்று அவர்கள் அறிவுரை கூறி நீதி உணர்த்துவார்கள். என்னையும் அப் படியே எல்லா வீட்டு வேலையையும் செய்யச்சொல்லுவார்கள். சாமான் துலக்கும் வேலை முதல், வீடு துப்புரவு செய் யும் வேலைவரை எந்தச் சிறிய வேலையாயினும் நமக்காக நாமே செய்துகொள்வதில் தவறு இல்லை என்று கூறி அவற் றிலெல்லாம் என்னை ஊக்குவார்கள். அத்துடன் படிக்கும் வேளையில் படிப்பை நிறுத்தவும் ஒப்பமாட்டார்கள். எனவே அந்த இளம் வயதில் பள்ளிப்படிப்போடு வீட்டு வேலைகளை யும் நான் கற்றுக்கொண்டே வந்தேன்.

அவர்களோடு தோட்டங்களுக்குப் போகும் போது அவர்கள் எத்தனையோ பாட்டுகளும் கதைகளும் சொல்லு வார்கள் என்று கூறினேன். அவர்கள் சொல்லிய அத்தனை யும் இன்று என் நினைவில் இல்லை. ஏதோ ஒரு பாட்டில் ஒரு சில அடிகள் தாம் நினைவுக்கு வருகின்றன. அந்தப் பாட்டு வேடிக்கைப் பாட்டுத்தான். என்றாலும் அதன் அடி கள் ஒருசில எப்படியோ என் உள்ளத்தில் நிலைத்த இடம் பெற்றுவிட்டன.

'பிள்ளையார் பிள்ளையார் எங்கேயோ பிள்ளையார்?
கத்தரித் தோட்டத்திலே களைபறிக்கிறாராம் [பிள்ளையார்
அங்கேயும் போய்ப்பார்த்தேன் அவர் எங்கேயோ [பிள்ளையார்?
வண்டைக்காய் தோட்டத்திலே வந்திருக்கிறார் [பிள்ளையார்
அங்கேயும் போய்பார்த்தேன் அவர் எங்கேயோ [பிள்ளையார்?

என்ற இந்தச் சில அடிகள்தாம் என் உள்ளத்தில் நின்றன. இதன் கருத்து என்ன என்று விளக்கஉரை கேட்குமாறு அன்றைக்கு நான் படிக்கவில்லை. என்றாலும் பிள்ளையார் இப்படித் தோட்டங்களுக்கெல்லாம் ஏன் போகவேண்டும் என்றுமாத்திரம் கேட்பேன். பாட்டி சொன்ன பதில் ஒரு சிறிது என் நினைவுக்கு வருகிறது. பிள்ளையார் கத்தரித் தோட்டத்துக்கும் வெண்டைத் தோட்டத்துக்கு ஏன் போகவேண்டும் என்பது மட்டும் எனக்கு அறியாத புதிராக இருந்தது. பாட்டி ஒருநாள் அதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். 'பிள்ளையார் இங்கெல்லாம் வரமாட்டார் என்று நினைக்கா தே. அவர் எங்கும் இருக்கின்றவர். அவர் இங்கெல்லாம் களைபறித்து வேலைசெய்கிறார் என்றால் அவரே செய்கின்றார் என்பது அல்ல. நம் போன்ற மக்களெல்லாம் இவ் வேலை

களைச் சோம்பல் இல்லாது ஒழுங்காகச் செய்கிருர்களா என்று அவர் மேலே பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். சிலர் இது போலத் தோட்டங்களில் வேலைசெய்வது இழிவு என்று நினைக்கிருர்கள். அது தவறு. உழவுத்தொழில்தான் எல்லா வற்றிலும் மேலானது. இதைத் தவருது ஒழுங்காகச் செய் கிருர்களா என்று அவர் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டே மறைந்திருப்பார். அதனுல்தான் எங்கும் யார் கண்ணுக்கும் அவர் தெரிவதில்லை. ஆகவே நாம் எந்த வேலை செய்தா லும் மனநிறைவுடன் தவருது ஒழுங்காகச் செய்யவேண்டும்' என்ருர்கள். எனக்கு அவையெல்லாம் சரியா தப்பா-அவர் பார்க்கிருரா இல்லையா - என்பது பற்றி எல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்யத் தெரியாது. இவை மட்டும் தெரிந்தன. உழவுத் தொழில் சிறந்ததென்பதும் அதைச் செய்யத் தயங்கலாகாது என்பதும், எத்தனை சிறுமைவாய்ந்த தொழிலாயினும் அதைச் செய்யத் தயங்கலாகாது என்பதும், எத்தனை சிறுமைவாய்ந்த தொழிலாயினும் அதைச் செய்ய ஏற்றுக்கொண்டால் ஒழுங் காகச் செய்துமுடிக்க வேண்டும் என்பதும் அப்படிச் செய் யாவிட்டால் கடவுள் தண்டிப்பார் என்பதும் அன்று என் மனதில் பதிந்துவிட்டன. செய்யும் கருத்தைத் திறம்பட ஒழுங்காகச் செய்பவன்தானே மனிதன்.

இங்கே பாட்டியின் மற்ருெரு பாட்டும் நினைவுக்கு வருகிறது.

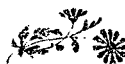
'வெந்நீர் வளாவிவைத்தேன் விசிப்பலகை போட்டு
[வைத்தேன்
கோட்டைக்குப் போன ராசா வீடுவந்து சேரலியே
மாட்டின் குவளையிலே மாண்டானே என் கணவன்
சேற்றின் குவளையிலே சேர்ந்தானே என் கணவன்
நாலுகாலும் தொங்க தொங்க நடுவயிறு கொத்த
[கொத்த
போரானே என்கணவன் பொன்னு ரதத்து மேலே'

என்ற பாட்டு இன்னும் முடியாமல் சென்றுகொண்டே இருக்கிறது. ஆனுல் இதுவரைதான் இன்று எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. ஒரு பெண் தவளை வெளியே சென்ற ஆண் தவளை திரும்பிவராத வருத்தத்தில் பாடிய பாட்டாம் இது. தவளை பேசுமா? எனக்குச் சிரிப்பு வரும். பாட்டி அதற்கு உரை சொல்லுவார். ஆண் தவளை வந்தால் குளிக்க வெந்நீரும் விசிப்பலகையும் போட்டு வைத்ததாம். ஆனுலும் ஆண் தவளை வரவில்லை. அது மாண்டுவிட்டதாக முடிவு கட்டிவிட்டது பெண். கோட்டைக்குப் போயிற்ரும். வரும் வழியில் என்ன ஆபத்தோ தெரியவில்லை என்கிறது. மாடுகள் மிதித்துக் கொன்றுவிட்டதோ, சேற்றுக் குவளையிலே சிக்கி மாண்டதோ, அல்லது 'பொன்னு ரத'மாகிய காக்கை காலையும் வயிற்றையும் கொத்திக் கொத்தி ஆகாயத்தில் தூக்கிச் சென்றதோ என்று பெண் தவளை வருந்துகின்றதாம். உயரப் பறப்பதை பொன்னுரதமாகச் சொல்லுகிறது, பொன் இரதத்தில் நல்லவர் ஏறிப் பொன் உலகம் செல்வார்கள் ஆதலால், 'பாட்டி அந்தத் தவளைப் பாட்டெல்லாம் நமக்கு எதற்கு' என்பேன் நான்.

பாட்டி சாவதானமாகச் சொல்லுவாள் 'குழந்தாய் தவளை அப்படிப் பாடுமா? பாடாது. யாரோ பாடினுர். நான் அதைக்கேட்டு உனக்குச் சொல்லுகிறேன். இது எதற்காகச் சொன்னுர்கள் என்ருல் நமக்காகத்தான். வெளியே சென்ற தவளை வீடு திரும்பவில்லை. எந்த நேரத்திலோ சாவு பிடித்துக்கொண்டது. மனிதன் வாழ்வும் இப்படித்தான். இவன் என்றைக்கும் இருப்பானு? வெளியே சென்றவன் வீடு திரும்புவானே வரமாட்டானே? யார் கண்டார்கள். எந்த வேளையிலும் சாவு வரும். மனிதன் செத்து விடுவான். ஆகையினுல் அவன் இருப்பதற்குள் நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும், என்று அறிவுரை கூறி நீதி புகட்டுவார்கள்,

அன்றைக்கு என் பிஞ்சு உள்ளத்தில் அவற்றின் பொருளெல்லாம் நன்கு பதியவில்லை என்றாலும் இன்று விளங்குகிறது. அதுவும் ஒருநாளைக்குப் பல அபாயங்கள் நடைபெற வாய்ப்பளிக்கும் விமானம், பஸ், இரயில் போக்குவரத்துக்கள் அதிகமான இன்றை நாளிலே புறப்பட்டவர் வீடு திரும்பிய பின்தான் வாழ்வது நிச்சயம் என்பதை எல்லாரும் அறிகிறோம். எப்படியாயினும் பாட்டியின் உரையால் மக்கள் மாய்வது எப்போது என அறியாத வகையில் 'இப்பவோ, பின்னையோ, சற்று நேரத்திலோ' அமையும் என்பதும், ஆகவே அந்த வாழும் சிறிது நேரத்திலே எவ்வளவு நல்ல செயல்கள் செய்யமுடியுமோ அத்தனையும் செய்துவிடவேண்டும் என்பதும், அதுவே மனித வாழ்வின் குறிக்கோளாக அமையவேண்டும் என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றனவன்றோ!

இதுபோன்றே பாட்டி எத்தனையோ பாட்டுக்களையும் கதைகளையும் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பார்கள். அவைகளையெல்லாம் நான் மறந்தேவிட்டேன் என்னலாம். பிற்காலத்தில் என் உழவுத்தொழிலை விட்டு, இப்படி ஒரு ஆசிரியனாக வந்து இவற்றை எல்லாம் எழுதும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைக்கும் என்பதை அன்றே 'சோதிடத்'தின்வழி அறிந்திருப்பேனாயின் ஒருவேளை ஒரு நோட்டுப்புத்தகத்தில் பாட்டி சொன்ன அத்தனையும் குறித்துவைத்துக்கொண்டிருப்பேன். அடுத்து வருவதை அறியும் ஆற்றல்தான் நமக்கு இல்லையே. எனவே நினைவிருந்த இந்த இரண்டொன்றோடு நிறுத்தி மேலே செல்லுகிறேன்.

3. அன்னையும் அத்தனும்

என்னை என் அன்னை தன் இளமையிலேயே பெற்றுவிட்டாள். அவளுக்குப் பதினைந்து வயது நிரம்பாமுன்னமே அவள் தாயானாள். பாட்டனாருக்கும் பிற பெரியவர்களுக்கும் நான் பிறந்தது மகிழ்ச்சிதான் என்றாலும் பத்தொன்பது வயதான அத்தனும் பதினைந்து வயதான அன்னையும் என் பிறப்பை எப்படி ஏற்றுக்கொண்டார்களோ நான் அறியேன். என்னை வளர்க்க ஒரு பாட்டி வீட்டிலே இருந்தமையானும் என் அன்னையார் தமக்கைக்குக் குழந்தைகள் இன்மையாலும் நான் அவர்கள் கையில் அதிகமாகத் தவழ்ந்து விளையாடி வளர்ந்திருப்பேன். இளமை மணமும், அந்த இளமையிலே மகப்பேறு எய்துதலும் தவறு என்று இன்று பலர் பேசுகிறார்கள். என்றாலும் அந்தக்காலத்தில் என் அன்னைக்குப் பன்னிரண்டு வயதில் திருமணம், பதினான்கு வயதில் 'சீமந்தம்', பதினைந்தாவது வயதில் குழந்தைக்குத் தாய் என்ற நிலைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. ஐந்து வயது வரை எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது ஆதலாலும், பல பெரியவர்கள் வீட்டில் இருந்ததாலும் எனக்கு என் அன்னையையும் அத்தனையும் பற்றி அதிகமாக ஒன்றும் தெரியாது.

எனது ஐந்தாவது வயதில் என் பாட்டனார் இறந்துவிட்டார். எனவே குடும்பத்தலை சாய்ந்தது என்னலாம். எனக்கும் அப்போது சிறிதுசிறிதாகப் புத்தியும் தெரியத் தொடங்கியது என நினைக்கின்றேன். உடன்பிறந்தவர்களாயிருந்த அன்னையும் பெரியன்னையும் மாறுபடத் தொடங்கினார்கள். எனது அப்பாவுக்கும் என் பெரியப்பாவுக்கும் தனித்த முறையிலே நிலபுலன்கள் ஒன்றும் கிடையாது

போலும். எனவே இருவரும் மாமியார் வீட்டிலே வந்து தங்கிவிட்டார்கள். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட விரும்பினார்கள். எனது தந்தையாரோ இளமையின் விளையாட்டில் 'தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழுந்து விட்டார்' என்பார்கள். ஊரில் சில 'நல்லவர்'கள் அவரை அவ்வாறு கெடுமாறு செய்த பணிக்கு முதலாளியாக இருந்தார்கள் என அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவார்கள்.

எனது தந்தையார் பெருஞ்செல்வர் அன்றேனும் தாராள குணமுடையவர். நாளைக்கு என்று பாராது எதையும் யாருக்கும் வாரிவழங்கும் நிலையில் வாழ்ந்துவந்தார். அவருக்கும் அன்னையும் பெரியன்னையும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இவருக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தமையாலும் ஊரில் 'நல்லவர்' நாலுபேர் இவரைச் சுற்றிக்கொண்டே இருந்தமையாலும் அவருடைய வள்ளல் தன்மை அவருக்கே தீமையாக முடிந்தது. அவருக்கு ஊரில் வேண்டாதவர்களே கிடையாது. ஒருசில நண்பர்கள், வீட்டில் உள்ள பொருள்களைக் கடத்திச்செல்ல அவருக்குத் துணையாகவும் இருந்தார்கள். அவர்களுள் யார் யார் எவ்வெவ்வாறு உதவினார்கள் என்பது தெரியாது. என் தந்தையார் இந்த நிலையில் இருக்கத் தாயாரோ 'தன் ஒரே மகன்' வாழவேண்டும் என்ற காரணத்தாலே பாட்டனார் சொத்தை அழியாமல் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கருதமுயன்று, அதனால் கணவனோடு மாறுபட்டுக்கூட நிற்பார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு இருப்பதைக் கண்ட என் பெரிய தாயாரும் பெரிய தந்தையாரும் இவர்களோடு ஒரே குடும்பமாக இருந்தால் என் தந்தையால் அவர்கள் உடைமைகளும் அழிந்துவிடுமோ என்று கருதி தனியாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள். என் பாட்டனாரும் தன் சொத்தினை இவர்களுக்கிடை இறக்குமுன்பே

பாகப் பிரிவினை செய்யும் வகையில் எழுதிவைத்துவிட்டுச் சென்றார்கள். என்றாலும் அவர்கள் பங்கிடும் போது நடை பெற்ற சண்டை சச்சரவுகளுள் பல எனக்குநினைவில்லை என்றாலும் ஒரு சில இன்னும் நினைவில் இருக்கின்றன. இந்தச் சண்டை சச்சரவுகளைச் சுமார் நூறு வீடுகளுக்கு மேலிருக்கும் எங்கள் ஊரிலுள்ள உறவினரில் ஒருவர்கூடத் தீர்த்து வைக்க முன்வரவில்லை. அதற்கு மாறாக உடன் பிறந்த சகோதரிகளையும் அவர்தம் கணவர்களையும் தூண்டி விட்டு அதனால் தாம் தாம் லாபமடையப் பார்த்தார்கள். பதினைந்து மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ள ஓர் உறவினர் வந்து பாகப் பிரிவினை செய்து வைத்தார். இருபது வயதுகூட நிரம்பாத என் அன்னையார் தனிக்குடித்தனம் செய்ய நேர்ந்தது. உடன், என் மீது உள்ள பாசத்தால் என் பாட்டியும் அன்னையின் அத்தையுமாகிய காமாட்சி அம்மாள் எங்களோடு தங்கியிருந்தார்கள்.

எனது தந்தையார் நான் மூன்றாவது பாரம் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, எனது பதினான்காவது வயதில் மரணமடைந்தார். அவர்கள் தாயாரோடு அடிக்கடி சண்டை இட்டுக்கொண்டே இருப்பார்கள். எனக்கு அப்போதெல்லாம் சிறிது சிறிதாகப் புத்தி தெளிவடைந்த காலமாதலால் அதையெல்லாம் பார்த்துத் திகைப்பேன்–அழுவேன்–வருந்துவேன். ஆனாலும் என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. பக்கத்தில் வீட்டில் இருந்த பெரியம்மா, பெரியப்பாவோ அன்றித் தெரிவிலுள்ள மற்றப் பெரிய மனிதர்களோ இந்தச் சண்டைகளையெல்லாம் வேடிக்கை பார்ப்பார்களே தவிரச் சமாதானம் செய்யமாட்டார்கள். பாவம் என் தந்தைக்கு அவர் நண்பர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமே என்ற பிரச்சினை. என் அன்னைக்கோ உள்ள ஒரே மகனிடம் தன் தந்தையார் வைத்துப்போன

பொருளைப் போக்காது பாதுகாத்து அளிக்க வேண்டுமே என்ற கவலை. இவற்றின் இடையில் நானும் பல தொல்லை களுக்கு ஆளானது உண்டு. எனது பாட்டிதான் எல்லாத் தொல்லைகளையும் சண்டை சச்சரவுகளையும் நீக்க முயற்சிப் பாள். அதனால் அவர், தனக்கு இருவராலும் வரும் வசவுகளை எல்லாம் பொருட்படுத்தமாட்டார். எப்படியாயினும் அவர்கள் சண்டை இல்லாது சமாதானத்தோடு வாழ வேண்டும் என்பது தான் அவர் ஆசை.

எனது தந்தையார் வீட்டிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களை யும் எப்படியாவது கொண்டு சென்று மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பதிலேயே கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தார். அவ ரது நன்கொடையால் அக்காலத்தில் அவ்வூரில் நான்கைந்து குடும்பங்கள் நன்கு செழிப்பாக வளர்ந்தன. என்றாலும் என் அன்னை தன் வாழ்வை ஒறுத்துத் தியாகம் செய்தாகி லும் என் வாழ்வை வளமுறச்செய்ய வேண்டும் என்று நினைத் தவர். எனவே பொருளைக் கட்டிக் காப்பதில் கருத்தாயிருப் பார். அதனால் அவர் வெளியில் வயல் வரப்புகளிலிருந்தும், களத்து மேட்டிலிருந்தும் நெற்கட்டுகள், நெல் மூட்டை கள் முதலியவற்றை அப்படியே தம் நண்பர்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார். அங்கு வயலிடத்தே நடப்பனவற்றையும் உடனே கொண்டு வந்து அம்மாவிடம் கோள் சொல்லவும் நல்லவர் சிலர் இருந்தார்கள். எனவே அதை அறிந்த அன்னையார் சில நாட்களில் என்னையும்கூடக் களத்துக்குக் காவல் காக்க அனுப்புவார். அப்போதெல்லாம் நான் எப் படி எப்படிக் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்றும் இன்னின்னார் வந்து இன்னின்ன வகையில் நெல்லையும் நெற்கட்டையும் கொண்டு செல்வார்கள் என்றும், ஆகவே விழிப்பாக இருக்கவேண்டும் என்றும் சொல்லுவார்கள். என் காவலில் சில திருட்டுக்கள் அகப்படும்.

ஒரு நாள் நெல் விலைக்கு அளப்பதற்கு வண்டி வந்தது. அந்த வண்டி ஓட்டி வந்தவர் என் அப்பாவுக்கு வேண்டியவர். அதில் வண்டியின் தேவைக்கு அதிகமாகவே ஒரு மூட்டையை அளந்துவிட்டார்கள். எனக்கு அவ்வளவு கவனிக்கத் தெரியாது. அவர்கள் எண்ணம் நெல் மண்டிக்குப் போவதற்குள் அந்த ஒரு மூட்டையை வழியில் இறக்கிப் போட்டுவிடலாம் என்ற நினைப்புப் போலும். இது நடந்து வண்டி கட்டுவதற்குள் என் அம்மாவுக்கு இந்தச் செய்தியை யாரோ எட்டவைத்துவிட்டார்கள். எனவே அவர்கள் என்னை வண்டியோடு மண்டிக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள். அங்கு சென்றதும் ஒவ்வொரு வண்டியையும் அளப்பார்களாம். அந்த மண்டிக்காரர் நல்லவர். அளந்து உள்ளதற்கும் அதிகமான ஒரு மூட்டைக்கும் சேர்த்து வீடு தேடிவந்து அம்மாவிடம் பணத்தைக் கொடுத்துச் சென்றார். நான் சரியாகக் கவனிக்காததால் அன்று இரவு எனக்கு நல்ல உதை. என் தகப்பனார் வெட்கத்தாலோ என்னவோ அதற்குப் பிறகு இரண்டொரு நாள் வீட்டுக்கு வரவில்லை என நினைக்கிறேன். அதன் பிறகு அம்மா 'இந்தப் பயிர் வேலையே வேண்டாம்' என்று மாடுகளையும், வைக்கோல் போர் முதலியவற்றையும் விற்றுவிட்டுப் பயிரையும் குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டார்கள். அதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சுகமாக உட்கார்ந்து வாழ விரும்பிய என் பெரிய தந்தையார் அவர்தம் நிலத்தைக் குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டார். இப்படி ஊரில் பெரும் பங்கை வைத்துக் கொண்டு உழுது பயிரிட்டுக் கொண்டு பரம்பரையாக வந்த ஒரு குடும்பம், பயிர் செய்வதையே அடியோடு விட்டுவிட்டது. விட்டு இன்று சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆகின்றன. அன்று தொட்டு இன்றுவரை அந்த நிலம் யார் யார் கையிலோ மாறி மாறிப் பயிரிடப்பெற்று குத்தகை நெல்லை மட்டும் நாங்கள் கொள்ளும் வகையில் அமைத்து விட்டது. எனக்குத் தற்போது இளமையில் நிலங்களைச்

சுற்றிப் பார்த்தமையில் பலவிடங்களில் உள்ள வயல்கள் தெரியும். என்றாலும் பயிரிடத் தெரியாது. எனது மகனுக்கோ ஊரில் உள்ள நிலங்களே தெரியாது. ஊருக்குச் செல்லக் கூட அவனுக்கு விருப்பமில்லை. இப்படிக் கிராமந்தோறும் வளம் பெருக்கி உழவுத் தொழில் செய்திருந்த மக்கள் பலர் நிலங்களைக் குத்தகைக்கு விட்டுவிட்டு நகர வாழ்வை நாடி வருவது மிகச்சாதாரணமான ஒன்றாகிவிட்டது.அம்மா அவர்கள் அடிக்கடி என்னை அருகழைத்துப் புத்திமதி சொல்லுவார்கள். அப்பா சில நாட்கள் வீட்டுக்குக்கூட வரமாட்டார். என்னை எங்காவது வழியில் கண்டால் சாப்பிட ஏதாவது 'மிட்டாய்', 'பிஸ்கோத்து' கொடுப்பார். அதை வாங்கினது தெரிந்தாலோ அம்மா அடிப்பார்கள். அப்பா என்னைப் பொறுத்த வரையில், என்னை ஒன்றும் செய்யாததால், நல்லவர் என்னுமாறே இருந்தார். அதற்கு நேர்மாறாக, நான் செய்த தவறுகளுக்கெல்லாம் அம்மா அடித்துத் தண்டிப்பார். ஆதலால் சில நாட்கள் அவர்கள் மேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். என்றாலும் அவர்கள் என் வளர்ச்சியிலும் படிப்பிலும் கொண்ட அக்கறையினைச் சில வேளை எண்ணும் போது அந்தச் சிறுவயதிலேயே பூரிப்பேன். இன்று பெரியவனான பிறகு அம்மாவைத் தெய்வமாகவே கொண்டாட வேண்டிய நிலையில் உள்ளேன். கொண்டாடுகிறேன். அவர்கள் அடித்த ஒவ்வொரு அடியும் என்னை வாழ்வுப் பாதையில் ஓரோர் படி முன்னேற வைத்தது எனலாம்.

இவ்வாறெல்லாம் என்னைப் படிக்கவைத்த அன்னையார் பின் நான் மேல் வகுப்பிற்குச் செங்கற்பட்டுக்குச் செல்ல நினைத்தபோது அன்பின் காரணமாக என் படிப்பைத் தடுக்க நினைத்தார்கள். நான் அவர்களையும், அவர்கள் முன்னோர் கட்டிய வீட்டையும் பிற நிலபுலங்களையும் விட்டுச் செல்லலாகாதே என்ற காரணத்தால் நான் படிக்க

வேண்டாம் என்ருர்கள். நான் 'வாலாஜாபாத்தில் மூன்ருவது பாரம் தேறிஞல் மேலே படிக்கச் செங்கற்பட்டு செல்கிறேன்; இன்றேல் நின்று விடுகிறேன்' என்றேன். ஆகவே அவர்கள்—நான் படிக்கவேண்டும் என்று அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட அன்னேயார் – அன்பின் காரணமாக என்றும் அருகிலேயே இருக்கவேண்டும் என்ற பாசத்தாலே நான் தேர்வில் வெற்றி பெறக்கூடாது என்று ஆண்டவனிடம் வேண்டுவார்கள். 'தேறிஞல்தானே வெளியூர் செல்வான்; இல்லாவிட்டால் இங்கேதானே இருப்பான்' என்று கருதிற்று அவர்கள் அன்புள்ளம். ஆயினும் நான் தேறி மேலே படிக்கச் செல்லும்போது, தான் தனியாக வீட்டில் இருந்துகொண்டு, ஊரில் பயிர் பச்சைகளேப் பார்த்துக்கொண்டு, பாட்டியையும் என்னுடன் அனுப்பி என் படிப்புக்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளேயும் செய்தார்கள். நான் வாலாஜாபாத், செங்கற்பட்டு முதலிய ஊர்களில் படிக்கச் செல்லும்போது தந்தையாரோ, பெரிய தந்தையாரோ ஒருவரும் முன் வந்து உதவவில்லே. அம்மாவே யார் யாரையோ பிடித்து என் படிப்புக்கு வழிகாட்டச் சொன்ஞர்கள். பின் நான் படித்துக் கற்ருேர் அவையில் முன்னின்று பல ஊர்களுக்குச் சென்று சொற்பொழிவு ஆற்றுவதை யெல்லாம் கண்டபோது அவர்கள் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்கள்.

> 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனேச்
> சான்ருேன் எனக்கேட்ட தாய்'

என்று வள்ளுவர் குறளுக்குச் சான்ருக நின்ருர்கள். அவர்கள் என்னேத் தாயின் அன்போடு வளர்த்தார்கள். தந்தைக்குரிய கல்வி பயிற்றுவிக்கும் பணியில் தலேநின்ருர்கள் அரசனேப்போல் தவறுசெய்யும் காலேத் தண்டித்தார்கள். நாள் தோறும் வீட்டில் உட்காரவைத்து ஆசிரியரைப்போல்

பாடங்களைச் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக என் வாழ்வை ஒளிபெறச் செய்வதற்காகவே தன் வாழ்வை ஒறுத்துத்தியாகம் செய்து, எனக்காகவே வாழ்ந்து, நான் செம்மை நெறியில் வாழ வழிகாட்டியாக நின்று தெய்வ மாக விளங்கினார்கள்; விளங்கி வருகிறார்கள். இன்றும் நான் அல்லலுறும்போதும், அன்றி மகிழ்வில் திளைக்கும்போதும், கனவில் தோன்றி நலக்கேடுகளை அறிவிக்கும் தெய்வமாக நிற்கின்றார்கள். காலஞ் சென்ற என் மனைவி சந்திரா மணியின் கனவில் அடிக்கடி தோன்றிக் குடும்ப நிலைபற்றி எல்லாம் குறிப்பாக விளக்கிச் சென்றதாகப் பலமுறை அவள் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்–அனுபவித்தும் இருக்கிறேன். ஆம். இன்றும் அன்னையும் இவ்வாண்டு மறைந்த மனைவி சந்திராமணியும் என் குடி காக்கும் தெய்வங்களாக இரு புறமும் எங்களைக் காத்து வருகிறார்கள் என்பதை நான் முற்றும் நம்புகிறேன். அவர்கள் வழி என் கான் முளைகள் வாழும் வழியறிந்து சிறப்பார்கள் என்னும் துணிபுடையேன்.

4, உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார்

நான் தனியாகப் பிறந்தேன். கூடப்பிறந்த ஆணோ, பெண்ணோ கிடையாது. பிறந்தவனே நான் ஒருத்தன்தான். யாரும் பிறந்து இறக்கவும் இல்லை. எங்கள் வீட்டில் குழந்தைகள் பிறந்து இறக்கும் நிலை என்றைக்கும் கிடையாதாம். எனவே எனக்கு உடன் பிறந்தவர்கள் என்று யாரும் கிடையாது. என்றாலும் என் அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் உடன் பிறந்தவர்கள் இருந்தனர். ஆனால் ஒருவரும் எங்கள் குடும்பத்துக்கு உதவி செய்தது கிடையாது. எனது அப்பாவுடன் பிறந்த பெரியப்பா வீட்டில் நான் ஒரு நாளாவது சாப்பிட்டதோ சிற்றுண்டி கொண்டதோ கிடையாது, இத்தனைக்கும் அவர்கள் நான் வாழ்ந்த அதே ஊரில்தான் இருந்தார்கள். அவர்கள் எனக்குச் சாப்பாடு போடாவிட்டாலும், வசைமொழி வாரிவழங்கியதை அறிவேன். எத்தனையோ நாள் என்னையும், என் அன்னையையும், பெரியப்பாவும் அவர்தம் பிள்ளைகளும் வசைமொழியால் வாழ்த்தியது நினைவிருக்கின்றது. எனது தந்தையார் அவர்கள் குடும்பத்தை விட்டுப்பிரிந்து வந்து விட்டமையாலும் அவர் குடும்பப் பொறுப்பை நன்கு கவனிக்காமையினாலும் அவர் உடன் பிறந்தவர்களோடு அதிகமாகக் கலந்து வாழவில்லை என்னலாம். என் அப்பாவுடன் பிறந்த அத்தை ஒருவர் பதினைந்து கல் தொலைவுக்கு அப்பால் வாழ்ந்து வந்தார். நான் எப்போதாவது அங்கே செல்வேன். இரண்டொருநாள் தங்குவேன்; அவர்கள் வந்து ஓரிரு வேளை தங்கிச் செல்வார்கள்; அவ்வளவுதான். அவர்களோடு நான் அதிகமாகப் பழகியது கிடையாது.

அப்பாவுடன் பிறந்தவர்கள் நிலை இதுவாக அம்மாவுடன் பிறந்த பெரியம்மா தனியாகப் பிரிந்துவிட்டனர் என மேலே கூறினேன். இருவரும் பக்கத்துப் பக்கத்து வீட்டில் தான் குடியிருந்தார்கள் என்றாலும் பேசுவதுகூடக் கிடையாது. இரண்டு வீட்டுக்கும் இடையில் செல்லுவதற்காக ஒரு வாயிற்படி வழி இருந்தது. இருவரும் அதை அடைத்துப் பூட்டிவிட்டு, இரண்டு பக்கங்களிலும் பழம் பானைகளையும், மரங்களையும் அடுக்கி வைத்து, யாரும் திறக்க முடியாத வகையில் மூடிவிட்டார்கள். வாயிற்கதவுமட்டும் மூடப்பெறவில்லை; அவர்கள் உள்ளங்களும்கூட மூடப்பட்டன என்னலாம். உடன் பிறந்த சகோதரிகள் இருவர் இப்படிப் பொருளால் வேறுபட்டார்கள் என்பதை இன்று நினைத்தால் வருந்த வேண்டியுள்ளது. அன்று இவையெல்லாம் எனக்கு அவ்வளவாகப் புரியாத புதிராக இருந்தன. ‘நேற்று வரையில் போற்றி வளர்த்த என் பெரியம்மா இன்று தெருவில் பார்த்தாலும் பார்க்காததுபோலப் போவது ஏன்?’ என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை. அவர்கள் ஒரு வேளை பார்த்து ஏதாவது பேசினாலும் அதை அறிந்த அன்னை என்னை அவர்களோடு பேசவேண்டாம் என்று அடிக்கக் காரணம் என்ன? என்பதும் அப்போது விளங்கவில்லை. அவர்கள் இருவர் வேறுபாட்டுக்கும் அவர்தம் மனப்போக்குக்கும் கணவன்மார்களே காரணம் என்றாலும் ஊரார் இருவரையும் சேர்க்காது மேலும்மேலும் பிரித்துவைக்க முயன்றதே முக்கியக் காரணம் என்று அன்று ஒரு சிலர்பேசிக்கொள்வார்கள். இன்றைக்கும், பல ஊர்களில் இந்த நிலை இருக்கக் காண்கிறோம். சில நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் ஏதோ எதிர்பாராத காரணங்களால் மாறுபாடும் வேறுபாடும் கொண்டு நின்றால் அவற்றை நீக்கி, அவர் தம் குடும்பத்தைக் கூட்டி வைப்பதற்குப் பதில், ஊரில் உள்ள பலர் அவ்வேறுபாட்டை வளர்த்து அவர்களை என்றும் ஒன்றுசேராதபடிச் செய்து அவற்றின்

வினையால் தாம் வாழ வழிசெய்து கொள்வது அன்றாட நிகழ்ச்சியாக உள்ளது. கிராமங்களில் மட்டுமன்றிப் பெரும் அரசியல் அரங்கங்களிலும்கூட இந்தப் பிரித்துப் பயன் பெறும் சூழ்ச்சியைத்தானே காணமுடிகின்றது. எங்கள் சிறு கிராமம் அதற்கு விலக்காகுமா? எது எப்படியாயினும், ஒரு சிலர் எனது அன்னையையும், பெரியம்மாவையும் பிரித்தாளும் சூழ்ச்சியிலே வல்லவராகவே இருந்தார்கள். எனது பெரியம்மாவுக்குக் குழந்தைகள் கிடையா. எனவே எனது பெரியப்பாவை ஊரில் சிலர் வற்புறுத்தி மறுமணம் செய்து கொள்ளத் தூண்டினார்கள். என்றாலும் எல்லாச் சொத்துக் களும் என் பெரியம்மா பேரில் இருந்ததாலும், அவர்கள் இசையாத காரணத்தாலும் மணம் நடக்கவில்லை. ஆயினும் பெரியப்பாவுக்கு ஒரு அண்ணா உண்டாம். அவருக்கு ஒரு மகன் இருந்தானும். அவனைச்'சுவிகாரமாக' வைத்துக்கொள் ளலாம் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். என்றாலும் ஒன்றும் நடக்கவில்லை.

அம்மாவுக்கும் பெரியம்மாவுக்கும் பொருள் பங்கிடு வது முதல் பலவற்றில் மாறுபாடுகள் தோன்றும். ஒரு சிறு உதாரணம் போதும் எனக் கருதுகிறேன். வீட்டிலுள்ள பித்தளை வெண்கலப் பாத்திரங்களை யெல்லாம் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள். அதில் ஒரு நான்கு பாத்திரங்கள் கொண்ட தூக்குக் கொத்து இருந்தது. அதை அப்படியே யாராவது ஒருத்தர் எடுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். அதற்கு இருவருமே ஒப்பவில்லை. அன்று அதன் விலை ஐந்தாறு ரூபாய்க்குள் இருக்கலாம். அதை ஒருவர் எடுத்துக்கொண்டு பதிலுக்கு வேறொன்றை மற்றவர் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் அப்படிச் செய்ய ஒருவரும் விரும்பவில்லை. நான்கு பாத்தி ரங்களைப் பிணைத்திருந்த கம்பியை இரண்டாக்கினார்கள். இரண்டிரண்டு துண்டுகளாகப் பிரித்தார்கள். ஆளுக்கு

ஒன்று என்று வைத்துக்கொண்டார்கள். அத்தனை வேறுபாடு இருவர் உள்ளங்களிலும் முகிழ்த்துவிட்டது. பின்பு பெரியம்மா இறக்கும்போது அவர்தம் பொருளையெல்லாம் எனக்கு வைத்துச்செல்ல, அந்தப் பிரிந்த தூக்கை ஒன்றுக்கி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அது அன்றுடம் எனக்குப் பழமையை நினைவூட்டிக்கொண்டு, பிரித்துக் கெடுக்கும் மக்களைப் பற்றி எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும் என்று புத்தி சொல்லிக்கொண்டே இருக்கிறது.

உடன் பிறந்தவர்கள் நிலை இது என்றால் சுற்றத் தாரைப் பற்றியும் இரண்டொன்று கூறவேண்டும். எங்கள் ஊரில் வாழும் சுமார் நூறு குடும்பத்தார்களும் ஒருவருக்கு ஒருவர் மிக நெருங்கிய சுற்றத்தாராகத்தாம் இருப்பார்கள். என்றாலும் அவர்களுக்குள்ளே நடைபெற்ற சண்டைகளும் சச்சரவுகளும்—அப்பப்பா—அளவிறந்தன. துப்பாக்கியால் ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொல்லத் துணை செய்யும் அந்த அளவிற்கு அவர்கள் உறவுமுறை வளர்ந்திருந்தது என்ன லாம். அந்த நிகழ்ச்சியின் நினைவுகளைப் பின்னல் பார்க்க லாம். இந்த நிலையில் எனக்கும் அந்த ஊரில் நெருங்கின உறவினர் இரண்டொருவர் இருந்தனர். மற்றெல்லாரும் கூட உறவினர்கள் தாம். ஆயினும் அவர்கள் ஒருவரைப் பற்றி மற்றொருவர் பின்னல் பழித்துரைப்பதும் எதிரில் போற்றுவதும் செய்யும் செயல் கண்டால் அன்றைக்கே எனக்கு அருவருப்புத் தோன்றும். பின் திருக்குறளை விளக்கமாகப்படிக்கும் கால் அவர்களது நிலைபற்றி எல்லாம் நன்கு புரிந்தது.

எனக்கு நெருங்கிய ஓர் உறவினர் வெளியூரிலிருந்து எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்கள். யாராவது உறவினர் வந்தால் பிள்ளைகளுக்குக் கொண்டாட்டம்தானே. அம்மா

அப்பா அடிக்கமாட்டார்கள். புதுத் தின்பண்டங்கள் கிடைக்கும். பெரியவர்கள் கண்ணில் படாமல் சிலகாலம் ஓடி விளையாடலாம். இப்படி நானும் நினைப்பது உண்டு தான். விருந்தாக வந்தவர் ஐம்பது வயதுள்ள மூத்த பெண்மணி. அவர்கள் இன்று இல்லை. அவர்கள் பெயரும் வேண்டாம். அவருக்கு வேறு ஒரு உறவினரும் ஊரில் இருந்தார்கள். அவர்கள் எனது அம்மா உடல் நலமாக இல்லை என்று காண வந்தார்கள். அவர்கள் வந்தபோது அம்மா சற்று எழுந்து உலாவும் நிலை பெற்றிருந்தார்கள். காலையில் காப்பிவைப்பது வழக்கம். இந்தக்காலத்துக் காப்பிக் கொட்டைக் காப்பியை நான் இங்குக் குறிக்க வில்லை. சுக்கு மிளகு போட்டு, வெல்லமிட்டுப் பால்விட்டுக் காலையில் நாங்கள் குடிப்பது வழக்கம். இன்றும் காலையில் நான் அந்த வகைப் பானமே அருந்திவருகிறேன். அன்று அம்மா அதற்கான சுக்குமிளகுத் தூளையும் வெல்லத்தையும் கொண்டு வைத்தார்கள். வந்த விருந்தாளி சுக்குக்காப்பி வைக்க அடுப்படியில் உட்கார்ந்தார்கள் அடுப்படிக்கு நேராகத் தாழ்வாரத்தில் ஒரு விசிப்பலகை இட்டிருக்கும். அதில் நான் உட்கார்ந்து படிப்பது வழக்கம். அன்றும் அப்படித்தான் உட்கார்ந்து இருந்தேன். உள்ளே காப்பி வைக்க உட்கார்ந்த அம்மையார் நான் இருப்பதைக் கவனிக்கவில்லை. காப்பிக்கு வெல்லம் போதாது என்ருர்கள். அம்மா அறைக்குள் சென்று வேறு வெல்லம் எடுத்து வந்தார்கள். அதற்குள் அந்த விருந்தாளி முன் கொண்டு வந்த வெல்லக் கட்டியை எடுத்து இடுப்பில் புடவை இடுக்கில் சொருகிக் கொண்டார்கள். பின் அதை அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களிடம் சென்று சேர்த்திருப்பார்கள். ஆயினும் அம்மா வந்தவுடன் அந்த வெல்லத்தைக் காப்பியில் போட்டு விட்டதாகச் சொன்ஞர்கள். நான் திகைத்தேன்! இப்படியும் உறவினரா என்று. அதை நான் அம்மாவிடம் சொல்லவே

இல்லை. சொன்னால் அப்போதே அவர்களிடம் சண்டையிட்டு என்றும் அவர்களை வீட்டுக்கு வராமல் செய்திருப்பார்கள் அவர்கள். அத்தனை கண்டிப்பு அவர்களுடையது. என்றாலும் என் உள்ளம் மட்டும் அவர்களைக் காணும் தோறும் 'நம்பிக்கைத் துரோகி' என்று எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும். இன்றைக்கும்கூட அவர்கள் செய்துவிட்ட அந்தச் சிறுசெயல் எனக்கு 'யாரையும் ஆராயாது நம்பாதே' என்று புத்தி புகட்டிக் கொண்டே இருக்கிறது.

இன்னொரு உறவினர் எங்கள் வீட்டில் உண்டான சிறு பாகப் பிரிவினையைத் தீர்க்க வந்தார். என் அம்மாவுக்கும் பெரியம்மாவுக்கும் உண்டான பாகப் பிரிவினை அல்ல. அது வேறு ஒரு சிறு பாகப் பிரிவினை. அதில் உள்ள அத்தனையையும் எங்களுக்கும் எதிரில் உள்ள மற்றவர்களுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்தல்தான் முறை. ஆனால் அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. உள்ள பொருள்களில் தனக்கு வேண்டியதென்று ஒரு சிலவற்றை எடுத்து வைத்துக் கொண்டார். நாங்கள் இல்லாதபோது சிலவற்றை மற்றவருக்குக் கொடுத்துவிட்டார். ஒரு வீட்டில் சாமான்களை இட்டுப் பொதுவாக அவ்வீட்டின் சாவியை அவரிடம் ஒப்புவித்திருந்தோம், அவர் அவ்வீட்டின் சாவியையே மற்றவரிடம் கொடுத்து அவருக்கு வேண்டியவற்றை நாங்கள் அறியாமலேயே எடுத்துச் செல்லச்சொல்லிவிட்டார். இவையெல்லாம் நான் சற்று வளர்ந்த பிறகு நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் ஆனமையின் அவர்களைப்பற்றி 'இன்னார்' 'இனியார்' என அறுதியிட எனக்கு வாய்ப்புக்கள் அளித்தன. எப்படியோ அவைகளையெல்லாம் கண்டுகொண்டே என் இளமைப்பொழுது கழிந்துகொண்டே வந்தது.

இந்த உற்றாரையும் உடன் பிறந்தாரையும் எண்ணும் போதுதான் ஔவைப்பாட்டி எப்படி உணர்ந்து உணர்ந்து

அந்தப் பாடலைப் பாடினுள் என்று எண்ணம் உண்டா யிற்று. ஆய்ந்து பார்த்தால் இந்நிலை பெரும்பாலும் வீட்டுக்கு வீடு காணும் ஒன்ருக உள்ளது. அந்த மூதாட்டி யின் உள்ளம் இவற்றையெல்லாம் கண்டுதான் நொந்து நொந்து அந்தப் பாடலைப்பாடி இருக்கும். அது நாடறிந்த பாட்டுத்தான், இதோ அந்தப்பாட்டு.

உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேணடா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி—உடன்பிறவா
மாமலையி லுள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு!

ஆம்! அம்மருந்து போன்று அன்றும், இன்றும் எனக்குத் துணை செய்பவர் இருக்கிருர்கள். அவர்களை வணங்கு கிறேன்.

5. நல்லவர் யார்?

அந்த இளமையில் எனக்கு எங்கள் தெருவில் நான்கைந்து நண்பர்கள் உண்டு. அவர்களோடு சேர்ந்து ஓடி ஆடி விளையாடுவது உண்டு. எனக்கு ஐந்து வயது ஆகும் காலத்தில் எங்கள் தெருவிலேயே உள்ள கணக்கப் பிள்ளை ஒருவர் சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பார். விடியற்காலையில் எழுந்து போக வேண்டும். அவர் அந்தக் காலத்தில் எட்டாவதுவரை படித்த 'வாத்தி யார்' போலும். பிள்ளைகளுக்கு 'ஏ பி சி டி' சொல்லிக் கொடுப்பவர் அவர்தாம். எனவே அவரை 'ஏ பி சி டி' வாத்தி யார்எனவே அழைத்தார்கள் என நினைக்கிறேன். கணக்கிலும் கீழ்வாய் இலக்கம் முதலிய தமிழ்க் கணக்கு வகையிலும் அவர் கெட்டிக்காரர். விடியற்காலையில் வரச்சொல்லி ஆத்திசூடி முதலியவற்றைப் பழங்கால முறைப்படி'முறையம்' சொல்லி மனப்பாடம் செய்ய வைப்பார். அவருக்கு மாதத் துக்கு எங்கள் வீட்டில் ஒரு ரூபாய்தான் கொடுப்பார்கள். அப்படி அவரிடம் படிக்கும் காலத்தில் சில பிள்ளைகள் எனக்கு நண்பராயினர். நான் என் தந்தையின் மேற்பார் வையில் இல்லாததாலும், கேட்பாரற்ற பிள்ளையாதலாலும் என்னை அவர்களெல்லாம் எப்போதும் கேலி செய்வார்கள். என் அம்மாவுக்கு இதெல்லாம் தெரிந்தால் விடமாட்டார்கள். அவரவர்கள் பெற்றோரிடம் சொல்லி அவர்களின் வாயடக்கு வார்கள். என்றாலும் ஒரு சிலர் என்னைத் துன்புறுத்து வதிலே இன்பம் காண்பார்கள்.

ஒருநாள் அத்தகைய நண்பர் இரண்டொருவர் என்னை வேடிக்கை பார்க்க ஆற்றங்கரைக்கு அழைத்துச்சென்றார்கள்.

அந்தக் காலத்திலெல்லாம் நான் ஆற்றுக்குச் சென்று அங்கு மணலில் சிவலிங்கம் செய்து, பாட்டி கோயிலுக்கு எடுத்துச் சென்ற பூக்களில் மீதி இருப்பவற்றையும் கழித்தவற்றையும் கொண்டுவந்து பூசை செய்வேன். அப்படியே சில சமயங்கள் என்னை அறியாது உட்கார்ந்து விடுவதும் உண்டு. இரண்டொரு நல்ல நண்பர்கள் என்னுடன் ஒத்துழைத்து நீர் ஊற்றுத் தோண்டி உதவுவார்கள். சி ல ர் 'கிண்டல்' செய்து மணலைவாரியும் இறைப்பார்கள். அன்று அழைத்துச் சென்ற நண்பர்கள் அந்தக் கிண்டல்காரர்கள்தாம். நான் அவர்களோடு வேடிக்கையாக ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றேன். அங்கே ஒரு நாய்க்குட்டி உயிருக்கு ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது. கண் விழிக்க வில்லை; அசைவும் இல்லை. மூச்சு மட்டும் அதிகமாக முட்டிக்கொண்டு வந்தது. அந்த நண்பர்கள் இருவரும் அதைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நடு ஆற்றிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அ ங் கு பள்ளமும் தோண்டினார்கள். பிறகு என்னிடம் 'இந்த நாய்க்குட்டிக்கு எல்லாம் ஒடுங்கிவிட்டது. அது மூச்சுவிடுவதைப் பார்த்தால் ஐயோ பாவம் என்றில்லையா' என்றார்கள். உண்மையிலேயே அந்தக் காட்சி கொடுமையாகத்தான் இருந்தது. நான் 'ஆம்' என்றேன். 'நீ பூசை செய்வதைப்போல் இன்றும் செய். ஆனால் இந்த நாய்க்குட்டியைப் பள்ளம் தோண்டி அதில் மூடி அதன்மேல் சிவலிங்கம் எழுப்பினால் அப்போது நாய் துன்பம் இல்லாமல் சாகும்' என்றார்கள். நானும் சரி என்றேன். மூவரும் சேர்ந்து குழி தோண்டிப் பின் கோயில் எடுக்கலாம் என்றேன். அவர்கள் குழியெல்லாம் தோண்டினார்கள். என்றாலும் கடைசியில் மூடிச் சிவலிங்கம் செய்யும்போது தாங்கள் பூக்கள் கொண்டு வருவதாகவும் அதற்குள் எல்லாம் செய்தாகவேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள். ஆனால் அதற்குள் நாயின் மூச்சு ஒடுங்கி உயிர் பிரிந்தேவிட்டது. நான் என்ன செய்வது என அறியாது திகைத்தேன். வந்தி

ருந்தவர்களோ என்னைவிட ஒன்றிரண்டு வயது மூத்தவர் கள். அவர்கள் சொல்லியபடி செய்யாவிட்டால் என்னை அடிக்கவும் செய்வார்கள். 'நாம் ஏன் வந்தோம்' என நடுங்கி னேன். என்றாலும் உயிர் நீங்கிவிட்டபடியால் நாய்க்குட்டி யைப் புதைத்துவிடலாம் என்றார்கள். அப்படியே புதைத்து விட்டு, அருகில் இருந்த ஊற்றில் முழுகி வீட்டுக்கு வந்து விட்டோம்.

மறுநாள் காலையில் அந்தத் தெருப்பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் படித்துக் கொண்டிருந்த போது 'வாத்தியார்' என்னைக் கூப்பிட்டார். ஏன் என்று எனக்குத் தெரியாது. அவர், 'நேற்றுச் சாயங்காலம் நீ உயிரோடு ஒரு நாய்க்குட் டியை ஆற்றில் புதைத்தாயாமே, மெய்தானா?' என்றுகேட்டார். நான் நடுங்கிவிட்டேன். உள்ளது உள்ளபடியே நடந்த வற்றைச் சொன்னேன். அவர் 'இருக்கும், நான் அப்போதே நினைத்தேன்' என்று சொல்லி அந்த இருபிள்ளைகளையும் கூப்பிட்டுப் பிரம்பைக் காட்டி மிரட்டி உண்மையைக் கூறும் படி சொன்னார். அவர்களும் பிரம்புக்கு அஞ்சி நடந்ததை நடந்தபடி சொல்லிவிட்டார்கள். அந்த மாதிரிப் பொய்க் கதைகளைக் கட்டக்கூடாது என்றும் மேலும் குறும்பு செய் தால் தண்டனை அதிகமாகும் என்றும் எச்சரித்து அனுப்பி னார். நானும் நடுங்கிக்கொண்டே பக்கத்தில் இருந்தேன். வெளியே வந்தால் அந்த இருவரும் என்ன செய்வார்களோ என்ற பயம்தான். ஆசிரியர் என்னை அருகே அழைத்து 'அந்தப் பொல்லாத பயல்களோடு சேரவேண்டாம். நல்லவர் களுடன் சேர்ந்து பழகு' என்று எச்சரித்து அனுப்பினார். 'நல்லவர்கள் யார்?' என்ற கேள்வி என் உள்ளத்தில் பிறந்தது.

இந்தச்சேதி என் அம்மாவுக்கும் எப்படியோ தெரிந்தது. அவர்கள் என்னை நன்றாக அடித்துவிட்டார்கள். நான் செய்

தது தவரே சரியோ அதைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்பட வில்லை. அந்தப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து பெயரைக் கெடுத் துக் கொண்டேன் என்பது தான்அவர்களுடைய வருத்தம். செத்த நாயை உயிருள்ள நாய் என்று அந்த இரண்டு பிள்ளைகளும் ஊரில் எல்லாப் பிள்ளைகளிடமும் சொல்லிக் கேலி செய்வார்கள். அதனுல் தான் அம்மா மிகவும் கோபித் துக் கொண்டார்கள். அவர்களும் 'கெட்டவர்களோடு சேராதே' என்ருர்கள், ஆனல் யார் நல்லவர், யார் கெட்டவர் என்று கண்டுபிடிக்க முடியாதே என்று திணறினேன். திக்கித்திக்கிப் பேசுபவர் நல்லவரா? அல்லது திட்டி அதட்டி நல்வழி காட்டுபவர் நல்லவரா? ஒன்றும் தெரியவில்லை. பின்னுல் நல்லவர் கெட்டவர்களைப் பற்றிப் பலப்பல பாடல் களையும் பாடங்களையும் படித்தேன். என்ருலும் இன்னும் நல்லவர் கெட்டவர்களைக் காணமுடியவில்லை. அன்று அம்மாவும், ஆசிரியரும் சொன்ன 'நல்லவர்' யார்? என்ற விஞவிற்கு இன்னும் விடை காண முடியவில்லை. பொது வாக உள்ளத்தால் நல்லவரைத் தேடி அடைய வேண்டும் எனத் திருக்குறள் முதலிய பல நூல்கள் பறைசாற்றுகின் றன. உள்ளத்தை எதனுல் அளப்பது? உதட்டாலா? அம்மம்மா! வேண்டாம். வேண்டாம். ஆகா! மேடைமேல் ஒழுக்கத்தைப் பற்றித் தவருது பறைசாற்றுவதுபோல் பேசிப் பின் வாழ்வில் ஒழுக்கத்தைக் கனவிலும் கருதாதவர்கள் 'நல்லவர்'களா? உள்ளத்தை எவ்வாறு உணர்வது? எனி னும் நல்லவர்கள் இல்லாமல் இல்லையே! ஒருவர்கூட இல்லையானுல் வானம் பொய்த்து மழைவளம் கெட்டு அனைத்தும் அழியும் என்கிருர்களே!

'பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அது இன்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்'

என்ற குறள் என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆகவே நல்லவர்

வாழத்தான் வேண்டும். அந்த நல்லவரைக் காண்பது எப்படி ?

பாரதத்திலே ஒரு கதை உள்ளதாகக் கர்ண பரம்பரை வழக்கு உண்டே ! தருமபுத்திரர் உலகிலே கெட்டவரைத் தேடிக் காணுமல் அலுத்தார் என்றும், துரியோதனன் நல்ல வரைத் தேடிக் காணுமல் நின்ருன் என்றும், சொல்லுவர். அதனுல் நல்லவர் கண்களுக்கு அனைவரும் நல்லவராகத் தெரிவர். அல்லாதவர் கண்களுக்கு அனைவரும் மற்றவராகத் தெரிவர். இதுவும் உண்மைதானு ? இன்றைய உலகில் நல்ல வரையும் கெட்டவரையும் இதன்படி பிரிக்க முடியுமா ? கெட்டவர்கள் யார் ? நல்லவர்கள் யார் ? என்று எப்படிப் பிரிப்பது? உலகில் நடக்கும் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் படித்த 'நல்லவர்' தாமே காரணம். படித்தவர் நல்லவரா? அல்லாதவர் நல்லவரா?

'கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றும், அறிவில்லாத என் கன்மத்தை என்
[சொல்லுகேன்?'

என்ற அடிகள் எண்ணத்தக்கனவாம். இதற்கு முடிவு காண்பது எளிதன்று. யார் நல்லவர் என்று அறிஞர் உலகம் காணட்டும். 'கொல்லா விரதமெனக் கொண்டவரே நல்லோர்' என்கின்ருர் தாயுமானவர். ஆனுல் இன்றைக்குப் பல பேரைக் கொன்று குவிக்கும் தலைவர்களையே எல்லோரும் நல்லவர் என்கின்றனரே? எது சரி? எண்ணிப் பார்க்கட்டும்.

6. அல்லி அர்ச்சுனு

எங்களூரில் அப்போது மாவட்ட ஆரம்பப்பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பித்துச் சில ஆண்டுகளே ஆயிற்று என்னலாம். அதற்கு முன் சாதாரணக் கிராமப் பள்ளிக்கூடம் தான் இருந்தது. அந்தப் போர்டு பள்ளிக்கூடத்தில் நான் சேர்ந்து படித்துவந்தேன். எனது தெரு நண்பர்கள் எப்போதும் என்னுேடு கூட இருப்பார்கள். பள்ளிக்கூடத்துத் தலைமை ஆசிரியர் நடேச அய்யர் என்பவர். அவர் முதன் முதல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அந்தப் போர்டு பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராய் வந்தவர். ஆதலால் அதை நன்ருக நடத்தி நல்ல பெயர் வாங்க முயன்ருர். ஊரில் சிலரும் அதுவரையில் வராத பள்ளிக்கூடம் வந்ததால், அதை வளர்க்கவேண்டும் என்று முயற்சி செய்தார்கள். ஆசிரியர்கள் மூவர் அல்லது நால்வர் இருந்தார்கள் என நினைக்கிறேன். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை அப்பள்ளியில் இருந்தது. நான் அங்கேயே ஐந்தாவது வரை படித்தேன். என்ருலும் ஊரில் சிலர் அங்கே படிப்பு நன்ருக வராது என்றும், வாலாஜாபாத்தில் நன்ருகச் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள் என்றும் தத்தம் குழந்தைகளை-இரண்டாவது மூன்ருவது வகுப்புகளுக்குக்கூடப் பாலாற்றைக் கடந்துசெல்லுமாறு ஏழு எட்டுவயதுடைய பிள்ளைகளை-வாலாஜாபாத் அனுப்புவார்கள். நானும் அவர்களோடு செல்ல விரும்பிய நாட்கள் பல உண்டு. என்ருலும் பின்னுல் ஆரும் வகுப்புக்கு வாலாஜாபாத் சென்று படித்தபோது அதில் உள்ள தொல்லைகளை அறிந்தேன். அப்படி அங்கு அதிகமாக ஒன்றும் சொல்லிக் கொடுத்துவிடவில்லை. பாவம் இளம் வயதில் தொல்லைகளுக்குட்பட்டுச் சென்று படித்த என் நண்பர் சிலருடைய நிலை இரங்கத்தக்கதாகும்.

நான் ஐந்தாம் வகுப்புவரை ஊரிலேயே அந்தப் போர்டு பள்ளியில்தான் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். பள்ளி ஆசிரியர்கள் ஊக்கத்தோடு பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பார்கள். சில புதுப்புதுப் பாட்டுகள் கற்றுத் தருவார்கள். 'இனிஸ்பெக்டர்' வரும்போது சிறுசிறு நாடகங்கள் நடிக்கக் கற்றுத் தருவார்கள். அந்தக் காலத்தில் பள்ளிக்கூடத்துக்கு என்று புதிதாக வேறு கட்டடம் கட்ட ஆரம்பித்தார்கள் 'ஜில்லா போர்டார்'. எனவே மக்களுக்கெல்லாம் ஒரே மகிழ்ச்சி. நான்காயிர ரூபாயில் அமைந்த கட்டடம் அது. ஏதோ 'ஜில்லா போர்டார்'. தங்கள் சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டுவந்து போட்டுக் கட்டடம் கட்டுவதாகவே கிராமத்தார் நினைத்தார்கள். அதுவரையில் அரசாங்கம் செலவு செய்து கட்டிய கட்டடம் ஒன்றும் ஊரில் இல்லையாதலால் அவர்களுக்கு ஒரே அதிசயமாகவே இருந்தது. மக்களிடத்தில் இருந்து வாங்கும் வரிப் பணத்தில் ஒரு பகுதியே இப்படி எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கட்டடமாகவும், கால்வாய்த் துப்புரவாகவும், பிறவாகவும் வருகின்றது என்பதை அன்று அவ்வளவாக மக்கள் அறிய மாட்டார்கள். ஆனால் இந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமமும் தங்கள் வரிப்பணத்தில் பங்கு கேட்டுத் தத்தமக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்ய முன் நிற்கின்றது. அதற்கெனவே அரசாங்கமும் பஞ்சாயத்துச் சபைகள் அமைத்து அவற்றின் வழியே ஆண்டுதோறும் வரிப் பணத்தில் ஒரு பகுதியைக் கொடுத்து உதவுகின்றது. ஆனால் அந்தக் காலத்தில்எல்லாம் பஞ்சாயத்துச் சபைகள் ஊர் தோறும் கிடையாது.

நான் ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது ஒரு நாடகம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றது. 'அல்லி அர்ச்சுனு' என்ற நாடகமே அது. அந்தக் காலத்தில்

சில சில சிறிய 'கம்பெனி'கள் நாடகம் நடத்துவதாக ஊர் தோறும் வந்து மாட்டுக் கொட்டகைகளை வாடகைக்கு எடுத்து ஒரு சில நாடகங்களை நடத்திச் செல்வார்கள். அந்த நாடகங்களைப்பாட்டுகளுடன்அச்சிட்டுச் சிலர் விற்றுப் பணம் சம்பாதித்தார்கள். அப்படி அச்சேறிய நாடகங்களுள் 'அல்லி அர்ச்சுனு'வும் ஒன்று. பாரதக் கதையில் இல்லாத ஒரு புது நாடகம் இது. சென்ற நூற்றுண்டின் இறுதியிலும் இந்த நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலும் இப்படி எத்தனையோ நாடகங்கள் எழுதப் பெற்றன போலும். பெரிய புராணத்தில் இல்லாத புனைந்துரை பெற்ற நந்தனுர் சரித்திரம் கோபாலகிருஷ்ணபாரதியாரால் கீர்த்தனைவடிவத்தில் வெளி வந்துள்ளதை அனைவரும் அறிவர். அக்கீர்த்தனைகள் நடந்த கதையைக் கூருவிட்டாலும் காதுக்கு இனிமையாகப் பாடிக் கேட்கப் பயன்படுகின்றன. ஆனல் இந்த 'அல்லி அர்ச்சுனு' 'பவளக்கொடி' போன்ற நாடகங்கள் நல்ல தமிழிலும் இனிய பாட்டுக்களிலும் அமைந்தன வல்ல. ஏதோ கண்டவர் எழுதி அச்சிட, கண்டவர் நடித்த நாடகங்களாக அவை இருந்தன என்னலாம்.

அந்தக் காலத்தில் எனக்கு இந்த வகையிலெல்லாம் எண்ணத் தோன்றவில்லை. நாடகத்தில் நடிப்பதைப் பெறு தற்கரிய பேறு என நினைத்தேன். நல்ல வேலை நடேச ஐயர் எனக்கு அந்த நாடகத்தில் கிருட்டினன் வேடம் கொடுத்தார். என் வீட்டில் அடிக்கடி அலங்காரம் செய்வார்கள்; நான் என் வீட்டில் பிள்ளையும் பெண்ணுமாக வளர்ந்த காரணத்தால் என் அன்னை நன்ருக நகைபூட்டி என்னை அலங்கரிப்பார்கள். பெண் வேடம் அணிவிப்பார்கள். என் தலையில் அதிக மயிர்த்திரள் இருக்கும். அதை அழகழகாகப் பின்னித் தொங்க விடுவார்கள். என் பாட்டிக்கு அழகாகப் பின்னத் தெரியும். கோயில் அம்மனுக்கு மலர் வகைகளில் அவர்கள்

அழகாகப் பின்னல்களை வனைந்து தருவது வழக்கம். அந்த முறையில் எனக்குப் பின்னிப் பூ ச் சூ ட் டி, பெண்வேடம் புனைந்து, நகைபூட்டி ஒப்பனை செய்து பார்ப்பார்கள். சில சமயம் 'கிருஷ்ணன் கொண்டை' என்று தலையை முன்னே முடிந்து, அழகாகக்கட்டிக் கிருஷ்ண வேடமும் புனைவார்கள். அதை ஒருநாள் எங்கள் தலைமை ஆசிரியர் கண்டார். அந்த வேடம் எனக்குப் பொருத்தமானதாக இருந்ததாம். எனவே எனக்கு 'அல்லி அர்ச்சுனு'விலும் அதே கிருஷ்ண வேடத்தைக் கொடுத்தார். அல்லி அர்ச்சுனுவில் கிருஷ்ணன் வேடம் நல்ல பகுதிதான். அர்ச்சுனனுக்கு அல்லியை மனைவியாக்க வேண்டிய பொறுப்பு கிருஷ்ணனுடையது. கிருஷ்ணனும் அர்ச்சுனனும் தீர்த்த யாத்திரையின் போது மதுரைக்கு வர, அங்கு 'ஆண்வாடை வீசாது' ஆண்ட அல்லியை எப்படியோ அறிந்து காதல் கொள்ளுகின்றான் அர்ச்சுனன். அவனுக்கு அவளை மனைவியாக்கும் பொறுப்பு கிருஷ்ணனுடையது. தெருக்கூத்துப் போன்று அது அமையினும் நாங்கள் பள்ளிக் குழந்தைகள் நடித்தமையின் அதற்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருந்தது. எங்கள் தெரு நண்பர்கள் இருவர் தாம் அல்லியாகவும் அர்ச்சுனனாகவும் நடித்தார்கள். அந்த நாடகத்தில் எனக்குக் கிருஷ்ணன் பாகம் தான் கொடுத்திருந்த தென்றாலும் ஒத்திகை பலமுறை நடத்தியதால் எல்லாப் பாகங்களுமே எனக்கு மனப்பாடமாக வந்துவிட்டன. எனக்கு அப்போது இராகத்தோடு பாடுவதென்பது இயலாது. ஆகவே எனக்குப் பாட்டு அதிகமில்லை. என்றாலும் அல்லிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் ஒரு சில பாட்டுகள் இருந்தன. அவை இன்றும் என் மனதில் எப்படியோ இடம் பெற்று இருக்கின்றன.

கிருஷ்ணன் படுத்துக் கொண்டு அர்ச்சுனன் காலில் தலையைவைத்து உறங்குகிறான். அர்ச்சுனன் அப்போது

தனியாகச் சென்று அல்லியைக் காண நினைத்து அவனுக்குப் பாராங்கல்லைத் தலையணையாக வைத்துப்போகிறான். இதற்கு ஒரு பாட்டு. இன்றும் தமிழ்ச் சினிமாக்களின் விறுவிறுப்பை வெறும் சத்தற்ற பாட்டுக்களை இட்டுக் கொலை செய்வதை நாம் காண்கிறோ மன்றோ! அது போன்ற பாட்டுக்கள் தாம் அன்றைய நாடகப் பாடல்களும்.

'தக்கப் பாராங் கல்லைத் தூக்கி—மாமன்—தலைக்
[குயரம தாக்கி
பக்குவமாய் வழி நோக்கி—சென்று—பார்ப்போம்
[அல்லியைக் கண்டுதேடி.
அன்பாய் அல்லியை மணந்து—அவள்—ஆசை
[தணியவே சுகித்து
இன்பமாய் நம்மோ டழைத்து—நாம்—இந்திரப்
[பிரஸ்தம் செல்வோமே'

என்ற பாட்டுத்தான் அது. இதில் ஒன்றுமில்லை என்று இப்போது தெரிகிறது. ஆயினும் அந்த இளமை வயதில் இது எப்படியோ என் மனதில் இடம் பெற்றுவிட்டது. இது போன்றே அல்லி பாடியதாக ஒரு பாடல்.

பெண் வேடத்தோடு காலைப் பிடித்துத் தன் கதையைச் சொல்லிவிட்டு ஓடிவிடுகிறான் அர்ச்சுனன். ஆம்: அந்தக் கதையும் ஒரு நொண்டிச் சிந்துப் பாட்டால் ஆகியது.

'மாமதி மிகுமதுரை—வாழும்—மாதரே அல்லிமகாராணி'

என்று தொடங்கித் தன் கதையைச் சொல்லி

'உனக்கு இசைந்த கணவன்— நான் தான் உத்தமியே
[உந்தன் இருகாலைப் பிடித்தேன்'

என்று முடித்து ஓடிவிடுகிறான். உடனே ஆண் வாடை விரும்பாத அல்லி ஆவேசத்தோடு எழுகிறாள்; அலறுகிறாள்; பக்கத்தில் இருந்த சேடியர்களையெல்லாம் அழைக்கிறாள்; பாடுகிறாள்.

'அஞ்சாத நெஞ்சமுற் றிங்ஙனம் வந்தவன் ஆரடா
[ஆரடா சொல்
ஆண்மைத்தன மறியாத மடையனே ஓடாதே
[ஓடாதே நில
வஞ்சிமுன் நின்றிடில் நெஞ்சைப் பிளந்துனை
[வாட்டி வதைத்திடுவேன்
வக்கணை பேசிஞய் வெட்கமில்லாமலுன் வாயைக்
[கிழித்திடுவேன்
கொஞ்சமும் அஞ்சாது மிஞ்சி எனக்கொரு
[கொச்சைக் கதை உரைத்தாய்
கோதைமுன் நின்று பதில் உரைக்காமலே பாதகா
[எங்கொளிந்தாய்'

என்று பாடித் துள்ளிக் குதிக்கிருள். இப்படி எத்தனையோ. பாடத் தெரியாத எனக்குக்கூட ஒரு பாட்டு. கிருஷ்ணன் குறத்தியாக வந்து அர்ச்சுனனுக்குக் குறி சொல்லுகிருன். எனக்குக் குறத்தி வேடம் போட்டார்கள். தெய்வம் வந்தது என் பேரில். 'ஆஹா' என்றது. அவனைப் பற்றிக் குறி சொல்லிப் பாடிற்று. கடைசியில் ஒரு 'குளிகை' மருந்தைக் கொடுத்துக் குளத்தில் கரைக்கச் சொல்லிற்று.தெய்வம் பாடிய பாட்டு எப்படியோ இன்று மறந்துவிட்டது. குளிகை பெற்ற அர்ச்சுனன் குளக்கரையில் உட்கார்ந்து கொண்டு அல்லி யின் தோழிப் பெண்கள் பக்கத்தில் இருப்பதையும் உணரா மல் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டே கரைக்கிருன். மெட்டு 'காவடிச் சிந்து' மெட்டாம்.

வஞ்சிகுற மாதுதான் தந்த மாத்திரை தன்னை-
[நேர்த்தியதாக
வாகுடன் உரைக்கின்றேன் அந்த-
வண்ணமுளதொரு-அன்ன நடை அல்லி-தன்னிட
[மன மிளகவில்லையே
மட்டிலா மதுரை ராணியே-வந்துமே என்னை-
[சிந்தை மகிழ

மாமணம் புரிய வா நீயே.
உந்தனை நினைந்தினிதாக—உல்லாசமாக்-மெல்லியே [யானும்
உறைக்கின்றேன் மருந்தை நேராக
உற்றதோர் ஆவலைத் தீர்ப்பாயே—உற்பனமுள்ள [-விற்பன மாதே
உரிய நேசம் என்னைக் கொள்வாயே'

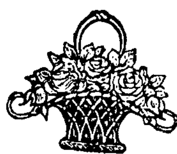
என்று பாடுகிருன். பின் தோழியர் அவனை அல்லியிடம் அழைத்துச் செல்லுகிருர்கள். கடைசியில் கிருஷ்ணன் முயற்சியில் கலியாணம் நடக்கிறது.

இந்த நாடகத்தைச் சுமார் நான்கு மணி நேரம் நடத்தி இருப்போம். ஒன்றுமில்லாத இந்தப் பாட்டுக்களைப் பாடும் போது ஊர் மக்கள் கைதட்டி எங்களை ஊக்குவித்தார்கள். இன்றைக்கும் பல சினிமாப் பாட்டுக்கள் இப்படித்தானே இருக்கின்றன.

நாடகம் முடியுமுன் ஒவ்வொரு நடிகருக்கும் மாலைகள் சூட்டிப் பரிசளித்தார்கள். வந்த 'இனிஸ்பெக்டரு'ம் நாடகத்தைப் புகழ்ந்தார். அன்று கழிந்தது. ஆனுல் என்னை நாடகம் விடவில்லை. எனது எதிர் வீட்டில் இரண்டு பாட்டிகள் இருந்தார்கள். பக்கத்திலும் பெரியம்மாவும் வேறு சில பெண்களும் இருந்தார்கள், நாடகம் முடிந்த மறு நாளிலிருந்து எல்லோரும் எங்கள் தெருவில் கூடிவிடுவார்கள். என்னை அந்த நாடகப் பாடல்களை யெல்லாம் பாடச் சொல்லுவார்கள். நான் உள்ளே ஓடிவிட்டாலும் ஓடிவிடுவேன். எனது பாட்டியும் 'கற்றதைக் காச்சியா குடிக்கப்போகிருய்;ஏதோ ஆசையாகக் கேட்கிருர்களே பாட்டிகள் என்று பாடுவாயா ! என்னமோ பிகுப் பண்ணுகிருயே' என்பார்கள். அவர்கள் சொல்லுக்கு நான் மறுபேச்சே பேசுவது கிடையாது. நாள் தோறும் இப்படி எங்கள்

தெருவே நாடக மேடையாய்க் கழிந்தது. அடுத்த இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளில் நான் பல தடவை அவர்களுக்காக இந்த நாடகப் பாட்டுகளைப் பாடி இருப்பேன். இராகம் ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும் அந்தக் கிழங்களுக்கு எப்படி யாவது பாட்டைக் கேட்பதில் ஓர் ஆசை. நான் வாலாஜா பாத்தில் எட்டாவது படிக்கும் காலத்தில் கூட ஓரிரு நாட்கள் அப்பாடல்களை அவர்களுக்காகப் பாடி இருக்கிறேன்.

இப்படி ஆரம்பப் பள்ளியில் படித்து, நடித்து, பிறகு ஐந்தாம் வகுப்பு முடிந்து ஆறும் வகுப்புக்கு வாலாஜாபாத் திற்கு வந்து சேர்ந்தேன். ஊரில் படித்த அந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் இன் னும் ஒன்றன் பின் ஒன்ருக வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஒரு சில கண்டு மேலே செல்லலாம்.

7. மத்தளத்தட்டு

நான் ஊர்ப் பள்ளியிலே நான்காவது ஐந்தாவது படித்துக் கொண்டிருந்த காலம். பள்ளிக்கூட நேரம்போக மாலை வேளையில் நண்பர்களுடன் சில நாட்களில் விளையாடு வதுண்டு. ஒரு நண்பர் வேடிக்கையாகப் பொழுது போக்கும் விருப்புடையவர். அவருக்கு நாடகம் நடித்தல் முதலிய வற்றில் ஆர்வம் உண்டு. அப்படியே புல்லாங்குழல், மிரு தங்கம் அல்லது மத்தளம் முதலியன வாசிப்பதில் ஆசை கொண்டவர். அதற்காகச் சிலர் அவருக்கு நண்பரானார்கள். இரண்டொரு மத்தளங்களை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் வீட்டில் வாசிக்கக் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். நானும் அவர்களோடு உட்கார்ந்து கொண்டு வேடிக்கையாக அந்த மத்தளம் தட்டுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். நண்பர் சிலர் தேவாரம் முதலியவற் றைப் பாடுவார்கள். எனக்குப் பாடவும் வராது; மத்தளம் தட்டவும் வராது. வேடிக்கை தான் பார்த்துக் கொண்டி ருப்பேன். இப்படிச் சில நாட்கள் நேரம் கழிவது கூடத் தெரியாமல் இருக்கும். வீட்டிலிருந்து என்பாட்டி என்னைத் தேடிக் கொண்டு வருவார். நான் அவர்களோடு போகா விட்டால் அம்மா அடிப்பார்கள் என்பது தெரியுமாதலால் உடனே ஓடிவிடுவேன். என்றாலும் அந்த மத்தளம் அடிப் பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதில் தனி மகிழ்ச்சி பெற் றதை இழக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணத்தில் வருத்தம் தோன்றும். மத்தளம் அடிக்கும் நண்பரும் மற்றவரும் அக் கலையில் வல்லவர்கள் அல்லர் ஆனாலும் எவ்வாறோ என் பிஞ்சு உள்ளத்தில் அந்தப் பாட்டையும் தட்டையும் கேட்ப தில் தனி இன்பம் உண்டாயிற்று.

சில சமயங்களில் நானே மத்தளத்தை வேடிக்கையாகத் தட்டுவதும் உண்டு. அது அலறும். நான் அடிப்பதைப் பொறுக்காமல் அது கத்துவது போல் இருக்கும். நான் பயந்துவிடுவேன்; என்றாலும் வேடிக்கையாக இடது கை முட்டியை மடித்துக்கொண்டு வலது கையால் மத்தளத்தின் ஒரு பக்கத்தை அடிப்பது போல் அடித்துக் கொள்வேன். அங்கு உட்கார்ந்துகொண்டே அவர்கள் அடிக்கும்போதே அப்படி வேடிக்கையாக அடிப்பதும் உண்டு. தனியாகத் தெருவில் செல்லும்போது கூட எதையோ எண்ணிக் கொண்டே கைத்தட்டுதலையும் செய்துகொண்டிருப்பேன். இப்போதும் சிலர் சினிமாப் பாடல்களைத் தம்மை மறந்து தெருவில் பாடிக்கொண்டு போவதைப் பார்க்கலாமல்லவா.

என் மத்தள நண்பருடைய தந்தையார் வயதானவர். அவர் எப்போதும் திண்ணைமேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருப் பார். உள்ளே நாங்கள் செய்யும் ஆர்ப்பாட்டங்கள் சில சமயம் அவருக்குத் தொல்லை தரும். 'ஏண்டா பசங்களா? உங்களுக்கு வேலை இல்லையா? இங்கே வந்து எல்லாம் கூத் தடிக்கிறீர்களா?' என்று கோபிப்பார். என்றாலும் அவர்தம் மகனார் எப்படியாவது நன்றாக மத்தளம் தட்டக் கற்றுக் கொள்வதில் அவருக்குத் தனி ஆர்வம் இருந்த காரணத் தால் எங்கள் தொல்லைகளை யெல்லாம் கூடியவரையில் பொறுத்துக் கொள்வார்.

ஒருநாள் காலை நான் தெரு வழியாக எங்கள் வீட்டுப் பசுமாடுகளை மந்தைக்கு ஓட்டிக்கொண்டு போனேன். எங்கள் தொழுவத்திலிருந்து தெருவழியாகத்தான் மாடுகளை ஓட்டிச்செல்லவேண்டும். நாள்தோறும் நான் காலையில் எழுந்து மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு சென்று மந்தையில் விட்டுவிட்டு, அப்படியே ஆற்றுக்குச் சென்று காலைக்கடன்

களைக் கழித்து, துணி துவைத்து நீரில் மூழ்கிவிட்டு வருவது வழக்கம். அப்படியே அன்று காலையில் மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு சென்றேன். எங்கள் வீட்டில் பயிர் எல்லாம் எடு பட்டதால் உழும் மாடுகளையெல்லாம் விற்றுவிட்டோம். பால் தயிருக்காக மட்டும் இரண்டொரு பசுக்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தோம். அவற்றை ஓட்டிச் செல்வது வழக்கம். மாடுகள் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தன. நானும் அவற்றின் பின்னல் மெதுவாக அசைந்தாடிச் சென்று கொண்டே இருந்தேன். இடது கையை மடித்து வலது கையால் மத்தளத்தைத் தட்டுவதுபோல் தட்டிக்கொண்டு சென்றேன். வாய் ஏதோ ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்திருக்கும். நான் அந்த நண்பர் வீட்டுத் தெரு வழியே செல்லும்போது அப்பெரியவர் திண்ணைமீது உட் கார்ந்திருந்தார். 'டே சிவானந்தம்' என்று அவர் கூப்பிட் டார். என்னை முழுப் பெயரோடு ஊரில் யாரும் அந்நாளில் கூப்பிடமாட்டார்கள். மேற்சொன்னபடிதான் கூப்பிடுவார் கள். வீட்டில் எனக்குப் பெயர் வைத்ததே ஒரு வேடிக்கை. எங்கள் குடும்பத்தில் சில தலைமுறைகளுக்கு முன்பு யாரோ ஒரு 'பரமசிவ' முதலியார் என்ற ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தா ராம். அவர் எங்கோ தெற்கே திருச்சிராப்பள்ளி சென்று தாசில்தார் உத்தியோகம்கூடப் பார்த்திருக்கிருராம். அந்தக் காலத்தில் ஹைதர்அலி, திப்புசுல்தான் சண்டைகள் நடந் தன போலும்; வெள்ளைக்காரர் உள்ளே நுழைந்த காலம். அவர் அந்தக் கலகம் நடைபெற்ற காலத்தில் வாழ்ந்தவராம். நான் இன்று முதல் மகாயுத்தமாகிய கலகம் நடக்கத் தொடங்கிய 1914ல் பிறந்தவன். எனவே அந்தக் கும்பினி யுத்தகாலத்தில் வாழ்ந்த பரமசிவமுதலியார்தான் இப்போது மறுபடியும் உலக யுத்த காலத்தில் வந்து பிறந்தார் என்று கருதி எனக்குப் பரமசிவம் எனப்பெயரிட்டார்களாம்.மேலும் ஆனந்த வருடத்தில் பிறந்தமையால் 'பரமசிவானந்த'மாக்

கப்பட்டேன். என்றாலும் ஊரில் என்னை எல்லோரும் 'சிவா னந்தம்' என்றே கூப்பிடுவார்கள்.

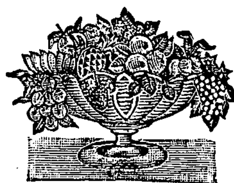
'சிவானந்தம் வாடா' என்று கூப்பிட்டார் அந்தப் பெரியவர். எனக்கு அவரிடம் எப்போதுமே ஒரு அச்சம் உண்டு. ஏன்? ஊரில் எல்லாரிடமுமே நான் பயந்து நடந்து வந்தேன். மெள்ள அருகில் சென்றேன். கைஅசைவற்றுநின் றது. 'இப்போதுஎன்ன செய்துகொண்டு போறாய்?' என்றார் அவர். 'நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே, அதோ பசுமாடுகள் போகின்றன. அவற்றை ஓட்டிக்கொண்டு ஆற்றுக்குப் போகிறேன் நான்' என்றேன். 'அதுசரி. கையை ஏன் அப்படி மடித்து இவ்வாறு அடித்துக் கொண்டு போகிறாய் பயித்தியம்போல' என்றார். நான் 'சும்மா' என்று வாய்மூடி நின்றேன். அவர் 'என்னடா சும்மா! எல்லாரும் பெரிய மத்தளக்காரர் ஆகிவிடலாம் என்ற யோசனை யோ! முட்டாள். மத்தளம் அடிப்பதென்றால் உன் போன்ற முட்டாள்களுக்கு அவ்வளவு சுலபம் அல்ல; தெரிஞ்சுதா! எங்கள் பையன் கற்றுக்கொள்ளுகிறான் என்றால் அதைப் பார்த்து நீயும் கைதட்டுகிறாயே; புலியைப் பார்த்து பூனை சூடு போட்டுக்கொள்வது போல அல்லவா இருக்கிறது. போ! இனிமேல் அந்த மாதிரியெல்லாம் கைதட்டி கால்தட்டி நின்றால் உதைப்பேன்' என அதட்டி ஆணையிட்டார். நான் உண்மையிலேயே பயந்துபோய்விட்டேன். 'ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோயில் ஆண்டி' என்றபடி, நான் பேசாமல் வாய்மூடிக் கிடந்தாலும், மேலே கேட்க யாரும் ஆண் துணை இல்லாததாலும், எல்லாரும் அடித்து உதைப்ப தாகவே பேசுவார்கள். நான் எல்லாவற்றையும் கேட்டு வாய்மூடிக்கொண்டு போய்விடுவேன். என்றாலும் எங்கள் அம்மா காதில் இவை எல்லாம் விழுந்தால் அவர் பொறுக்க மாட்டார். உடனே அவர்களோடு சண்டையிட்டு, அவர்கள்

தவற்றினை உணர்த்திவிடுவார். பெரியவர் சொன்னபடி நான் நடப்பதாகத் தலையசைத்தேன். 'ஆமாம் இனிமேல் இப்படிப் பார்த்தால் உதைதான்' என மறுபடியும் எச்சரித்து அனுப்பினர்.

இதை நான் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. ஆனாலும் அவர் இது பற்றி யாரிடமாவது பெருமையாகச் சொல்லி இருப்பார். அல்லது பக்கத்து வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தவர்கள் கேட்டிருப்பார்கள். அது எங்கள் அம்மாவிற்கு எப்படியோ எட்டிவிட்டது. அவரைக் கேட்டார்களோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. மறுநாளிலிருந்து நான் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகக் கூடாது என்று கட்டளை இட்டு விட்டார்கள். திங்கள் கிழமை தோறும் 'பசனை' நடக்கும். அதற்கு அந்த மத்தளக்காரர் தான் முன் நின்று எல்லாவற்றையும் செய்வார். நான் தவருது பசனைக்குப் போவேன். அம்மா அதுமுதல் அந்த பசனைக்கும் போகவேண்டாம் என்று கூறிவிட்டார்கள். எனக்கு எவ்வளவுதான் பாட்டுக் கேட்பதிலும் மத்தளம் தட்டுவதைக் காண்பதிலும் ஆசை இருந்தாலும் அம்மாவின் சொல்லை மீறமுடியாது; மீறினல் அடி உதை கிடைக்கும் என்ற அச்சம் தான். அந்தக் காலத்தில் எல்லாம் அவர்கள் இப்படிக் கட்டுப்பாடு செய்கிருர்களே என்று அவர்கள் மேல் கோபித்துக்கொள்வது உண்டு. வெளியில் அல்ல; மனத்தில். என்ருலும் பின் புத்திவந்த பிறகு அவர்கள் செய்துவந்த ஒவ்வொன்றும் எனக்கு எவ்வளவு நல்லதாக முடிந்தது என உணர்ந்து அவர்களைத் தெய்வமாகப் போற்றி வழிபடுகிறேன்.

அன்று அந்தப் பெரியவர் தன் பையனைப்போல் நானும் மத்தளம் கற்றுக்கொண்டு கலையில் வல்லவனுக வரக்கூடாது என்ற எண்ணத்தில் அப்படி எச்சரித்தார். நான் அன்று

அவரை வெறுத்தேன். என்றாலும் இன்று அவர் எனக்கு நல்ல வரம் கொடுத்தவர் என நினைக்கின்றேன். அவர் அப்படித் தடுத்திருக்காவிட்டால், அதை அறிந்த அன்னை என்னைக் கட்டுப்பாடு செய்திராவிட்டால் நான் அந்த வேடிக்கைகளையெல்லாம் விட்டுச் சற்று கல்வியில் கவனம் செலுத்தி இருக்கமுடியாது. கண்டவர்களோடு கூடி ஒரு வேளை மற்றவர்கள் பழக்கத்திலுள்ள பீடி பிடித்தல், பொடி போடுதல் முதலியவற்றில் பழகி நான் வேறுவகையில் மாறி இருக்கவும் கூடும். அவர் தம் எச்சரிக்கையும், அதன் வழி உண்டான அம்மாவின் கட்டுப்பாடும் என்னை ஓரளவில் மனிதனாக்கின என்னலாம். ஆகவே இன்றும் அந்தப் பெரியவருக்கு ஒரு வணக்கம் செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

8. சர்க்கரைப் பொங்கல்

அந்த இளம் வயதில் எனது தாயார் எவ்வளவு கட்டுப்பாடுகள் செய்து வைத்திருந்தபோதிலும் நான் மற்றப் பிள்ளைகளோடு விளையாடுவதையே விரும்பினேன். அப் பிள்ளைகளுள் எனக்குப் பிடித்தமானவர் இரண்டொருவர் இருந்தனர். அவர்களோடு மாலை வேளைகளில் ஆற்றங் கரையிலும் ஆற்று மணலிலும் விளையாடுவது வழக்கம். ஒரு நாள் மாலை நானும் எனது நண்பரும் அவ்வாறு விளை யாடுவதற்கு ஆற்றங்கரைக்குச் சென்றோம். மாலை ஐந்து மணி இருக்கும். கோயில் பூசை தொடங்க நாழி இருந்தது. நாங்கள் கோயிலுக்கு அருகில் சென்று பக்கத்து மணலில் உட்கார்ந்தோம். கோயில் உள்ளே நான்கைந்து பேர் உட் கார்ந்து கொண்டு ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அந் நேர வேளையில் பேச்சுக் கேட்கவே நானும் என் நண்பரும் கூட அங்கு என்ன நடக்கிறது என்ற விருப்பினால் உள்ளே காணச் சென்றோம். முன் மண்டபத்திலே அப்போது 'தரும கர்த்தா'வாக இருந்த ஒரு பெரியவரும் அவருக்குத் துணை யாட்கள் என்று பேசிக் கொள்கின்ற மற்ற இருவரும் உட் கார்ந்திருந்தார்கள். கோயிலில் பூசைசெய்யும் ஐயர் இரண்டு தட்டுகளில் சூடாக எதையோ கொண்டு வந்து வைத்தார். அவர் வைத்த வேளையும், நாங்கள் உள்ளே சென்ற வேளை யும் ஒன்றாக இருந்தன, எங்களைக் கண்ட தருமகர்த்தாவுக்குக் கோபம் உண்டாயிற்று. 'சனியன்கள் எங்கிருந்து வந்து விட்டன' என்று கூப்பாடு போட்டார். 'பூசை வேளை இல்லையே ! ஏனடா கதவைத் திறந்தாய்' என்று தூரத்திலி ருந்த வேலைக்காரன் மேல் எரிந்து விழுந்தார். அவன் பாவம் அப்போதுதான் ஓடிக் கதவை அடைக்க முயன்றான்.

'போடா போ' என்று அவனை அதட்டினர். நாங்கள் உண்மையில் பயந்துவிட்டோம். 'டே பசங்களா! இங்கே வாருங்கடா' என்று அவர் அதட்டிக் கூப்பிட்டார். எங்களை ஏதோ செய்யப் போகிறார் எனப் பயந்து கொண்டே அருகே சென்றோம். ஐயரைக் கூப்பிட்டு 'இந்தச் சனியன்களுக்கு இரண்டு கை போடுங்கள்; தொலையட்டும்' என்றார். அவர் உடனே தம் திருக்கையால் எடுத்து ஆளுக்கு ஒரு கைச் சர்க்கரைப் பொங்கலைக் கொடுத்தார். 'ஓடிவிடுங்கள். போய் ஆற்றில் தின்னுங்கள். யாரிடமும் சொல்லாதீர்கள்' என்று ஆணையிட்டு எங்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டுக் கதவைச் சாத்திக் கொள்ளச் சென்றார்.

பாவம்! 'அவர் தர்மகர்த்தா.' கோயில் அறத்தைப் பாதுகாக்க வந்த உத்தமர். கோயில் பணத்தை எல்லாம் பிறர் கொள்ளைகொள்ளா வகையில் பாதுகாத்து, நல்லமுறையில் அறம் சிறக்கச் செயலாற்ற வேண்டிய அன்பர் அவர். ஆனால் அன்றாடம் கோயில் பணத்தில் இப்படிப் பலப்பல பண்டம் பலகாரங்கள் செய்து மாலைதோறும் தாம் சுவைத்து உண்பதோடு வீட்டுக்கும் கொடுத்தனுப்புவாராம். அப்பாவிகளாகிய நாங்கள் வேலை தெரியாது உள்ளே சென்றுவிட்டோம். ஆகவே அவர் வசைவுக்கு ஆளானோம்.

எங்கள் வீட்டில் அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவாள் 'கோயில் சொத்துக்கு ஆசை வைக்காதே' என்று. இப்போது கோயில் சோறு என் கையில் இருந்தது. அதன் மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. அதைச் சாப்பிடுவதா வேண்டாமா என எண்ணிக் கொண்டே இருந்தேன். என் நண்பனோ அதை நன்றாகச் சுவைத்துச் சாப்பிடத் தொடங்கிவிட்டான். என்றாலும் தின்னும்போது எத்தனையோ எண்ணங்கள் உள்ளத்தே ஊசலாடின. எனக்குப் புத்தி தெரிந்த அந்த

நாளில் எங்களூர்க் கோயில் 'தர்மகர்த்த'ராக இருந்தவர் நான்கு பேருக்கு மேல் இருப்பர். அவர்கள் ஒருவரும் முன்னை நிலையைவிட மேல் நிலைக்கு வரவில்லையே என்ப தோடு, உள்ள நிலையிலும் தாழ்ந்துதான் போனார்கள். இன்று நன்றாகத் தெளிவுபெற்ற பின் எண்ணிப்பார்த்தேன். ஆம்! உள்ளூரிலும் வெளியூரிலுமிருந்து சுமார் பத்துப்பேர் தர்மகர்த்தர்களாக வேலை பார்த்திருக்கிறார்கள். ஒருவராவது மேலே உயரவில்லை. உள்ள பொருளையும் நிலத்தையும் இழந்து கடன்காரர்களாக இருப்பதைத்தான் காண்கிறேன். இறைவனுக்கு உண்டான பொருளைக் காப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டே அதைச் சுரண்டும் எலிகளாக மாறிவிட்டால் அவர்கள் வாழ்வு எப்படி உயரும்? தர்ம கர்த்தராக இருந்த வர் குடும்பங்களும் வேலை பார்த்தவர்கள் குடும்பங்களும் நிலையில் தாழ்ந்தே இருக்கின்றன என்பதை ஊரில் யாரும் அறிவார். அதனாலேயே தற்போது உள்ளவரை நான் 'நீ தர்மகர்த்தாவாக இராதே. வேண்டுமானால் செயலாற்றும் அலுவலராக (Executive Officer)ப் பணியாற்று. தர்மகர்த் தாக்களோ, அன்றி அறநிலையப் பாதுகாப்பாளரோ செய்ய வேண்டும் எனப் பணித்ததைச் செய். வேறு செய்யாதே' என்று வற்புறுத்துவேன். அவரும் இன்று தர்மகர்த்தராக இல்லை.

கையில் உள்ள பொங்கலோடு பல சிந்தனைகள் என் உள்ளத்தில் தோன்ற ஆற்றுக்கால்வாய்க்கரையில் உட்கார்ந் திருந்தேன். நண்பனே பொங்கலைச் சாப்பிட்டுவிட்டு 'மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது. என்றான். என் பிஞ்சுஉள்ளமும் அதைச் சுவை பார்க்க நினைத்தது. சுவைத்தேன். நல்ல நெய், தேன், கற்கண்டு, திராட்சை இவற்றில் மூழ்கி எழுந்த அந்தச் சர்க்கரைப் பொங்கல் மிகவும் இனித்தது. என்றாலும் உள்ளத் தில் மட்டும் ஏதோ உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

நான் உண்டுகொண்டே இருந்த வேளையில் என் ஊரில் இருந்த பெரியவர் ஒருவர் தம் வயல் வேலையை முடித்துக்கொண்டு குளிப்பதற்காக அங்கு வந்து உட்கார்ந்தார். நான் ஏதோ உண்பதைக் கண்டு 'டேபையா! என்னடா தின்கிருய்' என்று உரிமையோடு கேட்டார். நான் பொங்கலென்று கூறி, அது வந்த விதத்தையும் சொன்னேன். அவர் அதுபற்றி வியப்படவில்லை. தர்மகர்த்தா வீட்டிற்கு 'டின் டின்ஞகக்' கடலை எண்ணெயும் பிற பண்டங்களும் 'டன் டன்ஞக' கோயில் இலுப்பை விறகும் போகும் என்றும் அவர்கள் வீட்டு வாழ்வே இதனுல் தான் நடைபெறுகிறதென் றும் கூறிச் சிரித்தார். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. இவர் என்ன 'அறக்காப்பாளரா' அன்றி 'அறக்கொலைஞரா' என்று எண்ணத் தோன்றிவிட்டது. பொழுதும் போயிற்று. அதற்குள் இருட்டத் தொடங்கிவிட்டது. நான் நண்பனுடன் எழுந்து வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன்.

என்ருலும் அன்று இரவெல்லாம் என்னென்னவோ நினைவுகள் உண்டாயின. அந்தக் கோயிலின் தர்மகர்த்தா வேலையின் பொருட்டே ஊர் இரண்டுபட்டது. பின்னுல் பெருங் கொலைகள் நடக்கும் வகையில் ஊரில் இரண்டு கட்சிகள் உண்டாகிவிட்டன. ஒவ்வொரு தேர்தல் சமயத்தில் தடிச் சண்டைகள் நடைபெறும். வெளியூருக்குச் சென்று தனி ஆளாய் வந்தால் இருட்டும் சமயத்தில் எதிர்க்கட்சி யைச் சேர்ந்த நான்கைந்து பேர் ஆந்த ஆளை நையப் புடைத்து அனுப்புவார்கள். மறுநாள் இது திருப்பி மாற்றுக் கட்சியாருக்கு வழங்கப்பெறும். இந்த நிலையில் சில நாட்கள் பெண்கள் வெளியே வரக்கூட அஞ்சுவார்கள். கோவிலுக் காக இம்மாதிரிக் கட்சிகள் பல ஊர்களில் இருக்கின்றனவாம். பணம் உள்ள கோயிலாயின், அங்கே வேளாளரும் குடி யிருப்பார்களாயின், கட்டாயம் அந்த ஊர் இரண்டுபடும்

என்று பேசிக்கொள்வார்கள். அந்தோ மக்கள் சமுதாயத்தை வாழவைக்க வந்த அந்தக் கோயில்கள் காரணமாக இப்படிச் சமுதாயங்களே பிளவுபடுவானேன்? அந்தக் கோயிலுக்கு உள்ள நிலபுலன்கள்தாம் காரணம். இந்த நிலையில் எனது பாட்டன்மார் கோயிலுக்கு அதிகமாக நிலங்களைத் தானம் செய்துள்ளமையின் அவர்களையும் மனமாரச் சபித்தேன். வேறு என்ன செய்யமுடியும்? இப்படி நன்மை செய்வதைவிடுத்துத் தீமையை விரும்பினால் பிஞ்சுள்ளம் நையாது என்ன செய்யும்?

கோயில் தூய்மையான இடம். அங்கே அறச் செயலன்றி வேறு கொடுமைகள் நடைபெறலாகாது. சமுதாய வாழ்வின் அடிப்படையே கோயில். அங்கு மக்கள் தீமையை மறந்து அறவழி நின்று ஒழுங்காகச் செயலாற்ற வேண்டும். அவ்வறங்களை மேற்பார்க்கும் பண்புடையவரே அறக்காப்பாளர். ஆனால் வேலியே பயிரை மேய்வதுபோல அவரே இது போன்ற கொடுமைகளைச் செய்தால் அறம் வாழ்வது எங்கே? அறத்தின் வழி மக்கள் சமுதாயம் செழித்துச் சிறப்பது எங்கே? எண்ணிப்பாருங்கள்.

9. மிட்டாய்ச் சண்டை

எனது தாயாரும் பெரியம்மாவும் தனிக்குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்த பிறகு ஒருவரோடொருவர் நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. எனது தந்தையார் வீட்டுக்கு வராமல் தனியே இருந்து, எப்போதோ பொருள் வேண்டும்போது வந்து சண்டை இட்டுச் செல்லுவார். என் தாயாரே எல்லா வற்றையும் பொறுப்பாகக் கவனித்து வந்தார்கள். எனது பாட்டியார் துணையாக உடன் இருந்தாலும் பெரும்பாலும் மலர் எடுத்தல், மலர் தொடுத்தல் முதலிய பணியிலேயே அவர்கள் காலம் கழிந்தது. எனது வாழ்வோ அன்னையின் ஆணைக்கு அஞ்சி அஞ்சி, கூடியவரையில் மற்றவர்களோடு கலக்கா வகையில் அமைதியாகச் சென்றது.

எனது பெரியம்மாவுக்கு ஒரு குழந்தையும் பிறக்க வில்லை. அவரும் பெரியப்பாவும்தாம் அவ்வீட்டில். இரண்டு வீடும் பக்கத்துப் பக்கத்து வீடுகள். எனது பாட்டனாரும் பெரிய பாட்டனாரும் தனியாகப் பங்கிட்டுக்கொண்டு இருந் தார்களாம். பிறகு பெரிய பாட்டனாருக்குக் குழந்தைகள் இல்லையாதலால் சிலவற்றைக் கோயிலுக்கு எழுதி வைத்து விட்டு, மிகுந்த நிலபுலன்களையும் அந்த வீட்டையும் தம்பிக்கே கொடுத்துவிட்டு இறந்தாராம். இன்றும் எனது பெரியம்மாவும் அம்மாவும் பாகம் பிரித்துக்கொண்டார்கள். பெரியம்மாவுக்குக் குழந்தைகள் இல்லை. எனவே மறுபடியும் இரண்டும் ஒன்று சேரப்போகிறது என்று ஊரில் உள்ள வர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். ஆகவே எங்கள் பெரியப்பா அப்பேச்சுக்களை முறியடிக்கவேண்டும் என நினைத்தார். மறுமணம் செய்துகொண்டு எப்படியாவது குழந்தைகளைப்

பெற்று அந்தச் 'சொத்து'க்கு உரியவர்களாக்க வேண்டும் என முடிவு செய்தார். ஊரில் பல 'நல்லவர்'களும் அவருக்குத் துணையாக இருந்தார்கள் என்பர். என் பாட்டனுர் எழுத்திலும் அவரவர் விருப்பம்போல் சொத்தைச் செல விடலாம் என இருந்தது. என்றுலும் சொத்துக்கள் அனைத்தும் என் பெரியம்மா பேரில் இருந்ததால் அவர் வற்புறுத்த வில்லை. இப்படிப் பக்கத்து வீட்டில் வாழ்ந்த இரு உடன் பிறந்த தாயர்களும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். எனினும் அவர்கள் மனம் வேறுபட்டே வாழ்ந்து வந்தார்கள். முன் பாகப் பிரிவினையில் அவர்கள் கொண்ட வேறுபாட்டை ஊரிலுள்ளவர்கள் மேலும் வளாத்துவிட்டார்கள் என்பர். எனவே உடன்பிறந்த சகோதரிகள் இருவரும் மிகக் கொடிய விரோதிகளாக மாறிவிட்டார்கள். என்றுலும் என் பெரியம்மா மாத்திரம் என்னைக் கண்டால் அன்பாகக் கூப்பிடுவார்கள்.

என் அம்மா என்னைத் திட்டமாக அந்த வீட்டுப் பக்கம் கால் எடுத்து வைக்கக்கூடாது என்று கட்டளை இட்டிருந்தார்கள். ஆகவே நான் அந்தப்பக்கம் திரும்பினதுகூடக் கிடையாது. அப்படித் திரும்பிப் பார்த்தாலும் உடனே யாராவது அம்மாவிடம் வந்து 'கோள்' சொல்லி விடுவார்கள். அன்று முழுவதும் நான் உதை வாங்க வேண்டியவன்தான். ஆகவே மிகவும் பயந்துபயந்து நான் நடந்துவந்தேன். நான் ஒரே பிள்ளை ஆனுலும் அம்மா என்னை அடித்து வளர்க்க அஞ்சமாட்டார்கள்.

ஒருநாள் நான் தெருவோடு வந்துகொண்டிருந்தேன். பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பிய நான் தெருவில் பெரியம்மா நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பக்கத்தில் எதிர்வீட்டுப் பாட்டியும் உடன் நின்றுகொண்

டிருந்தார்கள். பெரியம்மா என்னை 'வாடா கண்ணே!' என்று கூப்பிட்டார்கள். நான் பயந்து ஓடத்தொடங்கினேன். அந்தப் பாட்டி என்னை நிறுத்தி 'அப்பா! பயப்படாதே. உன் பெரியம்மா உன்னிடம் எவ்வளவு அன்பாய் இருக்கிருர்கள். வா! உன்னைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட ஆசையாய்க் கூப்பிடுகிருர்களே' என்ருள். நான் மெதுவாக 'அம்மா' என்றேன். 'எல்லாம் அம்மாவுக்குத் தெரியாது; வா' என்று கையைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். பெரியம்மா என்னைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டார்கள்; கண்ணீர் விட்டார்கள். 'பாவி, குழந்தையைக்கூட வரவேண்டாம் என்கிருளே' என்ருர்கள். உண்மையில் அவர்கள் அழுவதைக் கண்டு அம்மா செய்தது தவருே என்று கூட அன்று அந்த இளம் உள்ளம் எண்ணிற்று. எனினும் அதை எல்லாம் எண்ணி நிற்க நேரமில்லை. நான் வாய்திறந்து ஒன்றும் பேசவும் இல்லை. பெரியம்மா என் கையில் ஒரு சிறிய பொட்டலம் ஒன்றைக் கொடுத்தார்கள். நான் வாங்க மறுத்தேன். 'மிட்டாய்' என்றும் 'பள்ளிக்கூடம் சென்றதும் தின்' என்றும் சொன்ஞர்கள். நான் அதைப் பத்திரமாக துணியில் முடிந்து கொண்டு ஓடினேன். வீட்டில் பகல் உணவு கொண்டு மறுபடியும் பள்ளிக்கூடம் புறப்பட்டுவிட்டேன்,

பள்ளிக்கூடத்தில் பெரியம்மா கொடுத்த பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். சில மிட்டாய்கள் இருந்தன. தினறேன்; பக்கத்தில் உள்ள பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்தேன். ஆஞல் அவ்வாறு கொடுத்ததால் பின்ஞல் பெருந்துன்பம் வரும் என்று தெரிந்திருந்தால் தனியாக ஒரு மரத்தடியில் அத்தனையும் தின்றுவிட்டு வந்திருப்பேன். எங்கள் தெரு நண்பர் சிலருக்கும் மிட்டாய் கொடுத்தேன். மிட்டாய் இனிப்பாய் இருந்தது. ஆஞல் அன்று மாலை...... எங்கள் தெரு நண்பன் ஒருவன் நேராக என் வீட்டிற்குச்

சென்று அம்மாவிடம் 'இன்று சிவானந்தம் பள்ளிக்கூடத்திற்கு மிட்டாய் கொண்டு வந்தான்; யாவருக்கும் கொடுத்தான்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். அதற்காகத்தான் அவன் முன்னே ஓடிவிட்டான் என்பது பிறகு தெரிந்தது. நான் வீட்டிற்குச் சென்றதும் அம்மா என்னைக் கையில் கொம்புடன் வரவேற்றார்கள். ஆயர்பாடிக் கண்ணனை அதட்டுவதுபோல யதோதை கையில் கொம்புடன் நிற்பதாகப் படம்போட்டிருக்கும் 'காலண்டர்'களைப் பின்னால் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் கண்ணன் பயப்படுவது போலப்பாசாங்கு செய்கிறார். நானோ உண்மையாகவே பயப்பட்டேன். என்னைப் பற்றி ஈர்த்து, 'மிட்டாய் ஏது?' என்றார்கள். நான் 'எனக்கு மிட்டாயைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாது' என்று பொய் சொல்லி வைத்தேன். ஆனால் அவர்கள் விடுபவர்களல்லர். வெளியார் யாராயிருந்தாலும் கூடப் பன்னிப் பன்னி மடக்கி மடக்கிக் கேள்விகள் கேட்டு எப்படியும் உண்மையான பதிலை அவர்கள் வரவழைத்து விடுவார்கள்; ஆகவே நான் தப்புவது எப்படி ?

'பொய் சொல்லாதே' என்று சொல்லிக் கொம்பால் ஒரு அடி கொடுத்தார்கள் என்றாலும் நான் உண்மையைச்சொல்லவில்லை. அம்மாவின் கோபம் உச்ச நிலைக்குச் சென்றது. அடிமேல் அடி விழுந்தது. அருகிலிருந்த பாட்டியோ 'ஐயோ' ஏனடி குழந்தையைக் கொல்லுகிறாய்?' என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள். ஆனாலும் தாயார் விடுவதாக இல்லை. கடைசியில் அந்தக் கொடுமைக்கு ஆற்றாது மிட்டாய் வந்த வழியைச் சொல்லிவிட்டேன். 'பாவி ! அதை ஏன் வாங்கினாய்? விஷமிட்டாளோ என்னமோ' என்று வைது மேலும் இரண்டடி கொடுத்தார்கள். பின் அவர்கள் கோபம் பெரியம்மா பேரில் திரும்பியது. தெருமுன் சென்று பலவாறு பழித்துப் பேசினார்கள். 'ஆடு

பகை குட்டி உறவோ' என்றெல்லாம் கூறினார்கள். அந்த எதிர் வீட்டுப் பாட்டி வந்து தானே அழைத்ததாகச்சொல்லிச் சமாதானம் செய்தும் கேட்கவில்லை.

எனது தாயார் இந்த வகையில் கண்டிப்பாக இருப்ப தற்குக் காரணங்கள் காட்டுவார்கள். இரவு என்னைச் சாப் பிடச் சொன்னார்கள். நான் உடம்பெல்லாம் வலிக்கிறது என்றும் சாப்பாடு வேண்டாம் என்றும் அழுதேன். அடித்த கை அணைத்தது. "எல்லாம் உன் நன்மைக்குத்தானே செய் கிறேன்; எனக்கு வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா? 'உள் ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவார் உறவு கலவாமை வேண்டும்.' ஆமாம். மனதிலே வஞ்சகம் வைத்து மேலுக்கு உறவாடுபவர் யாராயினும் நம்பக்கூடாது. நன்றாகத்தெரிந்து கொள். உள்ளத்தில் பகை வைத்து உறவாடுகிற கொடிய வர்களைக் காட்டிலும் நேருக்கு நேர் நிற்கும் கொலைக்கார விரோதி எவ்வளவோ மேல். அன்று பங்கிடும்போது உனக் குப் பால் கொடுத்த வெள்ளி மூக்குச்செம்பைப் பையனுக்குத் தனியாகக் கொடுத்துவிடலாம் என்று பஞ்சாயத்துக்காரர் கூறியதை மறுத்து அவள் வாதாடி அதையும் பங்கிடும் பொருளில் வைத்தாளே ! அன்றில்லாத கரிசனம் இப்போது எப்படி மிட்டாயில் வந்தது? கண்ணே! அழாதே! யாரிட மும் மனமறியாது பழகக் கூடாது" என்று சொல்லிக் கொண்டே கையால் அள்ளிச் சோற்றை ஊட்டினார்கள். என் அன்பான பாட்டி தூணில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தபடியே இந்தக் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

'தொழுத கையுள்ளும் படை ஒடுங்கும், ஒன்னார் அழுத கண்ணீரும் அனைத்து' என்ற வள்ளுவர் குறள் எனக்கு அன்று தெரியாது. என்றாலும் மதியாதார் முற்றம் மதித்து மிதிக்கலாகாது என்பதும், ஒரு முறை மாறுபட்டாரோடு

மறுபடியும் கூடிக் குலாவுதல் தவறு என்பதும் மட்டும்எனக்கு நன்ருகப் புரிந்துவிட்டன. அவற்றை இன்னும் நான் வாழ்வில் கொண்டுள்ளமையினுல் சிற்சில வேளைகளில் பல சங்கடங்களுக்கு உள்ளாக நேரிடுகிறது. என்ருலும் அன்னை சொன்ன சொற்கள் அத்தனையும் உண்மைதானே !

என் பெரியம்மாவை அவ்வாறு பிரித்துப் பார்க்கவும் என் மனம் இடம் தரவில்லை. அம்மாவோடு மாறுபட்டார்களாயினும் என்னிடம் அன்பாகவே இருந்தார்கள். ஊரார் கூறியபடி கடைசியில் அவர்கள் இறக்கும் காலத்திலே எல்லாச் செல்வங்களையும் எனக்கே வைத்துச் சென்ருர்கள். அவர்களையும் வாழ்த்தி வணங்காதிருக்க முடியுமோ !

10. கன்னம் வீங்கிற்று

அங்கம்பாக்கத்தில் ஐந்தாவது வரை படித்து முடித்து விட்டேன். பின்னர் வாலாஜாபாத்துக்குத்தான் படிக்கச் செல்ல வேண்டும். அங்கு அப்போது இரண்டு மூன்று உயர்தர ஆரம்பப்பள்ளிகள் இருந்தன. கிறித்தவப் பள்ளி ஒன்று இருந்தது. அதில்தான் சேர்தல் வேண்டுமென்று சிலர் சொன்னார்கள். எனது தந்தையார் அப்போது வீட்டில் இல்லை. அன்னையாரோடு மாறுபட்டு வேறு எங்கோ சென்று வாழ்ந்திருந்தனர். ஆகவே என்னைப் பள்ளிக்கூடம் அழைத்துச் சென்று சேர்க்கப் பெரியவர்கள் ஒருவருமில்லை. எனது பெரியப்பாவும் பெரியம்மாவும் பேசுவதுகூட இல்லை. ஊரில் யாரையோ பிடித்துக்கொண்டு சென்று வாலாஜாபாத்தில் கிறித்தவர் பள்ளியில் பணம் கட்டிச் சேர்ந்துவிட்டேன்.

பள்ளியில் சேர்ந்த மறுநாள் நான் தெருவில் மற்ற நண்பர்களுடன் பேசிக்கொண்டு இருந்தேன். மாலை ஆறு மணி இருக்கும். இருட்டும் வேளை. தாடியுடன் ஒரு பெரியவர் தெருவில் வந்தார். கூடவே இரண்டு மூன்று பேர் இருந்தார்கள். என் அருகில் வந்ததும் அப்படியே என்னைச் சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டார் அவர். பிறகு 'வா வீட்டுக்குப் போகலாம்' என்றார். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்றாலும் அவருடனும் மற்றவர்களுடனும் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அம்மாவும் பாட்டியும் இருந்தார்கள். அவர்களுடன் வந்த பெரியவர் பேசினார். இறுதியில் அவர் பெயர் மாசிலாமணி முதலியார் என்றும், அவர் தான் வாலாஜாபாத்தில் இந்துமத பாடசாலையை நடத்துகின்றவர் என்றும் என்னை அவர் பள்ளிக்கூடத்தில் சேருமாறு அழைக்கவே

வந்தார் என்றும், நான் முன்னமே வேறு பள்ளியில் சேர்ந்து விட்டிருந்தாலும் தாங்கள் தம் பள்ளியில் எடுத்துக்கொள் வதாகக் கூறி அன்னையிடம் இசைவு பெற்றார்கள் என்றும் அதன்படி மறுநாள் நான் அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கே செல்ல வேண்டுமென்பதாக முடிவு செய்யப்பட்டதென்றும் அறிந்தேன். அவர் போகும்போது என்னைக் கட்டி அணைத்து முதுகில் தட்டிக்கொடுத்துச் சென்றார். இன்றும் அந்தக் காட்சி என் கண் முன் நிற்கின்றது. தந்தையின் அன்புப் பரிவை நன்றாக அறியாத எனக்கு அவர் பரிவு நல்ல உணர்வூட்டியது. ஆம்! இன்று அவர் 'வாலாஜாபாத் அப்பா'வாகப் பலபேருக்கு வேண்டுவன உதவி அப் பள்ளியை நன்கு நடத்திவருகிறார்.

மறுநாள்முதல் நான் இந்துமதப் பாடசாலை மாணவன் ஆனேன். அந்தப் பள்ளியில் உயர் வகுப்புகளில் அதிக மாணவர்கள் இல்லை. கிறித்தவப் பள்ளியில்தான் உயர்ந்த வகுப்புகளில் பல மாணவர்கள் படித்து வந்தனர். இந்தப் பள்ளியில் மேல் வகுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றிலும் சுமார் பத்து மாணவர்களே இருந்தார்கள். என்றாலும் இங்குக் கீழ் வகுப்புக்களில் நிறைய மாணவர்கள் படித்துவந்தனர். இன்று பள்ளிக்கூடத்தில் இடமில்லை என்று சொல்லி மாணவர்களை வெளியேற்றும் காட்சியை ஆண்டுதோறும் கண்களில் காண்கிறோம். ஆனால் அன்று அந்த நிலை இல்லை. இத்துணைப் பெரும் அளவில் பள்ளிகள் அன்று வளர்ச்சி அடையவில்லை என்றாலும், இருந்த சில பள்ளிக் கூடங்களிலும் போதிய மாணவர் தொகை இல்லாதிருந்தது. எனவே இந்துமத பாடசாலை முதல்வரும் ஆசிரியர்களும் ஆண்டுதோறும் பள்ளித் தொடக்க நாட்களில் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்குச் சென்று, பிள்ளைகளைத் தமது பள்ளிக்கு வருமாறு அழைத்து வருவார்களாம். அதே முறையில்தான்

நான் அழைத்துவரப்பெற்று அந்த இந்துமத பாடசாலையில் மூன்று ஆண்டுகள் கல்வி பயின்றேன். பயின்ற அந்த ஆண்டுகள் மூன்றில் நான் பெற்ற அனுபவங்கள் பல. ஒரு சில இன்றும் உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காமல் இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றைக் காணலாம்.

நான் ஆறும்வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த நாட்களில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி ஒன்று இன்று நினைவுக்கு வருகிறது. ஆங்கிலத்துக்கு ஒருவர், கணக்குக்கு ஒருவர், பிற பாடங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொருவர் என்று இப்படிப் பல ஆசிரியர்கள் எனக்குப் பாடம் சொல்ல வருவார்கள். ஓவிய ஆசிரியரும் ஒருவர் வருவார். அவர் வயதில் இளையவர். எட்டாம் வகுப்பு வரை படித்துவிட்டு, அப்பொழுதுதான் ஓவியம் கற்றுத்தரவும் தேர்ச்சி பெற்று அந்தத் துறைக்கு ஆசிரியராக வந்தவர். அவர் இளமை முடுக்கோடு இருந்த மையால் பிள்ளைகளை அதட்டிக்கொண்டே இருந்தார். அந்தப் பள்ளியில் அக்காலத்தில் ஒரே திறந்த வெளி மண்டபத்தில் மூன்று வகுப்புகள் இருக்கும். இவர் போடும் சத்தத்தால் பக்கத்தில் உள்ள ஆசிரியர்களால்கூடச் சில சமயங்களில் பாடம் நடத்தமுடியாமல் போய்விடும். என்று லும் அவர் புது முடுக்கோடு படங்கள் போட்டுக்கொண்டே இருந்தார்.

ஒரு நாள் அவரிடம் நான் அகப்பட்டுக் கொண்டேன். எனக்கு 'டிராயிங்' என்றால் தெரியவே தெரியாது. பூனை போடச் சொன்னால் கோடுதான் போடுவேன். பாவம்! அவர் என்ன செய்வார்? சொல்லிச் சொல்லிக் கொடுப்பார்; கரும் பலகையில் போட்டுப் போட்டுக் காண்பிப்பார். என்னிடம் வந்து பலமுறையும் சொன்னார் என்றுதான் நினைக்கிறேன். எனினும் எனக்கு அதுபற்றி ஒன்றும் புரியவில்லை. பகல் மூன்றாவது பகுதி வகுப்பு. மணி பதினொன்று ஆகி

யிருந்தது. அவருக்கு, இளமையின் முடுக்குக் கிடையில் நான் சொன்னபடி செய்யாததும் கோபத்தை கிளரிவிட்டிருக்கும். என்னை அழைத்தார்; நான் நடுங்கிக்கொண்டே அருகில் சென்றேன். என் கையில் இருந்த 'டிராயிங் நோட்டை'ப் பற்றி இழுத்துத் தூர வீசி எறிந்தார். அது அடுத்த வகுப் பில் போய் விழுந்தது. எல்லா வகுப்பு மாணவர்களும் திகைத்தார்கள். திடீரென்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. யாவருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. அந்தச் சத்தம் என்ன வென்று கேட்கிறீர்களா? வேறொன்றுமில்லை. அவர் ஓங்கி என் கன்னத்தில் அடித்த அடியின் எதிரொலிதான் அது. அனைவரும் திகைக்க, நான் அப்படியே என் கன்னத்தைப் பிடித்துக்கொண்டேன்; அழுகை வந்தது: தேம்பித் தேம்பி அழுதேன். ஆனால் அவர் கோபம் தணிந்தவராகக் காணோம். வகுப்பில் அழவேண்டாம் என எச்சரித்தார். எனக்கு அவர் சொல்வது ஒன்றுமே புரியவில்லை. அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் முடியவில்லை. அந்த வேளையில் அவர் என்னைக் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினர். நான் அழுது கொண்டே வாயில்படியில் நின்றிருந்தேன். என்றாலும் என் நிலை என்னிடம் இல்லை என உணர்ந்தேன். எத்தனை நேரம் நின்றிருந்தேனே, எனக்கே இன்றும் புரியவில்லை. மணி ஒலி கேட்டது. வகுப்பு விடும் சமயம். போகும் எல்லா வகுப்பு ஆசிரியர்களும் என்னிடம் இரக்கம் காட்டுவது போன்று பார்த்துக்கொண்டே சென்றார்கள். எப்படியோ அந்த இளமையிலும் அவமானம் என்னை வந்து பற்றிக் கொண்டது. அந்த வெய்யில் வேளையில் வகுப்பறைக்குச் சென்று என் பாடப் புத்தகங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளாமல் நேரே வீட்டுக்குப் புறப்பட்டுவிட்டேன்.

நல்ல வெய்யில் வேளை. பகல் ஒரு மணி. நான் வீங்கிய கன்னத்தோடு வீடுவந்து சேர்ந்தேன். என்னை அந்த வேளை

யில் அன்னையும் பாட்டியும் எதிர்பார்க்கவில்லை. என் முகம் கலங்கி இருந்தது. கன்னம் வீங்கி இருந்தது. இருவரும் 'என்ன, என்ன?' என்று கேட்டார்கள். நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. 'ஓ' என்று கதறினேன். என் தாயார் என்னை நையப்புடைத்து நல்வழியில் திருத்த முயல்பவர்கள்தாம். ஆயினும் மற்றொருவர்-ஆசிரியர் ஆயினும்-என்னை அடித்தால் பொறுக்கமாட்டார்கள். என் முகத்தைத் துடைத்து, அழைத்துச் சென்று உணவு ஊட்டினார்கள். அப்படியே உண்டு உறங்கிவிட்டேன்.

மாலை ஐந்து மணிக்குக் கண்விழித்தேன். எதிரில் என் வகுப்பில் படிக்கும் தங்கவேலு என்ற எங்கள் ஊர் மாணவன் நின்றுகொண்டிருந்தான். பக்கலில் அம்மா பரிவோடு அவன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். தங்கவேலு பள்ளியில் நடந்த எல்லாக் கதையையும் சொல்லிவிட்டு, நான் எடுத்து வராது விட்டிருந்த நூல்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். எல்லாவற்றையும் கேட்டறிந்த தாயாருக்கு அந்த ஆசிரியர் மீது கோபம் வந்தது. எதிரில் இருந்திருந்தால் இரண்டு அடிகூடக் கொடுத்திருப்பார்கள். அப்போதும் வீங்கி இருந்த என் கன்னத்தைக் கையால் தடவினார்கள். அவர்தம் கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன.

'படிப்பு' இல்லாவிட்டாலும் கவலையில்லை. இனி நீ பள்ளிக்கூடம் போய் இப்படி அடிபட வேண்டாம்' என்று சொல்லி, தங்கவேலுவிடம் நாளையிலிருந்து நான் பள்ளிக்கூடம் வரமாட்டேன் என்பதையும் கூறி அனுப்பிவிட்டார்கள். நான் செய்வதறியாது திகைத்தேன். என்றாலும் என் அம்மா சொன்னதை யாராலும் மாற்றமுடியாது. ஆதலால் மறுநாளில் இருந்து பள்ளிக்கூடம் கிடையாது என்பதை உறுதி செய்துகொண்டேன்.

நான்கைந்து நாட்கள் ஓடிவிட்டன. ஒருநாள் மாலை அதே தாடிப் பெரியவர், அடித்த ஆசிரியரும் வேறு இரண்டொருவரும் கூட வர என் வீட்டிற்கு வந்தார். வந்து என்னை அழைத்தார். நான் உள்ளே ஒளிந்துகொண்டேன். அவர் அங்கும் வந்து என்னை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டார். நான் ஓவென்று அழுதேவிட்டேன். அவர் என் கண்ணைத் துடைத்துத் தேற்றினார். அம்மா ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். அருகிலிருந்த பாட்டி அம்மாவைப் பேசவேண்டாம் என்று அமர்த்தினார்கள். அம்மா பேச ஆரம்பித்தால் ஏதாவது அதிகமாகப் பேசி அவர்கள் மனத்தைப் புண்படுத்தி விடுவார்களோ என அஞ்சினார்கள். அதையெல்லாம் அறிந்த பெரியார் அவர்கள் தாமே பேச ஆரம்பித்தார்கள். 'அம்மா! எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். பரமசிவம் நல்ல பிள்ளை. இதோ இந்த வாத்தியார் தான் தெரியாது அடித்துவிட்டார். அவரும் இளையவர்; என் தம்பிதான்; ஏதோ எப்படியோ நடந்துவிட்டது. கன்னம் வீங்கியதை அறிந்தேன்' என்றார். அப்போது அவர் கை என் கன்னத்தைத் தடவிக் கொடுத்தது. 'இனிமேல் ஒன்றும் நடக்காது. நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன். நாளை பரமசிவத்தை அனுப்புங்கள்' என்றார். ஆம்! அவர் அன்றும் இன்றும் அன்புகுழையப் 'பரமசிவம்' என்றுதான் அழைப்பார். நான் அம்மா என்ன சொல்வார்களோ என்று அவர்கள் முகம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் முடிவை மாற்ற முடியாதே! என்றாலும் தன் மகன் படிக்கவேண்டும் என்று ஆசை இராதா? ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்தார்கள். அமைதி நிலவியது. பாட்டி அமைதியைக் கலைத்தார்கள்! 'ஏன் சும்மா இருக்கிறாய். நாளை அனுப்புவதாகச் சொல்' என்றார்கள். அம்மாவும் 'நாளை அனுப்புகிறேன்' என்றார்கள். அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள். தொடர்ந்து நானும் பள்ளி சென்றேன். பிறகு அந்த ஆசிரியரிடமும் பிறரிடமும் முறையாகப் பயின்

றேன். அன்று முதலியார் அவர்கள் தாமே வலிய வந்து என்னை அழைத்துப் பள்ளியில் சேர்த்திருக்காவிட்டால் நான் எப்படி இருப்பேனோ! 'தானே வந்தெம்மைத் தலையளித் தாட் கொண்டருளும், வான்வார் கழல்' என்ற மணி மொழியார் ஆண்டவனை நோக்கிப் பாடிய அடி இதோ என் உள்ளத்தில் ஊசலாடுகிறது. அந்த உணர்ச்சியோடு அன்று நடந்த மாற்றத்தால் இன்று நான் பெற்ற பயனை எண்ணி நிற்கின்றேன்.

11. நிலப் போட்டி

'ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம்' என்பது பழமொழி. 'வீடு இரண்டு பட்டால் ஊராருக்குக் கொண்டாட்டம்' என்பது இளமையில் நான் கற்ற புதுமொழி. எங்கள் வீட்டில் என் தாயாரும் பெரியம்மாவும் வேறுபட்டதே ஊரில் சிலருக்குக் கொண்டாட்டமாக அமைந்தது. எங்கள் ஊரின் பக்கத்தில் இருப்பது நெய்குப்பம் என்ற சிறிய கிராமம். அது பிராமணர்களுக்குச் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் பிரம்ம தேயமாகக் கொடுத்த ஊர் போலும். எனவே அது 'சுரோத்திரியம்' என்ற பெயரால் வழங்கப்பெற்று வந்தது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் அதில் வாழ்ந்த அந்தணர் பலர் தத்தம் நிலத்தை விற்றுவிட்டார்கள். எங்களூரில் சிலர் அவற்றைவாங்கிக் கொண்டார்கள். எனது பாட்டனாரும் அதில் ஒரு பங்கு பெற்றார். நான் இளையவனாயிருந்த பொழுது அந்நிலத்தை என் தாயாரும் பெரியம்மாவும் பங்கிட்டுக் கொண்டு அனுபவித்து வந்தார்கள். நான் வாலாஜாபாத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தபொழுது அந்த ஊரில் மற்றொரு நிலப்பகுதி விலைக்கு வந்தது. அதில் உண்டான போட்டியை நினைத்தாலும் நெஞ்சம் துணுணுக்கின்றது.

எனது வீட்டில் சற்று மாறுதல் காணப்பட்டது. எங்களை யெல்லாம் விட்டு வேறு எங்கேயோ சென்றிருந்த தந்தையார் அப்போது மறுபடியும் வீட்டில் வந்து இருந்தார். அவர் வீட்டில் இருந்த நாளிலெல்லாம் எனக்கு வேண்டிய பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுப்பார். என் தாயாருடன் மாறுபட்டிருந்த பெரியம்மாவும் இப்போது பேசிக்

கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார்கள் என்றாலும் அம்மா அவர்கள் வீட்டுக்குச் செல்வதில்லை என நினைக்கிறேன். இப்படி ஒரு சிறு நல்ல மாறுதல் குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட காலத்தில்தான் அந்த நிலப் போட்டிச் சண்டை உண்டாயிற்று.

ஒரு பெரியவர் தம் மகனுக்கு நிரம்பப் பொருள் வருவாய்க்குத் தக்க வழியில் அதிக நிலங்களை வைத்து விட்டுச் சென்றார். எங்கள் ஊரில் அவரே பெரிய பணக் காரர் என்னுமாறு அவர் வாழ்ந்து வந்தார். தந்தை இறக்கும் காலத்தில் அவர் கடன் இல்லாமல் இருந்தார். எனினும் 'தையலார் மையலிலே தாழ்ந்து விழ' நேர்ந்த காரணத்தால் அவர் கடன்காரராக வேண்டி இருந்தது. நிலங்களையும் வீடு முதலியவற்றையும் விற்றார். அந்த நிலத்தில் ஒரு பகுதி நெய்க்குப்பத்தில் இருந்தது. அதை முன்னமே சென்னையில் யாருக்கோ அடைமானமாகப் போட்டிருந்தார். அந்த நிலம் விற்பனையாகப் போகிறது என்று என் அன்னை யிடம் வந்து யாரோ சொன்னார்கள். அப்போது அப்பா வீட்டில் இருந்தபடியால் எப்படியாவது அதை வாங்கிவிட வேண்டும் என்று முயன்றார். அம்மாவும் அதற்குச் சம்மதித் தார்கள். பாட்டி மட்டும் அதற்கு விரைவில் இடங்கொடுக்க வில்லை. 'உள்ளது போதாதா? ஏன் இப்படி மேலும் மேலும் நிலத்தை வாங்குகிறீர்கள்? பயிரிடவோ முடியாது. இந் நிலையில் வாங்கித்தான் என்ன செய்யப் போகிறோம்? வேண்டாம்' என்றார்கள். எனினும் அதுபற்றிப் பேச வந்திருந்த பெரியவர் அது நல்ல நிலம் என்றும், எப்படியும் வாங்கிவிட வேண்டும் என்றும் சொன்னார். அப்போது அம்மாவிடம் பணம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் வந்தவர் சொன்ன சொல் உணர்ச்சி யூட்டியது. நிலம் அடைமானத் தில்உள்ளதென்றும், அந்த அடைமானப் பணத்தை அடுத்த

ஆண்டுக் கொடுத்துவிடலாம் என்றும், எனவே மேலுள்ள சிறு தொகையும் பத்திரச் செலவும் இருந்தால் போதும் என்றும் சொன்னார் அவர். அம்மாவும் 'சரிதான்' என்றார்கள். விலை ரூபாய் நாலாயிரம் என்று முடிவாயிற்று. இரண்டு நாள் கழித்து வெளியூர் சென்றிருந்த நிலக்காரர் வந்ததும் பத்திரம் எழுத வேண்டும் என்று தீர்மானித்தார்கள். மேல் தருவதற்கும் செலவுக்கும் குறைந்தது ரூபாய் ஆயிர மாவது வேண்டும். அம்மாவிடம் பணம் இல்லை. என்ன செய்வது என்று சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

அன்று மாலை பெரியம்மா எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந் தார். அவர்கள் அம்மாவிடம் ஏதோதோ பேசினார்கள். நானும் அவர்கள் பேசும்போதெல்லாம் பக்கத்தில் உட் கார்ந்துகொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பது வழக்கம். அன்றும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அம்மா தான் நிலம் முடித்து இருப்பதையும், அதற்குத் தன்னிடம் பணம் இல்லை என்பதையும் கூறிப் பெரியம்மாவிடம் ஆயிரம் ரூபாய் கடனாகக் கேட்டார்கள். அவர்களும் 'சரி பார்க்கலாம்' என்று சொல்லிவிட்டு, வேறு ஏதோதோ பேசிக் கொண்டிருந்து பின்பு சென்று விட்டார்கள்.

இரண்டு நாள் கழித்து நிலம் பேசிய 'தரகர்' வீட்டுக்கு வந்தார். 'நாளை மறுநாளில் நிலம் முடியும்' என்ற எண் ணத்தில் அம்மா 'என்றைக்கு ரிஜிஸ்டர் ஆபீசுக்குப் போக வேண்டும்' என்று கேட்டார்கள். கொஞ்சம் பணம் குறை கிறது என்றும் அதைச் சரிக்கட்ட 'அக்கா' தருவார்கள் என்றும் கூறினர். அவர் நகைத்தார். 'என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?' என்று அம்மா கேட்டார்கள். அவர் அமைதியோடு பதில் சொன்னார். 'அக்கா உனக்குப் பணம் கொடுக்கப் போவ தில்லை. பூராத் தொகையுமே அவர் கொடுத்து வாங்கிக்

கொள்ளப் போகிறார். நேற்று அவர்கள் என்னை அழைத்து அந்த நிலத்தை நாலாயிரத்து இருநூறு ரூபாய்க்கு முடித்து உடனே பத்திரம் எழுதுமாறும் சொன்னார்கள். அதைச் சொல்லவே நான் இப்போது வந்தேன்' என்றார். அப்பா அம்மா அனைவருக்குமே அச் சொற்கள் வியப்பைத் தந்தன என்னலாம். 'என்ன! எனக்கு ரூபாய் வேண்டுமென்றும் நிலம் வாங்கப் போவதாகவும் சொன்னேன். அதற்குள் இப்படி மாறிவிட்டார்களா?' என்று அவர்களுக்கு இயல்பான முறையில் பலப்பல வார்த்தைகளைக் கொட்டிப் பேசினார்கள். உடனே ஆவேசம் வந்தவர் போல் 'அது என்ன வானாலும் சரி. நிலத்தை விடாதீர்கள். நமக்கே முடியுங்கள் நாலாயிரத்து நானூறுக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்' என்றார் என் அன்னையார். ஆனால் அருகிலிருந்த பாட்டியார் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்து 'வள்ளிம்மா! விட்டுத் தள்ளு. இந்த நிலம் வந்து நமக்கு ஆகப் போவது ஒன்றுமில்லை. மீனாட்சிதான் வாங்கிக் கொள்ளட்டுமே' என்றார்கள். ஆம். முதலிலேயே சொல்ல மறந்து விட்டேன். எனது தாயார் பெயர் வள்ளியம்மை, பெரியம்மா பெயர் மீனாட்சி அம்மாள். பாட்டி சொன்னதை அம்மா காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. வந்தவரிடம் நாலாயிரத்து நானூறுக்கு முடியுங்கள் என்று திட்டமாகச் சொல்லி விட்டார். அவரும் சிரித்துக் கொண்டே சென்று விட்டார். அந்த விலை உயர்வில் அவருக்கும் பங்கு உண்டு என்ற உண்மை நெடுநாட்களுக்குப் பிறகுதான் தெரிந்தது. நிலம் கொடுப்பவரும் உடன் பிறந்தவர் போட்டியில் தாம் நிறையப் பொருள் பெறலாம் என்ற முடிபுக்கு வந்து விட்டார்.

நான்கு நாட்கள் சென்றன. இதற்கிடையில் என் தாயாருக்கும் பெரியம்மாவுக்கும் இருந்த பேச்சு உறவு மறுபடியும் முறிந்தது; வேறுபாடு அதிகமாயிற்று. ஒருவரை

ஒருவர் பழித்துரைத்தார்கள். என்றாலும் தெருவில் உள்ள வர்கள் சமாதானம் செய்வதை விடுத்து வேடிக்கைப் பார்த் தார்கள். இருவரிடமும் சென்று என்ன வந்தாலும் நிலத்தை விடவேண்டாம் என்றும் சிலர் உபதேசம் செய்தார்கள். ஒரு சிலர் என் தாயாரிடம் வந்து பேசும் பரிவினைக்கண்டு நான் கூடக் கசிந்ததுண்டு. ஆனால் அடுத்த சில ஆண்டுகளுக் குள்ளேயே அவர்களே பெரியம்மாவிடமும் அதேபோல் பரி வுடன் பேசினார்கள் என்பதை அறிந்த பிறகு, உடன்பிறந்த பெண்கள் இருவரை இப்படித் தட்டிக்கொடுத்துக் குடும் பத்தை நாசமாக்கும் சதிக்கூட்டம் என்றாவது உருப்படுமா என என் இளமை நெஞ்சம் எண்ணியது உண்டு. ஆம், அந்தப் பகை மூட்டிய குடும்பங்கள் இன்று முன்னைவிடத் தாழ்ந்தே நிலை கெட்டு நிற்கின்றன.

நான்காம் நாள் அந்த நிலத் தரகர் மறுபடியும் வந்தார். நிலத்தின் விலை நாலாயிரத்து ஐநூறு ஆக ஏறிவிட்டதென் றும் மறுநாளே என் பெரியம்மா பேருக்குப் பத்திரம் எழுத ஏற்பாடாகிவிட்டதென்றும் கூறினார். அம்மா நாலாயிரத்து அறுநூறு என்றார்கள். இப்படியே இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் சில ‘நல்லவர்’கள் தூக்கிவிட நாலாயிரத்துக்கு முடிந்த நிலம், நாலாயிரத்து எழுநூற்று ஐம்பதுக்கு எனது அன்னை பேருக்கே விலையும் முடிவு செய்து பதிவும் செய்யப் பெற்றது. ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த இரண்டு சகோதரிகளை வேறுபடுத்தி ஒரு நிலப் போட்டியில் அதிகமாக எழுநூற்று ஐம்பது ரூபாயை இழக்கவைத்த பெருமை ஊரில் ஒரு சில ரைச் சார்ந்ததாகும். இந்த நிலை இன்னும் எல்லாக் கிரா மங்களிலும் இருப்பதனால்தான் கிராம மக்கள் வளர்ச்சி அடையாமல் கெடுகின்றனர். எத்தனையோ கிராமங்களில் பல குடும்பங்கள் - ஒன்றி வாழ்ந்த குடும்பங்கள் - இடையில் சிலரால் பிரிக்கப்பட்டு நிலைகெட்டு அழிகின்றன. நீதி மன்

றங்கள் ஏறி, வழக்கறிஞர்களுக்கு ஆயிரக்கணக்கில் கொட்டிக்கொடுக்க நினைக்கும் உடன் பிறந்த உள்ளம் தன் தம்பிக்கோ அண்ணனுக்கோ ஐந்தடி நிலத்தை இனமாக விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கிறது. இந்த நிலை இன்றும் வளர்ந்துகொண்டே போகிறது என்பதை எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சியுறும் நீதி மன்றங்கள் காட்டவில்லையா?

என் வீட்டு நிலப்போட்டி இந்த அளவோடு முடிந்து விடவில்லை. ஊரில் யாரோ எனது பெரியம்மாவை நன்றாகத் தூண்டி விட்டார்கள் போலும். 'அந்த நிலத்தை எப்படியாவது ஒரு வருடமாவது நீங்கள் பயிரிடவேண்டும்' என்றார்கள். அது எப்படி முடியும் என்பதற்கும் அவர்களே வழி சொல்லிக்கொடுத்தார்கள். அந்த நிலம் அடைமானத்துக்கு வைத்தபோது ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு என்று வைக்கப்பட்டதாம். அப்போது நான்கு ஆண்டுகளே முடிந்து இருந்தன. ஓராண்டு எஞ்சி இருந்ததாம், அந்தப் பணத்தைச் சென்னையிலுள்ள அவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டால் அதே ஆண்டில் நிலத்தை அவர்கள் உழலாமாம். அந்த நிலையில் அவர்களுக்குச் சொந்தமான உழவுத் தொழிலும் கிடையாது. அல்லது அதில் வருகின்ற நெல்லை வைத்துத்தான் சாப்பிடவேண்டும் என்ற நிலையும் இல்லை. எப்படியிருந்த போதிலும் ஓராண்டாவது அந்த நிலம் தம் ஆணையின் கீழ் இருந்ததாகக் காட்டவேண்டும் என விரும்பினார்கள் எனது பெரியம்மா. எனவே ஊரில் முக்கியமாக அந்நிலத்தோடு சம்பந்தப்பட்டவரை அழைத்துக்கொண்டு, பெரியப்பா சென்னைக்குப் பயணமானார். இரண்டொரு நாளில் பணம் கட்டிப் பத்திரத்தைத் தம் பேரில் மாற்றிக்கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அடுத்த வீட்டுத் திண்ணையில் கம்பீரமாக உட்கார்ந்துகொண்டு தாம் வெற்றிபெற்றதைத் தம் நண்பருடன் பெரியப்பா பேசிக்கொண்டிருந்தார். எனது

அன்னையும் அவருக்குச் சளைத்தவரல்லர். தங்கள் ஆத்திரத்தையெல்லாம் சொற்கள் மூலம் கொட்டி அளந்துகொண்ருந்தார்கள்.

இச்சோகக் கதை இந்த அளவோடு முடிவு பெறவில்லை. கடைசியில் அந்த ஆண்டு பயிரிட்ட நெல் எங்கள் வீட்டுக்கே வந்து சேரும் ஒரு சூழ்நிலை உண்டாகிவிட்டது. இந்த நிலப்போட்டி முடிந்த ஆறு தினங்களில் எனது தந்தையார் ஆறே நாள் காய்ச்சலில் படுத்து மறைந்துவிட்டார். மறுபடியும் பிரிந்த சகோதரிகள் ஒன்றுயினர். தந்தை மறைவுக்குப் பின் பெரிய தந்தையார் ஓரளவுக்கு எங்கள் குடும்பத்தை மேல் பார்த்தார் என்று சொல்லலாம். என்றுலும் அவ்வளவு ஆழ்ந்து பற்றுடன் கவனித்தார் என்று சொல்ல முடியாது. எனது அன்னையாரோ கைம்மைக்கோலத்தோடு காட்சி அளித்தார். நான் சிந்தை தடுமாறினேன். அந்த ஆண்டில் போட்டியில் பெற்றுக்கொண்ட நிலத்தில் விளைந்த நெல்லைப் பெரியம்மா எங்கள் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதற்குப் பிறகு எனது இரு அன்னையர்தம் குடும்பங்களும் பிரியவே இல்லை என்று சொல்லலாம். சுமார் பத்து ஆண்டுகளாக மூடப்பட்டிருந்த இடைக்கதவு திறந்துவிடப்பட்டது. அதில் எனக்குத்தான் அதிக மகிழ்ச்சி. இரண்டு வீட்டுக்கு இடையிலும் ஓடி ஆடிப் பழகினேன். இரு வீடுகளிலும் தனித் தனிச் சமையல்தான். என்றுலும் எனக்கு இரண்டு இடத்திலும் பங்கு கிடைக்கும். ஏன்? பிறகு எல்லாவற்றையும் என் பெரிய அன்னையார் எனக்காகவே அளித்துச் சென்றபோது, ' இப்படி ஒன்றுகச் சேரவேண்டிய பொருளுக்கு இடையில் வீண் நிலப் போட்டியைக் கிளப்பி யாரோ எழுநூற்று ஐம்பது ரூபாயைச் சாப்பிட்டாரே' என எண்ணியது.

12. ஒரு ரூபாய் நோட்டு

இன்று ஒரு ரூபாய் இரண்டு ரூபாய் நோட்டுக்கள் நிறையப் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் - போருக்கு முன் - ஐந்து ரூபாய்க்குக் குறைந்த நோட்டுக்களே கிடையாது. ஐந்து, பத்து, ஐம்பது, நூறு, ஆயிரம் என்று இப்படித்தான் நோட்டுக்கள் இருந்தன. ஆயிர ரூபாய் நோட்டையும் இடையில் இல்லையெனச் செய்தார்கள் அரசாங்கத்தார். அப்படியே ஒருரூபாய் நோட்டும் ஒருகாலத்தில் இருந்து இடையில் இல்லையென்றாகிப் பிறகுப் போர்க்காலத்தின் இடையில் தோன்றி இன்றளவும் சாகாமல் வாழ்கின்றது. நான் பள்ளியில் படிக்கும் அந்த நாளில் ஒரு ரூபாய் நோட்டு புழக்கத்தில் இருந்தது. அந்த ரூபாய் நோட்டில் ஒன்று கெட்டு விட்டிருப்பதை, அரசாங்கம் திரும்பப் பெருங்காலத்தில் கணக்கெடுத்திருந்தால் நிச்சயம் கண்டிருக்கும் என நினைக்கிறேன். ஆம். எதிர்பாராதபடி ஒரு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைச் சுக்கல் சுக்கலாகக் கிழித்துப் பறக்க விட்டேன் நான். ஏன் என்று கேட்கிறீர்களா? எனக்குப் பயித்தியமில்லை - பயந்தான்.

எங்கள் வீட்டுக் கூடத்தில் ஒரு அலமாரி உண்டு.அதில் எனது பாட்டி தனது துணிமணிகளையும், சாமான்களையும் வைத்திருப்பார்கள். அம்மாவும் சில சமயங்களில் சில்லறைகளை வைப்பது வழக்கம். அதற்கு ஒரு சாவியும் உண்டு. அது பெரும்பாலும் பாட்டியின் இடுப்பில் இருக்கும். சில வேளைகளில் கதவிலும் தொங்கும். எனது அப்பா அதையெல்லாம் தொடமாட்டார். ஒரு நாள் பகல் நான் மட்டும் கூடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். பாட்டி தாழ்

வாரத்தில் பூக் கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா அடுப் படியில் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அன்று விடு முறையாதலால் நான் வீட்டிலிருக்க ஏதுவாயிற்று. கூடத்து அலமாரியைத் திறந்தேன். பாட்டி பார்த்தார்கள். ஒன் றும் சொல்ல வில்லை. அதில் ஒரு தட்டில் ஒரு மூலையில் சில ஒரு ரூபாய் நோட்டுக்கள் இருந்தன. அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் நான் எடுத்து மடித்து என் நூல் ஒன்றில் மறைத்து வைத்துக் கொண்டேன். கதவைப் பழையபடி சாற்றி விட் டேன். அதன் கதவைத் திறக்கும்போது, அதில் ரூபாய் இருக்கிறது என்றோ, அதை எடுத்து மறைக்க வேண்டும் என்றோ நான் நினைக்க வில்லை. அன்றி எடுக்கும் போதும் இதனால் தாயாரிடம் எவ்வளவு கோபத்துக்கு உள்ளாகித் துன்பம் உற நேரும் என்பதையும் எண்ணவில்லை. ஏதோ குழந்தை உள்ளத்தால் அதை ஒரு விளையாட்டுப் பொருளாக நினைத்து அப்படியே எடுத்தேன். ஒரு ரூபாய் நோட்டு அது என்று தெரியும். தெரிந்தாலும் அதை மாற்றி ஏதேனும் பொருள் வாங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நான் அதை எடுக்க வில்லை. ஏனெனில் அது கொண்டு ஏதாவது வாங்கினால் உடனே அது எப்படியாவது என் தாயார் காதுக்கு எட்டும். உடனே எனக்குப் பெருந்தண் டனை கிடைக்கும். ஆகவே அதற்காகவும் நான் எடுக்க வில்லை. ஏதோ விளையாட்டுப் பொருளாகக் கருதி எடுத்து விட்டேன். அவ்வளவுதான்.

மாலை ஆறு மணி இருக்கும். விளக்கேற்றிவிட்டார்கள். அம்மா அந்த அலமாரியைத் திறந்தார்கள். இருந்த ஒரு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து எண்ணினார்கள். ஒன்பது இருந்தது போலும். மற்றொன்றைத் துருவித் துருவி ஆராய்ந்தார்கள். கிடைக்கவில்லை. என்னை அவர்கள் ஒன் றும் கேட்கவில்லை. ‘எங்கே போயிருக்கும்? வரட்டும் கேட்

கிறேன்' என்று தனக்குள்ளாகவே சற்று உரத்திப் பேசிக் கொண்டார்கள். சிறிது நேரம் கழித்துக் கோயிலுக்கு மலர் மாலை கொடுத்து விட்டுப் பாட்டி வீடு திரும்பினார்கள்; அவர்களைக் கேட்டார்கள். அவர்கள் தான் பார்க்க வில்லை என்று சொல்லிவிட்டார்கள். வேறு ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தார்கள். என்றாலும் சொல் வெளியில் வராதபடி அடக்கிக் கொண்டார்கள். ஒரு வேளை 'பையன் கதவைத் திறந்தான். அவனைக்கேட்டால் தெரியும்'என்று சொல்ல நினைத்து வாயைத் திறந்திருக்கலாம். ஆயினும் அவ்வாறு சொன்னால் அம்மா என்னை அடித்து அது பற்றி வற்புறுத்திக் கேட்பார்கள் என்று அஞ்சி வந்த சொல்லையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டார்கள் என நினைத்தேன். எனது அம்மா, அப்பாவின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

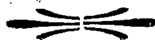
அப்பாவுக்கென்று தனி வரவு செலவு கிடையாது. அவர் வீட்டில் இருப்பதே எப்போதோ சிலவேளைகளில் தான். ஆகவே அவசியமான வேளைகளில் கேட்டுப் பணம் வாங்கிக்கொள்வாராம். இல்லாவிட்டால் நண்பர்களிடம் வாங்கிக்கொள்வாராம். அதுவும் இல்லையானால் அம்மா எங்காவது வைத்திருப்பதை எடுத்துக்கொண்டு பிறகு தன் செலவுக்கு எடுத்துக்கொண்டதாக ஒத்துக்கொள்வாராம். அப்படியே அன்றும் அவர்தான் எடுத்துச் சென்றிருப்பார் என அம்மா முடிவுகட்டிவிட்டார்கள். நான் முன்னமே எல்லா நிலபுலன்களும் பிற பொருள்களும் அம்மாவைச் சேர்ந்தன என்பதைக் காட்டி இருக்கிறேன்.

அப்பா எட்டு மணிக்கு வந்தார். உடனே அம்மா அவருக்குச் சோறுகூடப் போடாது இந்த ரூபாயைப்பற்றிக் கேட்க ஆரம்பித்தார்கள். சாதாரணமாக அவர் எடுத்திருந்தால் 'ஆமாம். செலவுக்கு எடுத்துக்கொண்டேன்' என்று

சொல்வார்கள், அம்மா சிறிது நேரம் வசைபாடிவிட்டுப் பிறகு அமைந்துவிடுவார்கள். அன்றுதான் உண்மையிலே அவர் தொடவில்லையே ஆகவே எவ்வளவோ மன்றாடிச் சொன்னார்கள். தாம் ஒன்றையுமே பார்க்கவில்லை எனவும், பார்த்திருந்தால் பத்து ரூபாயுமே தாம் எடுத்துக்கொண்டிருக்க முடியும் எனவும் பலமுறை விளக்கிச் சொன்னார்கள். அம்மா அவற்றைக் கேட்டதாகவே தெரியவில்லை. மேலும் மேலும் வசைமொழிகளை வீசிக்கொண்டே இருந்தார்கள். அப்பாவாலும் பொறுக்கமுடியவில்லை. என்ன செய்வது? அந்நேரவேளையில் நான் உண்மையைச் சொல்லிவிடலாமா என நினைத்தேன். எனது படுக்கையில் கண்ணை மூடிக் கொண்டே படுத்திருந்தேன். இரண்டொருமுறையில் அப்பாவின் பரிதாப நிலையைக் கண்டு, உண்மையைச் சொல்லிவிட்டு, அந்த ரூபாயையும் எடுத்துக் கொடுத்து விடலாம் என நினைத்து எழுந்து உட்கார்ந்தேன். ஆயினும் அப்படிச் செய்தால் அம்மா என்னை எப்படி அடிப்பார்கள் என்பதை நினைக்கும்போது மறுபடியும் திரும்பப் படுத்துக் கொண்டேன். பிறகு அப்பா அம்மா சாப்பிட்டார்களா இல்லையா என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. இரவெல்லாம் எத்தனையோ கனவுகள் கண்டதாக நினைவு. பக்கத்தில் பாட்டியார் நான் தூக்கத்தில் திடுக்கிடுவதைக் கண்டு தட்டித்தட்டி உறங்கவைத்தார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. புயல் ஓய்ந்துதான் இருந்தது. அப்பா வெளியே சென்றுவிட்டார். பாட்டியும் பூந்தோட்டத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். நான் மெள்ள எழுந்து அம்மாவிடம் சென்றேன். என் உள்ளத்தில் கள்ளம் குடிகொண்டிருந்தது. அப்போதாவது சொல்லி விடலாமா என நினைத்தேன். எப்படிச் சொல்லுவது? எப்படி அடி உதை வாங்கிக்கொள்வது? விரைவில் காலைக்

கடன்களை முடித்துக்கொண்டு அன்று ஏழு மணிக்கே வாலாஜாபாத் பள்ளிக்கூடம் செல்லப் புறப்பட்டேன். சாதாரணமாக ஏழரை மணிக்குமேல் என் நண்பர் சிலருடன்தான் நான் பள்ளிக்குப் புறப்படுவது வழக்கம். அன்று எனது நூல்களை எடுத்துக்கொண்டு ஏழு மணிக்கே புறப்பட்டேன். அந்த ரூபாய் நோட்டு நான் வைத்த புத்தகத்திலேயே பத்திரமாக இருந்தது. நான் ஆற்றில் இறங்கியதும் ஒரு பக்கமாகச் சென்று உட்கார்ந்துகொண் டேன். திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தேன். நோட்டைக் கையில் எடுத்தேன். துண்டுதுண்டாகக் கிழித்தேன். மிக மிகச் சிறுசிறு துண்டுகளாயின. அப்படியே எழுந்து நடந்தேன். இருபதடிக்கு ஒருமுறையாக இரண்டொரு துண்டுகளை வீசி எறிந்துகொண்டே சென்றேன். ஆற்றங் கரையில் வாய்க்காலில் நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கைகளை யும் முகத்தையும் அதில் நன்றாகக் கழுவிக்கொண்டேன். என்றாலும் உள்ளத்தின் மாசினை எப்படிக் கழுவுவது? என்னால் பாவம் தந்தையார் மனைவியிடம் வசைகேட்டு வாட வேண்டி இருந்தது. ஆயினும் அந்த நிலையில் நான் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் திகைத்தேன். யாரிடமாவது இதைச் சொன்னால்தான் மனம் நிறைவுபெறும் என்று அன்றுமுதல் நான் நினைத்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆயினும் யாரிடமும் சொல்லவில்லை. இதோ இன்று இந்த நூல்வழிதான் அன்று நான் செய்த களவினைக் கூறி எனது மாசினைக் கழுவும் கழுவாயினைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேன்.

13. விழாவும் வேட்டியும்

எங்களூர்க் கோயிலைப்பற்றி முன்னமே சொல்லி இருக்கிறேன் அல்லவா! அதற்கு அறக்காப்பாளர்கள் மூன்றுண்டுக்கு ஒருமுறை தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். அந்தத் தேர்தல் காலங்களிலெல்லாம் அடிக்கடி சண்டை நிகழும். வேளாண்குலத்தில் பிறந்தவராகி, ஒரே இனமாக உறவு பற்றி வாழும் அந்தக் கிராமத்தில் கோயில் காரணமாக இவ்வாறு அடிக்கடிச் சண்டை நிகழ்வதுண்டு. கோயிலுக்கு நிலத்தின்வழி நல்ல வருமானம் வந்துகொண்டிருந்தது. மேலும் இந்தக்காலத்தைப்போன்று அன்றுமேலே கணக்குக் கேட்க அரசாங்க ஏற்பாடுகள் ஒன்றும் திட்டமாகக் கிடையா. எனவே அந்தப் பதவிக்கு வந்தால் மனம்போலப் பொதுப் பணத்தைச் செலவு செய்ய யாருக்கும் வாய்ப்பு இருந்தது. ஆதலாலே மூன்றுண்டுக்கு ஒருமுறை அந்தப் பதவிக்குப் போட்டியும், அடிதடிகளுடன் தேர்வும் நடைபெற்றுவந்தது. என்றாலும் கோயில் பணிமட்டும் முட்டின்றி நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும். இந்தக் கோயிலால் வளர்ந்த கட்சி வேறுபாடே பிறகு ஊரில் பல கொலைகளை விளைக்கும் பெரும் சண்டையாக மாறிவிட்டது என்பதைப் பின்னர் காணலாம்.

அத் திருக்கோயிலுக்கு அம்பலவாணர் கோயில் என்று பெயர். சாதாரணச் சிறு விழாக்களும் ஆண்டு முழுதும் பல பெருவிழாக்களும் அக் கோயிலில் முறையாக நடைபெறும். விழாக்களுக்கு ஊரில் உள்ளவர்கள் கூட்டமாகச் செல்வார்கள். எனினும் அறக்காப்பாளர் தேர்விற்கு எதிர் கட்சியாக நின்று தோற்றவரும் அவர் துணையாக இருப்பவர்

களும் கோயிலுக்கு வரமாட்டார்கள். நாட்கள் செல்லச் செல்ல ஏதாவது சமாதானம் செய்துகொண்டு பிறகுதான் கோயிலுக்கு வருவார்கள். ஒரு தேர்தலில் எதிருக்கு எதிராக நின்று, பெரும் சண்டைகளுக்கிடையே அத் தேர்தலை நடத்தி அதில் தோல்வியுற்ற ஒருவர், அடுத்த மூன்றுண்டு களில் வெற்றிபெற்ற 'பெரிய கட்சியோடு' நட்பாளராகி அவர்கள் சார்பில் அடுத்த தேர்தலில் நின்று வெற்றி பெற்றார். இன்று அரசியல் சதுரங்கத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்ச்சிகள் சர்வ சாதாரணமாக நடைபெறுகின்றன. சென்ற தேர்தலில் காங்கிரஸை எதிர்த்தவர் இந்தத் தேர்த லில் காங்கிரஸ் அபேட்சகராகவும், நேற்றுவரை காங்கிரஸ் அபேட்சகராக வெற்றிபெற்றுச் சட்டசபையில் இருந்தவர் இன்று எதிர்க்கட்சி அபேட்சகராகவும் நிற்பதைக் காண் கின்றேன். என்றாலும் அந்தக் காலத்தில் எனக்கு அந்தக் கட்சி மாற்றமும் அ த ன் மூ ல ம் அறக்காப்பாளர் பதவி பெற்றதும் வெறும் வேடிக்கைகளாகவே இருந்தன.

அப்படிப் போட்டிகள் நடைபெற்றுப் புதுப்புது அறக் காப்பாளர் வரும்போது, புதிதாக வந்தவர் முன் இருந் தவர் செய்ததைக்காட்டிலும் விழா வேடிக்கைகளை அதிக மாக்ச் செய்து பெயரெடுக்க வேண்டும் என்று முன்னிற் பார்கள். அப்படியே ஒரு ஆண்டு எங்கள் ஊர் அம்பலர் கோயிலுக்கு ஆண்டுதோறும் நடைபெறும் பெருவிழா நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் சில நாட்கள் மிக முக்கிய மானவை. அந்த நாட்களில் ஊரில் உள்ளவருள் பலரும் கோயிலுக்குச் சென்று வருவார்கள்.

ஓராண்டு, ஆண்டுப் பெருவிழாவினை (பிரம்ம உற்சவம்) வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். வெளியூர்களிலிருந் தெல்லாம்கூடப் பலர் அவ்விழாவுக்கு வந்தனர். பெரும்

பாலும் இரவு விழாக்களே சிறப்பானவையாக இருக்கும். கோயில் ஆற்றங்கரையில் இருந்தமையால் பலர் ஏழு மணிக்கே சாப்பாட்டினை முடித்துவிட்டு இள நிலாவிலே ஆற்றின் மணல் வெளியில் இருந்து பொழுது போக்கு வார்கள். இரவு பத்து மணி அளவில் சுவாமி புறப்படும். அனைவரும் ஒன்றுகச் சென்று இறைவனை வழிபடுவார்கள். பகலில் அத்துணைச் சிறப்பான விழாக்கள் இரா. கொடி யேற்றமும், ஐந்தாம்நாள் விழாவும்தாம் பகல் விழாவில் சிறந்தன. அந்த இரண்டு விழாக்களுக்கும் ஊரில் பெரும் பாலும் எல்லோருமே வந்துவிடுவார்கள். அப்படி வரும் போது எல்லா ஊரிலும் எல்லோரும் செய்வதுபோலவே தம்மை நன்கு அலங்கரித்துக்கொண்டே வருவார்கள். ஆடவர் நல்ல சரிகை வேட்டிகளை அணிந்துகொண்டு, திருநீறும் சந்தனமும் உடலில் பொலிய வருவார்கள். எங்கோ பானைகளில் சுருட்டி மடக்கிப் போட்டிருந்த சரிகைப் புடைவைகளையெல்லாம் எடுத்து அணிந்துகொண்டு பெண் கள் கோயிலுக்கு வருவார்கள். இது எங்கும் காணும் நிகழ்ச்சிதானே! எங்கள் ஊர் மட்டும் இதற்கு எப்படி விதி விலக்காகும்?

எனது அன்னையாரும் இளமையில் என்னை அழகு படுத் துவதில் ஆசை கொண்டவர்கள். என் தலையில் மயிர் நீண்டு அடர்ந்து இருக்கும். எனக்குச் சிலவேளைகளில் பெண்வேடம் கூடப் போடுவார்கள். தங்க நகைகளையும் வெள்ளி நகை களையும் பூட்டி, அழகிய பாவாடை ரவிக்கை அணிவித்துப் பெண்ணுக்கி மகிழ்வார்கள். அவர்களுக்குப் பெண் இல்லாக் குறைதான். ஆகவே அவர்கள் கோயில் குளம் செல்லும் போதெல்லாம் அழகாகச் சிங்காரித்தே ஒரு கொலு பொம்மை மாதிரி என்னை அழைத்துக்கொண்டு செல்லுவார்கள். அவர்கள் செலவு செய்வதிலும் சற்றுத் தாராள மனம் உடை

யவர்கள். ஆகவே உயர்ந்த பட்டுப் புடைவைதாம் அவர்கள் கட்டுவன. எனக்கும் அது போன்று உயர்ந்த ஆடைகளும், வேட்டி முதலியனவும் வாங்கிவர ஏற்பாடு செய்வார்கள். காஞ்சிபுரம் முதலிய ஊர்களுக்கு விழாக்களுக்குச் செல்லும் போது தாமே பல கடைகளுக்குச் சென்று வேண்டிய பட்டு முதலியவற்றை வாங்குவார்கள்.

அன்று அதிகார நந்தி விழா; அதாவது பெருவிழாவில் ஐந்தாம் நாள் காலை விழா. ஆண்டவனுக்கு அலங்காரம் செய்து தீப ஆராதனை தொடங்குகின்ற நேரம். ஊர் மக்கள் பலரும் கூடியிருந்தனர். சிலர் ஆண்டவனை அன்போடு வணங்கிக்கொண்டிருந்தனர். சிலர் தத்தம் ஆடை அணிகள் பற்றியும், ஊர் வழக்குகள் பற்றியும், அடுத்து வரும் தேர்தல் விளைவுகள் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருந்த னர். அக்காலத்தில் கோயிலில் பணியாற்றிய குருக்களுக் கும் ஊரில் ஒரு சாராருக்கும்கூடச் சண்டை. அவர் மண்ட பத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கித் திருநீறு தரமாட்டேன் என் பார். இவர்கள் இறங்கத்தான் வேண்டும் என்பார்கள். ஆண்டவன் அருட்பிரசாதமாகிய திருநீற்றைப் பெறுவதில் அச்சிறு கிராமத்தில் இத்துணை வேறுபாடு இருந்தது என் ருல் அது பற்றி நினைக்காதிருக்க முடியுமோ? இது பற்றியும் இன்னும் சில பொருள் பற்றியும் வந்தவர்கள் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். எனினும் தீப ஆராதனை சமயத்தில் அமைதி குடி கொண்டது.

எனது அன்னையார் என்னை அன்று நன்கு அலங் கரித்து அழைத்துச் சென்றிருந்தனர். சென்னையில் இருந்த ஓர் உறவினர் மூலம் வாங்கி வைத்திருந்த நல்ல பட்டு ஒன்றை நான் இடையில் அணிந்திருந்தேன். அந்த வேட்டி காண்பார் அனைவர் கண்ணையும் உருத்திற்று என்னலாம். நான் என்னை மறந்து ஆண்டவனை நோக்கி அழுதுகொண்

டிருந்தேன். என் வாழ்வு காண்பவர் கண்களுக்கு அன்றைய பட்டு வேட்டியைப் போல் வெளிக்குப் பகட்டாகத் தெரிந்தாலும், நான் மிக மிக அல்லலுற்ற வாழ்வையே அன்று தொட்டு இன்றுவரை அனுபவித்து வருகிறேன் என்னலாம். ஆகவே ஆண்டவனைக் காணும் தோறும் அலறி அழுவது என் வழக்கமாகிவிட்டது. இளமையில் பக்தி ஒழுக்கம் பூண்ட என் பாட்டியுடன் அடிக்கடி கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு அழுது காமுற்று அரற்றும் வழக்கம் என் வாழ்வின் வழக்கமாகிவிட்டது. வாழ்வில் உற்றவரை ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பிரிந்து கொண்டும், எதிர்பாராது பல்வேறு கொடுமைகளில் பட்டுழன்றும் வாழும் என் வாழ்வு என்றும் சோலை வனமாகக் காட்சியளித்ததில்லை. சிற்சில சமயங்களில் என் மனம் பாலைவனத்தைச் சோலைவனமாக்க முயலும். என்றாலும் அதுவும் முழு வெற்றி பெற்றதில்லை. ஆயினும் சிலர் என் வாழ்வைக் கண்டு பொறுமையும் கொள்ளும் அளவுக்குப் புறத்தோற்றம் அமைந்துவிட்டது.அன்றும் அப்படித்தான் நான் ஆண்டவன் முன் அழுது புலம்பிக் கொண்டிருந்த அதே வேளையில் என் புறத்தைக் காட்டும் அந்தப் பட்டு வேட்டியைக் கண்டு பலர் பலவாறு பேசிக் கொண்டனர்.

என் பக்கத்தில் எனது ஒரு சாலை மாணவரும் நண்பரும் நின்று கொண்டிருந்தார். அவர் தற்போது இல்லை. இறந்து நெடுங்காலமாயிற்று. அவர் பெயர்கூடச் சரியாக எனக்குத் தற்போது நினைவில் இல்லை. வெங்கிட கிருட்டினன் என எண்ணுகிறேன். சரியோ தப்போ தெரியாது. அவர் தன் மாமாவுடன் அருகில் நின்றிருந்தார் போலும். நான் என்னை மறந்து இறைவனை நினைத்திருந்த அந்த வேளையில் என் வேட்டியை யாரோ பற்றி இழுப்பது போன்று இருந்தது. நான் யார் என்று திரும்பிப் பார்த்

தேன். அவர்தான் -என் நண்பர்- என் வேட்டியைப் பிடித்து அதன் மழமழப்பைக் கைகளால் சுவைத்துக் கொண்டிருந் தார். தீப ஆராதனையும் முடிந்தது. திரும்பினேன். நண்பர் 'மாமா, எனக்கு இதுபோல வேட்டி வாங்கிக் கொடுங்கள்' என்று கேட்டார். மாமாவும் - ஆண்டவனைத் தொழுது கொண்டிருந்தவர், அவர் சொல்வதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ள வில்லை. ஆகவே நண்பர் சற்று ஆத்திரமடைந்து அதிகமாகக் கூச்சலிட்டுத் தனக்கு அது போன்ற வேட்டி வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினர். பாவம் பத்துப் பன்னி ரண்டு வயதான அந்த நிலையில் அவர் அக்கோயிலை மறந்து அழகிய வேட்டியில் ஆசை கொண்டது தவறு அல்லவே, என்றாலும் வழிபாட்டுக்கு இடையில் அவர் செய்த தொந்தரவு தாளாமல் அவர் மாமா அவர் முதுகில் இரண்டு அறை அறைந்தார். நண்பர் மேலும் ஓவென்று கூச்சலிட்டு அழுதார். அது அனைவர் கவனத்தையும் கவர்ந்தது. ஐயர் திருநீறு அளித்தார். அனைவரும் பெற்றனர். நண்பர் மட்டும் விசித்து விசித்து அழுது கொண்டே 'அதுபோல வேட்டி வேண்டும்' என்று முணகிக்கொண்டே இருந்தார். அவர் மாமா அவரைத் தனியாக அழைத்து ஏதேதோ சொன்னர். 'அவர்கள்தாம் பணக்காரர்கள் ; அதுபோன்ற உயர்ந்த துணி எல்லாம் வாங்கமுடியும். நாம் அதற்கு எங்கே போவது? மேலும் அது எங்கேயோ பட்டினத்தில் இருந்து வாங்கிவந்தது. இந்த ஊரில் எங்கும் கிடைக்காது' என்று சமாதானப் படுத்தினர் என்று பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் பேசிக்கொண் டார்கள். ஆகா! அந்தப் பிஞ்சு உள்ளங்களில்தாம் ஏழை பணக்காரர் என்ற வேறுபாட்டை எப்படித்தான் தூவுகிறார் கள் என நினைத்தேன். நாங்கள் எங்கள் ஊரில் அப்படி ஒன்றும் பெரும் செல்வர்கள் அல்லர். எனது அன்னையார் சற்றுத் தாராளமாகச் செலவு செய்து சிறக்க வாழவேண்டும்

என நினைக்கிறவர்கள்; அவ்வளவுதான். அது மற்றவர் களுக்கு வேறுவிதமாகப்பட்டது. 'ஊரில் உள்ளவர்கள் வாழவும் பொறுக்கமாட்டார்கள், கெட்டாலும் தாங்கமாட் டார்கள்' என்று பலரும் பேசிக்கொள்ளுகின்ற ஒரு பேச்சு பற்றி அன்றே அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவார்கள்.

அன்றுமுதல் நான் உயர்ந்த ஆடை அணிகளை உடுப் பதை விரும்பவில்லை, இறைவன் திருமுன்பு என் நண்பர் எனக்குக் காட்டிய பாடம் இன்றுவரை மனத்தில் நிலை பெற்றுவிட்டது. கூடியவரையில் எளிய வாழ்வையே மேற் கொள்ளவேண்டும் என நினைத்தேன். என்றாலும் எனது தாயார் சொற்படி நடக்கவேண்டி இருந்தமையால் நான் எட்டாவது வகுப்பு வாலாஜாபாத்தில் படிக்கும் வரையில் அவர்கள் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நகைகளையும் பட்டாடை களையும் அணிந்துகொண்டேன். பிறகு அன்றுதொட்டு இன்றுவரை பட்டாடைகளையும் படாடோப வாழ்வையும் விரும்பாது கூடியவரை எளிய வாழ்விலே வாழ்ந்து வருவ தாக எண்ணியே என் நாட்களைக் கழிக்கின்றேன். மக்கள் வாழ்வில் திருப்புமையங்கள் எத்தனையோ உண்டாகின்றன. என் வாழ்வின் திருப்புமையங்களுள் அது ஒன்று என்று அன்றைக்கு என்னால் எண்ண முடியாவிட்டாலும், அறி வறிந்த பிறகு நான் அவ்வாறுதான் எண்ணி அமைந்தேன் என்பது உண்மை.

14. மறைந்த தந்தையார்

எனது தந்தையாரைப்பற்றி அடிக்கடி மேலே கூறி வந்திருக்கிறேனல்லவா! அவர்கள் நான் எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் மறைந்துவிட்டார். எனது தாயார் உடன் பிறந்தவரை விட்டுத் தனியாக வாழ்ந்த காலத்திலும் கணவர்தம் செயலால் மாறுபட்டே வாழ்ந்து வந்தார்கள். மணவாழ்வில் பெறக்கூடியதாகிய இன்பங்கள் அத்தனையும் எனது அன்னையார் பெற்றார்கள் இல்லை. என்றாலும் அவர்கள் தம் ஒரே மகனாகிய நான் வாழ வேண்டும் என்ற நல்ல அன்புளத்தாலே தன் வாழ்வையே தியாகம் செய்தார்கள் என்னலாம். ஆம். பல்வேறு கருத்துக் களால் மாறுபட்டு நின்ற அன்னையும் அத்தனும் இறுதியில் சில ஆண்டுகள் ஒன்றியே வாழ்ந்தார்கள் என்னலாம். அந்த ஒன்றிய வாழ்வு நெடுங்காலம் நீடிக்கா வகையில் இறைவன் எனது தந்தையாரை இவ்வுலகில் இருந்தே தன்னிடம் அழைத்துக்கொண்டுவிட்டான்.

நான் அப்போது ஏழாவதோ எட்டாவதோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறியவனாக இருந்தபடியால் பெரும் பாலும் வாலாஜாபாத்திலேயே நான் தங்கிவிடுவேன். வாரத்தில் சனி ஞாயிறுகளில்தான் நான் வீட்டுக்கு வரு வேன். அங்குள்ள தலைமை ஆசிரியர் வீட்டிலேயே எனக்கு உண்டியும் உறையுளும் ஏற்பாடு செய்து இருந்தது. என் றாலும் என் அன்னை பரிவோடு சில பலகாரங்கள் செய்து அடிக்கடி அப்பா மூலம் கொடுத்தனுப்புவார்கள். இந்த நிலையில் நான் சில மாதங்கள் பெற்றோரை விட்டு நீங்கியே இருந்தேன் என்னலாம்.

பொங்கல் வந்தது. பொங்கல் என்ருல் எங்கள் ஊரில் பெருங் கொண்டாட்டம். ஊரில் அதுபோன்ற விழா அன்று மட்டுமன்று, இன்றும் வேறென்றும் கிடையாது. வீடெல்லாம் துப்புரவு செய்து, வெள்ளை அடித்து, மாடுகளை அழகு செய்து, பற்பல வகையில் வண்ணங்கள் பூசி ஊரையே அனைவரும் அழகுபடுத்துவார்கள். நானும் பொங்கலுக்காக ஊரிலேயே சில நாள் தங்கி இருந்தேன். அப்பா அந்த ஆண்டு முயன்று நல்ல வேலை செய்தார்கள். எங்கள் வீட்டில் உழவு இல்லை ஆதலால் மாடுகள் கிடையா. என்ருலும் பாலும் மோரும் எங்கள் உயிராக நின்றமையின் இரண்டொரு பசுக்கள் இருந்தன. எனது தந்தையார் அவற்றை அழகுபடுத்தினுர்.

மாட்டுப் பொங்கலன்று காலை அவர் உடம்புக்கு ஏதோ தள்ளவில்லை என்று சொல்லிப் படுத்தார். அன்றைக்கு அவர் ஒன்றுமே உண்ணவில்லை. நானும் அன்றைப் பொழுது வீட்டில் இருந்து மறுநாள் காலை வாலாஜாபாத் பள்ளிக்கூடம் சென்றுவிட்டேன். பிறகு அந்த இளமைப் பருவத்தில் மற்றவர்களோடு விளையாட்டும் வேடிக்கையுமே கூடியதால் அப்பாவின் உடல்நிலையைப் பற்றி அதிகமாக நினைக்கவே இல்லை. நான்கைந்து நாட்கள் கழித்து ஊரில் இருந்து ஆள் வந்தது. அப்பாவுக்கு உடல்நிலை மிகக் கெட்டுவிட்டதாகவும் நான் உடனே புறப்பட்டு வர வேண்டும் என்றும் சொன்ஞர்கள். நான் அப்போதும் அதிகமாகக் கவலையுறவில்லை. ஏதோ புறப்பட்டுச் சென்றேன். வீட்டில் பல உறவினர்கள் சுற்றி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலமணி நேரம் சென்றது. இரவும் வந்தது. நான் உண்டு உறங்கிவிட்டேன். விடியற்காலையில் தந்தையார் ஆவி பிரிந்தது. அனைவரும் ‘ஓ’வென அலறினர். நானும் நைந்தேன்.

கணவனை இழந்த பெண்களின் கைமைக் கோலத்தை நான் அந்த இளமையிலேயே கண்டிருக்கிறேன். எனவே, என் அன்னை இனி எந்தக் கோலத்தில் தோற்றமளிப்பாள் என்று நினைத்தபோது உள்ளமே தடுமாறிற்று. என்றாலும் நான் அதிகமாக வெளியில் ஒன்றும் புலம்பிக்கொண்டிருக்க வில்லை என நினைக்கிறேன். இளமையில் அத்தனின் பிரிவு அதிகமாகத் தெரியவில்லைபோலும். சடங்குகள் முறைப்படி நடைபெற்றன. தந்தையின் ஈமச் சடங்கும் பால் தெளியும் நடைபெற்றன. அன்று நான் அதிகமாகத் துன்பமுற வில்லை. ஆனால் நான் என் தந்தைக்கு ஈமக்கடன் செய்த அதேவயதில் - பதின்மூன்றில் - என் மகன் தன் தாய்க்கு ... என் மனைவிக்கு-ஈமக்கடன் செய்ய நேர்ந்த இந்த நாளில் நான் மிகமிகக் கசிந்து வாடினேன்; வருந்தினேன்.

தந்தையார் சடங்கு முடிந்ததும் நான் அதிகமாக ஒன்றும் கவலையுறவில்லை. பால் நடந்த அன்றைய பிற்பகல் நான் என் நண்பர்களுடன் தோட்டத்தின் பின்புறம் விளை யாடச் சென்றுவிட்டேன். கோலி விளையாடிக்கொண் டிருந்தேன் என நினைக்கிறேன். வெளியூர்களிலிருந்து பல பணியாளர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்களுள் சிலர் நாங்கள் விளையாடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந் தார்கள். என்னை அறியாத ஒருவர் 'பாவம், இறந்தவருக்குக் கூட இம்மாதிரி ஒரு பிள்ளை இருக்கிறதாமே! அதை விட்டு விட்டு அவர் போய் விட்டாரே' என்றார். ஆனால் அவர் பக் கத்தில் இருந்த என்னை நன்கு அறிந்த ஒருவர் 'அடடே! இதோ கோலி ஆடுகிறதே, இதுதான் அவர் பிள்ளை; உனக்குத் தெரியாதா?' என்றார். அதுவரையில் என்னை மறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த நான், அவர்கள் பேச் சைக் கேட்டு அயர்த்துவிட்டேன். முன்னவர் 'பாவம் தந்தை இறந்த வருத்தம் கூடத் தெரியாது, இப்படிப் பால்

தெளித்த கையோடு கோலியாடுகிறது. பிள்ளைகளின் நிலையே நிலை; கவலையற்று அவை வாழ்கின்றனவே' என்றார். அச்சொற்கள் என் காதுகளைத் துளைத்தன. அப்போதுதான் நான் செய்த தவறு எனக்குப் புரிந்தது. என்றாலும் நான் விளையாட்டை நிறுத்தவில்லை. அதில்தான் என் விளையாட்டுப் புத்தி விளங்கிற்று. பேசிக்கொண்டிருந்த இருவரும் சிறிது நேரம் பார்த்து எனக்காக இரக்கப்பட்டு அப்பால் சென்று விட்டார்கள். ஆனால் நான் விளையாடிக்கொண்டே இருந்தேன்.

அன்றைக்கு அந்த விளையாட்டைப் பற்றி நான் அதிகமாக நினைக்கவில்லை. என்றாலும் வயது ஆக ஆக அந்தப் பெரியவர் கூறிய சொற்கள் அடிக்கடி என் நினைவில் வந்துகொண்டே இருக்கும். இப்படி உற்ற தந்தையார் செத்துக் கிடக்க, நான் கோலியாடி விளையாடிக்கொண்டிருந்த இழிதகைமையை எண்ணி நைந்தேன். அண்ணல் காந்தி அடிகளாரது சுய சரிதத்தைப் பயிலும்போது அவர் தந்தையார் இறந்த காலத்தில் தாம் இருந்த நிலையை ஒளிமறைவில்லாது எழுதியுள்ளமை அறிந்தேன். அதுபோன்றே நான் என் தந்தை இறந்த இரண்டாம் நாள் — இளையனாயினும் — சிறிதும் வருத்தமின்றிப் பிறருடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்த இழிவை யாரிடமாவது சொல்லவேண்டும் என நினைத்தேன். இதோ வாய்ப்பு வந்தது. இன்று உங்கள் முன் எழுதி வைத்துவிட்டேன்.

15. தேர்தல் விந்தை

தேர்தல் இன்று அடிக்கடி நடைபெறுகின்றதைக் காண்கிறோம். கட்சிகள் வெறிகொண்டு மாற்றாரைத் தாக்கியும் இழித்தும் செயலாற்றுவது நமக்குப் புதியது அன்று. சிலசில தேர்வுகளின் மூலம் கொலை முதலிய கொடுமைகளும் நடக்கின்றதைப் பார்க்கிறோம். இன்று வயது வந்தோருக்கெல்லாம் வாக்குரிமை உண்டு. ஆனால் அன்று நான் வாலாஜாபாத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த போது – ஏழாவதோ எட்டாவதோ படித்துக்கொண்டிருந்தபோது – அனைவருக்கும் வாக்குரிமை கிடையாது. அரசாங்கத்துக்கு வரி கட்டுபவர்கள் மட்டுமே வாக்காளர்களாக இருந்தார்கள் என நினைக்கிறேன். சட்டசபைகளுக்குப் பத்து ரூபாய்க்கு மேல் வரி கட்டுபவர்களும், மாவட்டம் முதலியவற்றிற்குச் சாதாரண வரி கட்டுபவர்கள் தொடங்கி வரி கட்டுபவர் அனைவரும் வாக்காளராக இருந்தார்கள் என்பது என் எண்ணம். அது சரியா தப்பா என்று நான் இன்று ஆராய நினைக்கவில்லை. இன்றுதான் எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என மாறிவிட்டார்களே!

அந்தக் காலத்தில் மாவட்ட உறுப்பினர்களுக்கு அதிக சலுகைகள் உண்டாம். அந்த மாவட்டத்தில் செல்லும் 'பஸ்'ஸிலெல்லாம் 'இனும்' சலுகை - வேறு பல அரசாங்க உதவிகள்- இப்படிப் பலப்பல. எனவே அதற்கெல்லாம் போட்டி இருந்தது. நான் சிறிய பிள்ளையாக இருந்தமையால் அது பற்றி எல்லாம் அதிகமாகத் தெரியாது. என்றாலும் அந்தத் தேர்தல் வேடிக்கைகளில் நான் கலந்துகொண்டு வேடிக்கை பார்ப்பதுண்டு. 'காந்திக்கு ஜே, காங்கிரசுக்கு ஜே'

என்றெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் கூப்பாடு கிடையாது. ஒவ்வொரு தொகுதிக்கு இருவர் மூவர் நிற்பார்கள். சாமர்த்தியமுள்ளவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள். இரவுக் காலங்களில் உதைகள் பரிமாறிக்கொள்வதும் உண்டு. மிகச் சிறிய வயதிலேயே எங்களூர்க் கோயில் தேர்வில் இக்காட்சிகளையெல்லாம் கண்ட எனக்கு இதிலெல்லாம் புதுமை ஒன்றும் தெரியவில்லை.

வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலையில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். வீரராகவாச்சாரியார் என்பவர் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியர். அவர்கள் வீட்டுப் பிள்ளையைப் போல் நான் அவர்களிடம் பழகினேன். தலைமை ஆசிரியரின் மனைவியார் குளிக்கப் போகுமுன் என்னை அழைத்துத் தலை வாரிப் பின்னுவார்கள். இரவு பகலெல்லாம் அவர்கள் வீட்டில் குழந்தையாக உண்டு வளர்ந்தேன். அந்த அம்மையாரின் பரிவு என்றென்றும் என் உள்ளம்விட்டு நீங்காது. என் வீட்டில் என் தாயார் பள்ளிக்குச் செல்லுமுன் எனது நீண்ட மயிரை வாரிப் பின்னல் இட்டே அனுப்புவது வழக்கம். சில பிள்ளைகள் அந்த நீண்ட பின்னலை ஓட்டி என்னை 'வால்' என்றேகூட அழைப்பார்கள். நான் அதையெல்லாம் பொருட்படுத்துவதில்லை. என் தாயார் வாரிவிட்ட பின்னலுடன் பல நாள் பள்ளி வந்திருப்பதை அந்த அம்மையார் கண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் 'அந்தணராக இருந்தமையால் குளிக்கப் போகுமுன் என்னை அழைத்து உட்காரவைத்து 'வா உங்கள் வீட்டில் அம்மா பின்னுவார்களல்லவா! அதையே நானும் செய்கிறேன். அம்மா இல்லையே என்ற குறை வேண்டாம்' என்று கூறி அருகே அழைத்து அழகாகப் பின்னுவார்கள். அத்தலைமையாசிரியரும் என்னிடம் அன்பாகவே இருப்பார். அவர் நாள்தோறும் நான் படிப்பதில் அக்கறை காட்டுவார்.

அவருக்கு இடையில் தேர்தல் சம்பந்தமான ஒரு பெருவேலை வந்தது. அவரோடு இராப்பகலாக இருந்து அவற்றை யெல்லாம் கவனித்த எனக்குத் தேர்தல் வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

இந்துமத பாடசாலையை நடத்தும் வா. தி. மாசிலாமணி முதலியார் அவர்கள் பொதுப் பணியில் ஈடுபட்டவர்கள். இதுபோன்ற தேர்தல்களிலெல்லாம் தலையிட வேண்டாம் என்று அனைவரையும் வற்புறுத்துபவர்கள். இன்றும்கூடத் தேர்தலில் ஈடுபடுபவர்களைத் தடுத்து நல்ல வழியில் திருப்ப முயல்பவர்கள். ஆயினும் அன்று எப்படியோ அவர்கள் தேர்தல் சுழியில் சிக்கிவிட்டார்கள். செங்கற்பட்டு மாவட்டக் கழக உறுப்பினர் தேர்தல் என்று நினைக்கிறேன். அவரை எதிர்த்து நின்றவர் யார் எனத் தற்போது திட்டமாக நினைவில்லை. சிலகாலம் அக்கழகத்தில் உறுப் பினராக இருந்த கோபால் நாயுடுவாக இருக்கலாமோ என எண்ணுகின்றேன். எப்படியாயினும் தேர்தலில் இவர் நின்றது முதலில் எனக்கு விந்தையாகவே இருந்தது. காலை வேளைகளில் மூழ்கி எழுந்து நான்கு மணிக்கு இறைவனை வழிபட்டு, பிறகு பள்ளித் தொண்டில் கருத்திருந்தும் இவருக்கு எப்படி இத்தேர்தல் நினைவு வந்தது என்பதை அன்று என்னால் எண்ணிப்பார்க்க இயலவில்லை. ஆனால் இன்று அவர் பலருக்கு உபதேசம் செய்யும்போது, இப்படிப்பட்ட நல்லவர் அன்று ஏன் அப்படி நின்று அத்தனை அரும்பாடுபட்டார் என்று நினைப்பது வழக்கம். அவர் தேர்தலில் நின்ற வேடிக்கையைக் காட்டிலும் அவர் அச்சிட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள்தாம் அதிக வேடிக்கையாக இருந்தன.

எதிரி வேகமாக வேலை செய்தார் என நினைக்கிறேன். ஆகவே இவர்களும் அதிகமாகச் செய்யவேண்டியதாயிற்று.

அத்தேர்தலால் எத்தனையோ நல்லவர் தம் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. ஆம்! இந்த அனுபவத்தைச் சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் கழித்து நானே அந்த மாவட்டக் கழக உறுப்பினர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டு வெற்றி கண்டபோது நன்கு உணர்ந்தேன். அன்று வேடிக்கையாகக் கவனித்த தேர்தல் விழா என் வாழ்வில் வினையாகவே வந்து முடிந்தது. நானும் சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகள் தொடர்ந்து உறுப்பினராயிருந்த ஒருவரை எதிர்த்துப் போராடவேண்டி இருந்தது. நானும் பலப்பல துண்டுப் பிரசுரங்கள் அச்சிட்டு ஊர் ஊராகச் சென்று பிரசாரங்கள் செய்தேன். அன்று எனக்கு வியப்பாகத்தெரியவில்லை. ஆனால் இளமையில் வியப்பாகவே தெரிந்தது. எனினும் நான் நின்ற தேர்தலில் வெற்றி பெற்றேன். வாலாஜாபாத் அப்பாவின் அன்றைய தேர்தல் அவருக்குத் தோல்வியையே தேடித் தந்தது.

'அப்பா' அவர்களைப் பற்றிய துண்டுப் பிரசுரங்கள் பலப்பல வகையில் வெளியாயின. அவரை இப்படிக் கைப் பொம்மையாக யார் எப்படி ஆக்கினார்கள் என்பதே எனக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது. அக்காலத்திலிருந்தே திரு. வா. தி. மா. அவர்களைப் பிள்ளைகள் 'அப்பா'வென்றும், பெரியவர்கள் 'வாலாஜாபாத் அண்ணா' என்றும் அழைப்பார்கள். அவர்களைப் பற்றிய துண்டுப் பிரசுரங்களில் அவர்கள் இந்துமத பாடசாலையைத் தோற்றுவித்தமை பற்றியும் விளக்கங்கள் இருந்தன. எதிரிகளும் அவ்வப்போது சில சில இதழ்களையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டனர் என நினைக்கின்றேன். ஏனெனில் அவற்றிற்கு மறுப்பெனும்படி சிற்சில துண்டுப் பிரசுரங்கள் 'அப்பா' சார்பில் வெளியாயின. அவற்றுள் ஒன்றின் தலைப்புத்தான் என் நினைவில் இருந்து இப்பகுதியை எழுத வைத்தது. எதிரி

இவர்களைப் பற்றி ஏதோ எழுதி இருப்பார் என நினைக்கிறேன். அதை மறுக்கும் முகத்தான் பல மறுப்புகளும், மறுப்புக்கு மறுப்புகளும் வெளிவந்தன. அவற்றுள் ஒன்று 'வைர ஆப்பு' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. எதிரி கிளப்பிய ஏதோ ஒரு வினவிற்குத் தக்க பதில் தந்து அவர் வாயடைத்து, ஒன்றும் எழுதாது நிற்கும் நிலையில் அந்தஎழுத்தை அமைத்து அதற்கு இப்பெயர் இட்டார்கள் என நினைக்கிறேன். அதற்கும் அவர்கள் மறுப்பு எழுதினார்களோ இல்லையோ என்பது எனக்கு நினைவில் இல்லை. சுமார் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட துண்டுப் பிரசுரங்களை ஆயிரக்கணக்கில் அச்சிட்டு ஊர் தோறும் சென்று சென்று, கொடுத்துக் கொடுத்து உபதேசம் செய்த போதிலும் இறுதியாக அப்பா தோல்வியுற்றார்கள்; எதிரி வெற்றி பெற்றார். அப்பா தோல்வியுற்றது சாதாரணம்தான். அத்தோல்வியைத் தோல்வி எனக் கருதாது சிரித்த முகத்தோடு அதை ஏற்று அன்று முதல் அத்துறைப்பக்கம் நோக்கா நிலையில் உள்ள அவர் உள்ளதைத்தான் நான் அடிக்கடி நினைக்கிறேன். ஒருவேளை அவர்கள் அத்தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிருப்பார்களாயின், தொடர்ந்து அந்தத் துறையிலேயே அவர்கள் மனம் சென்று பள்ளியைக் கவனியாது விட்டிருக்கலாம். பதவியில்அவர்கள் மேன்மேல் உயர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் இந்துமதப்பள்ளி இன்றிருக்கும் நிலையில் தழைத்து வளர்ச்சியுற்று சிறந்திருக்காதே. இதை நினைக்கும்போது அப்பாவிற்கு அந்தத் தோல்வி தோல்வியே அல்ல; வெற்றிதான் என்று அடிக்கடி நான் சொல்வதுண்டு.

தேர்தல் காலத்தில் அத்தகைய துண்டுப் பிரசுரங்களையெல்லாம் எழுதியவர் தலைமை ஆசிரியர்தான். அவர் தம் எழுத்தில் விறுவிறுப்பு இருந்ததோ என்னவோ, அப்பா அவர்கள் அவற்றைப் படித்துப் படித்து மகிழ்வார்கள். நான்

அவர்கள் வீட்டிலேயே தங்கி இருந்தமையின் அவற்றின் வேலைகளில் நானும் ஈடுபடுவேன். தலைமை ஆசிரியர் இரவு ஒன்பது மணிக்குக் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து அச்சிட்டவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வருவர். ஆசிரியர்களும் பிறரும் அவற்றை இரவோடு இரவாகப் பிரித்து இன்னின்ன ஊருக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு என்று தனித்தனி ஏற்பாடு செய்து விடியற்காலை ஐந்துமணிக் கெல்லாம் புறப்படு வார்கள். அதற்குள் அன்றைப் பொழுதில் எதிரி எந்தெந்த ஊரில் எப்படி எப்படி மக்களை மடக்கி வாக்குப்பெற முயல் கின்றார் என்ற செய்திகளைச் சிலர் கொண்டு வருவார்கள். அவர்கள் சொல்லுவது சரியோ பொய்யோ, அந்நேர வேளை யில் அது பற்றிச் சிந்திக்க நேரம் இருக்காது. உடனே மறுநாளைக்கு அத்த ஊரிலெல்லாம் நம் ஆட்கள் சென்று இன்னின்ன செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டம் உருவாகும். இப்படி ஒரு திங்கள் தேர்தல் கூத்து நடந்தது. முடிவில் வெற்றித்திரு எதிரியை நாடிவிட்டாள். எனினும் 'அப்பா' அவர்கள் அத்தோல்வியின் அடிப்படையிலேயே என்றென் றும் தம் பெயர் நிலைக்கும் அறப்பணியைச் சிறக்கச் செய்து விட்டார் என்னலாம். இன்று தமிழ் நாட்டில் வாலாஜாபாத் என்றால் இந்துமத பாடசாலை கூடவே நினைவுக்கு வரும். இன்று சுமார் எழுநூறு பிள்ளைகளுக்கு உணவும் உடையும் உறையுளும் கொடுத்துக் கல்வியைப் புகட்டும் அப்பள்ளி யைக் காண்பார் வியப்புறுவர். நானும் அங்கு செல்லும் போதெல்லாம் அந்தத் தேர்தல் திருப்பு மையமல்லவா, இன்று இத்தனை வேலைகளைச் செய்திருக்கின்றது என்று நினைத்து மகிழ்வேன். தோல்வியால் தொண்டினை வளர்த்த அந்தத் தேர்தல் விந்தை உண்மையிலேயே ஒரு விந்தை அல்லவா !

16. சென்னையில் நாடகம்

நான் வாலாஜாபாத்தில் எட்டாவது படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது சென்னையில் அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாசபை நடந்தது. 1927 டிசம்பர் என நினைக்கிறேன். அதற்குச் சென்று அந்தப் பந்தலில் ஒரு நாடகம் நடிக்கவேண்டும் என்று ஏற்பாடாயிற்று. நானும் மகிழ்ந்தேன். கங்கிரசைப்பற்றி எல்லாம் அப்போது எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எனினும் நண்பர்களுடன் கூட்டமாகச் செல்லப் போகும் எண்ணம் சிந்தைக்கு இனிமை தந்தது. ஏற்பாடுகள் செய்து புறப்பட்டோம்.

நான் அதற்குமுன் இரண்டொரு தடவை சென்னைக்குச் சென்றிருக்கிறேன். என்றாலும் அப்போதெல்லாம் என் தாயாருடன் அடக்க ஒடுக்கமாகவே சென்று வந்திருக்கிறேன். ஆகவே இப்போது மற்றைய மாணவர்களுடன் புறப்பட்டுச் சென்றது ஒரு தனி மகிழ்ச்சிதானே யாகும். வலாஜாபாத் புகைவண்டி நிலையத்தில் இருந்து சென்னை செல்ல மூன்று மணி நேரங்கள் சென்றன. காங்கிரஸ் மாநாட்டைக் குறித்துப் பல தனி வண்டிகள்கூட இருந்தன வென்று நினைக்கிறேன். எழும்பூர் ஏரிதான் அன்று காங்கிரஸ் நடந்த இடம். இன்று அங்கே ஏரி எண்ணும்படி ஒன்றும் இல்லை. சென்னை நகரமே பல ஏரிகள் சேர்ந்தது தான் போலும். இன்றும் தியாகராய நகர், நுங்கம்பாக்கம் முதலியன ஏரியில் இருப்பதைக் காணலாம். எழும்பூர் ஏரியும் அப்போது பரந்த நிலப்பரப்பை உடையதாக இருந்தது. இன்று அங்கே எத்தனையோ பெரு மாளிகை களும், சிறு வீடுகளும், குடிசைகளும் உண்டாயிருக்கின்றன.

ஆனால் அன்று அந்த நிலையிலில்லை. மின்சார இரெயிலும் கிடையாது. ஏரியின் நடுவில் இருப்புப் பாதை சென்றது. ஒருபக்கம் மாநாட்டுப் பந்தலும், மற்றொரு பக்கம் பலர் தங்க அறைகளும் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. அதற்கெனத் தனி இரெயில்வே நிலயம் முதலியனவும் இருந்தன. நாங்கள் அந்த மாநாட்டுப் பந்தலில் நடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லித்தான் 'அப்பா' மாசிலாமணி முதலியார் எங்களைச் சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

நாங்கள் பத்து மணிக்குச் சென்னை சேர்ந்தோம். எங்கேயோ ஓரிடத்தில் ஒரு சத்திரத்தில் நாங்கள் தங்க ஏற்பாடு செய்திருந்தனர். பகல் உணவுக்குப் பின் நாங்கள் மாநாட்டுப் பந்தலுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பெற்றோம். பந்தல் மிகப் பெரியதாகவும் அழகாகவும் இருந்தது. நாங்கள் சென்ற அன்றைக்கு மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் முதல் நாளே முடிந்துவிட்டன. அப்பா அவர்கள் அந்தப் பந்தலில்தான் எங்களது நாடகத்தை நடிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். ஆனால் நாங்கள் அங்கே சென்றபோது யாரும் எங்களைப்பற்றிக் கவலைப் பட்டதாகக் காணோம். என்றாலும் அப்பாவும் தலைமை ஆசிரியரும் எங்கெங்கோ சென்று வந்தார்கள். அங்குள்ளவர் அனைவரும் மூட்டை முடிச்சுகளுடன் தத்தம் ஊர்களுக்குப் புறப்பட ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தனர். நாங்கள் எல்லோரும் கூட்டமாக அந்த மாநாட்டுப் பந்தலையும் பிறவிடங்களையும் கண்டுகொண்டே அன்றைப் பொழுதைக் கழித்தோம். அன்று அங்கு நாடகம் இல்லை. ஏன்? என்றுமே அந்த இடத்தில் நாடகம் நடக்கவில்லை,

நாடகம் என்று சொன்னேன்; ஆனால் எந்த நாடகம் என்று சொல்லவில்லை அல்லவா! அது ஒரு சீவ காருண்ய நாடகம். மாடும், ஆடும், கோழியும், கொசுவும் கூட்டம்கூடித் தாம் மக்களுக்குச் செய்யும் நன்மைகளை விளக்கி, அத்தனை நன்மை பெறும் மனிதன் அவைகளுக்கு எந்தெந்த வகையில் இன்னல் செய்கிறான் என்பதைக் காட்டும் நிலை ஒரு புறம். உலகில் அரசரும் அமைச்சரும் பிறரும் நாட்டில் மனிதப் பண்பற்று வாழ்கின்ற வாழ்க்கை முறை ஒரு புறம். தவறு செய்கின்றவர்களைத் தண்டனைக் குள்ளாக்கும் இயமன் நாட்டுக் காட்சிகள் ஒரு புறம். இப்படிச் சென்றது அக் கதை என்று நினைக்கின்றேன். முழுதும் நன்றாக நினைவில் இல்லை, மொத்தத்தில் அது ஒரு சீவகாருண்ய நாடகம். நன் பறவை விலங்குகளின் மாநாட்டுக்கு இடபதேவராகத் தலைமை வகித்தேன். அது மட்டும் நன்கு நினைவிருக்கிறது. எனது பள்ளியில் கிராமத்தில் கிருட்டினனாக நடித்த பிறகு இந்துமதப் பள்ளியில் அடிக்கடி நடைபெறும் சிறு நாடகங் களில் நான் பங்கு பெறுவது உண்டு. ஆகவே எனக்கு இதிலும் ஒரு முக்கிய பாகமே கொடுத்திருந்தார்கள்.

அன்று நாடகம் இல்லையாதலால் எங்களில் ஒரு சிலர் இரண்டொரு ஆசிரியர்களுடன் சென்னை நகரைச் சுற்றிப் பார்க்கப் போனோம். என்னென்ன பார்த்தோம் என்பது கூட நினைவில் இல்லை. இரவு தங்கிய இடத்துக்கு வந்து விட்டோம். அப்பா மட்டும் எங்கெங்கோ அலைந்தார். மாநாடு நடத்தியவர்களுள் யாரோ அவருக்கு நாடகம் நடத்த இடம் தருவதாக வாக்களித்தார்கள் போலும். கடைசி யில் அப்பா, அவர்களைப் பார்த்தாரோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது; அந்தப் பந்தலில் மட்டும் நாடகம் நடக்கவில்லை. என்றாலும் சென்னைக்கு வந்து நாடகம் நடக்காமல் திரும்பு வதா என அப்பா அவர்கள் திட்டமிட்டார்கள். எப்படியா

வது சென்னையில் நாடகத்தை நடத்தத்தான் வேண்டும் என்ற முடிவிலே எங்கெங்கோ சென்றார்கள். இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல் திரும்பி வந்தார்கள். மறு நாளே வேறு எங்கேயோ நாடகம் நடத்த ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வந்த தாக மகிழ்ச்சியோடு கூறினார்கள். ஆம்! அப்பா அவர்க ளுக்கு அன்றும் சரி இன்றும் சரி, ஒரே ஆசைதான் முக்கிய மானது. தமது பள்ளிப் பிள்ளைகளை நன்கு பயிற்றி மற்றவர் முன்னிலையில் பேச்சு, நடிப்பு, உடற்பயிற்சி ஆகியவற்றில் அவர்கள் பெற்ற திறனைக் காட்டி அவர்கள் மகிழத் தாம் மகிழ வேண்டும் என்ற ஆசையே அது. ஆகவே இப்படி ஒரு முப்பது பேர் சென்னைக்கு வந்து வீணாகத் திரும்புவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. எப்படியோ முயன்று யார் யாரையோ பிடித்து ஒரு நாடகத்துக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டார்கள்.

மறுநாள் நாடகம் நன்றாக நடைபெற்றது. 'கோகலே ஹால்' என்ற இடத்தில் அன்று நாடகம் நடைபெற்றது. அனைவரும் நன்றாக நடித்தனர். நன்றாக நடித்த மூவருக்குப் பரிசுகளும் தந்தனர். எனக்கு இரண்டாவது பரிசு கிடைத் தது. அதற்குரிய நூல்களும் கொடுத்தார்கள். இந்த நாடகத்தை நடத்த ஏற்பாடுகளையெல்லாம் செய்து நல்ல முறையில் உதவியவர் அறிஞர் ஸ்ரீ பால் என்பதை அங்கு அறிந்து கொண்டேன். நான் வளர்ந்து அறிவறிந்த பிறகு அவரோடு நெருங்கிப் பழகினேன். நான் சென்னை சென்ற பிறகு அவர் எங்கள் குடும்ப நண்பராகவே விளங்கினார். உயிர்களின் உறவினராகவே வாழும் அவரை 'ஜீவ பந்து' எனவே அழைக்கின்றனர். அவர் தொண்டு சிறப்பதாக!

எடுத்த பணியை முட்டின்றி முடித்த மகிழ்ச்சியில் அப்பா ஆழ்ந்துவிட்டார்கள். மறுநாளும் நாங்கள்

சென்னையிலேயே தங்கினோம். திருவாளர் ஸ்ரீ பால் அவர்கள் முயற்சியால் எங்களுக்கெல்லாம் நல்ல விருந்துக்கு ஏற்பா டாகி இருந்தது. அன்றோ அல்லது மறு நாளோ வேறொரு இடத்தில் எப்படியாவது மற்றொரு முறை நாடகத்தைச் சென்னையில் நடிக்க வேண்டும் என்று அப்பா முயன்று கொண்டிருந்தார்கள். என்றாலும் முடியவில்லை. எனவே மறுநாள் காலையில் நாங்கள் திரும்பி வாலாஜாபாத் துக்குப் புறப்பட்டோம்.

வரும் வழியில் மாணவர்கள் அனைவரும் ஒரே இடத்தில் உட்கார முடியவில்லை. மாநாட்டுக்கு வந்து அப்படியே சென்னை வேலைகளையும் முடித்துவிட்டுத் திரும்பும் மக்கள் இரெயிலில் அதிகம். எனவே அங்கங்கே நாங்கள் பிரிந்து ஏறிக்கொண்டோம். அத்துடன் வழியில் அப்போதுதான் மின்சார பாதைகளுக்கான வேலைகளும் தொடங்கப் பெற்றிருந்ததென நினைக்கிறேன். அடிக்கடி இரெயில் நின்று நின்று வந்தது. எங்களுடன் வந்த நண்பர் ஒருவர் – என் வகுப்பில் படித்தவர்தான் என நினைக்கிறேன் – திடீரென வண்டியில் இருந்து இறங்கி வேறு பெட்டிக்கு மாறப்போனார். அதற்குள் இரெயில் புறப்பட்டுவிட்டது. அவர் பாவம் – அந்தச் சிறு வயதில் ஒன்றும் செய்ய முடியாது 'ஓ' வெனக் கதறினார். அனைவரும் எட்டிப் பார்த்தோம். ஆசிரியர்கள் அவர் பெயர் சொல்லி அழைத் தார்கள். அந்த ஆரவாரத்தையும், இளம் பிள்ளை அவ்வாறு அழுவதையும் கண்ட 'கார்டு' வண்டியை மறுபடியும் நிறுத்தினார். வந்த ஆசிரியருள் ஒருவர் இறங்கி அவரை இழுத்து வண்டியில் ஏற்றிக் கையால் முதுகையும் பதம் பார்த்தார் என நினைக்கிறேன். எப்படியோ அவரைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவர் பெயர் எனக்கு நினைவில்லை. முடிவாக வாலாஜாபாத் வந்து சேர்ந்தோம்.

அன்று மாலை ஐந்து மணிக்குமேல் நான் அனைவரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு அங்கம்பாக்கம் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அன்னையிடம் நான் பரிசுபெற்ற நூல்களைக் கொடுத்தேன். அவர்கள் அப்படியே என்னைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார்கள். மறுநாள் ஓர் ஆசிரியர் வந்து நான் நடித்த சிறப்பையும் சென்னையில் பிறர் புகழ்ந்த சிறப்பையும் கூறும்போது அவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சி 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்' என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாக இருந்தது என்பதைப் பின்னர் உணர்ந்தேன்.

இவ்வாறு அங்கு இந்து மத பாடசாலையில் கற்ற காலத்தில் பலவாறு நல்ல முறையில் பேசவும் நடிக்கவும் பயிற்றப் பெற்றேன். ஒரு காலத்தில் நான் பேசும் போது தலைமை வகித்த டாக்டர் பி. வரதராசலு நாயுடு அவர்கள் என் பேச்சின் திறம் கண்டு தான் அணிந்திருந்த மாலையை எனக்குச் சூட்டிப் புகழ்ந்தார்கள். நான் அங்கு பயின்ற காலத்தில் பெற்ற அனுபவமே பிற்காலத்தில் மேடைகளில் பேசும் வழக்கத்தை எனக்கு ஏற்படுத்தியது என்னலாம். இன்றும் அப்பள்ளியை மறவாமல் அடிக்கடி சென்று நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டு மகிழ்கிறேன்.

17. இடிந்த கோயில்

எங்கள் ஊர் மிகப் பழமைவாய்ந்த ஊர். ஊர் முழுவதும் வேளாளர்களே வாழ்ந்து வந்தனர். கரிகாலன் காலத்தில் காஞ்சியை அடுத்துள்ள கிராமங்களில் வேளாளர்களைக் குடியேற்றினதாக வரலாறு கூறுகிறது. அக் காலத்தில் குடியேறிய வேளாளர் குடிகளோ இவ்வூரார் என நினைக்கவேண்டியுள்ளது. எங்கள் ஊர் மட்டுமன்று, காஞ்சியைச் சுற்றிலும் இதுபோன்று பல ஊர்கள் வேளாளர் வாழும் ஊர்களாக, இவ்வகையில் இருக்கின்றன என்னலாம். எங்கள் ஊர்க் கோடியில் ஒரு சமணர் சிலையிருப்பதைக் கொண்டு, இவ் வேளாளர்களெல்லாம் ஒரு காலத்தில் சமணராக இருந்து மாறினவர்கள்தாம் என்று கூடச் சிலர் கூறுகிறார்கள். எங்கள் ஊர்ப் பக்கத்தில் உள்ள ஆர்ப்பாக்கம் என்ற ஊரில் ஒரு பெரும் சமணர் கோயிலே இருக்கிறது. அதில் வாழ்கின்ற அத்தனைபேரும் வேளாளர்கள்தாம். அவர்களும் ஒருகால் சமணர்களாக இருந்திருக்கலாம் என்பர். ஏழாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சியும் சுற்றுப்புறங்களும் சமணர் வாழிடங்களாக இருந்ததெனப் பல்லவர்தம் வரலாற்றால் அறிகிறோம். பிறகு திருநாவுக்கரசரால் தொண்டை நாடே சைவ சமயத்துக்கு மாற்றப் பட்ட தல்லவா! அந்த நிலையில் இங்கும் சைவம் பரவி இருக்கலாம். கரிகாலன் காலத்தில் சைவர்களாக இருந்து, இடையில் சமணராகிப் பிறகு மீண்டும் சைவர்களான வேளாண் குடிமக்கள் நிரம்ப வாழ்கின்ற ஊர்கள் பல இன்று காஞ்சியைச் சுற்றி இருக்கின்றன என்று கொள்ளல் பொருந்தும்.

இவ்வாருன பழம்பெரும் ஊராக விளங்கும் எங்கள் ஊரில் சமணர் சிலே ஒன்றைத் தவிர வேறு சமணச் சார்புடைய கோயில்கள் ஒன்றும் கிடையா. என்ருலும் எங்கள் ஊருக்குக் கீழ்க்கோடியில் ஊரையெல்லாம் விட்டுத் தள்ளிச் சற்றுத் தூரத்தில் ஒரு பாழான கோயில் ஒன்று உள்ளது. நான் மேலே கூறிய விழாக்கள் நிறைந்த போட்டியால் தேர்வு நடைபெறும் கோயில் ஊர் இடையில் எங்கள் வீட்டுப் பின் பக்கத்தில் இருக்கிறது, அது கட்டப் பெற்று ஒரு சில நூற்ருண்டுகளே கழிந்திருக்க வேண்டும். ஆனல் ஊர் எல்லேக்கு அப்பால் இருக்கும் அந்தப் பழங் கோயிலோ பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் கட்டப்பெற்று இருக்கவேண்டும். மிகப் பெரியதாக இருந்து, காலப் போக்கில் அது அழிந்த நிலேயில் குறுகி இருக்க வேண்டும் என நினேக்கவேண்டியுள்ளது. பாலாற்றங் கரையில் இருக்கும் அந்தக் கோயிலின் எல்லேயை அந்த ஆற்று வெள்ளமே சிறுகச் சிறுகப் பதம் பார்த்து விழுங்கி இருக்க வேண்டும். அக் கோயிலுக்கு ஒரு கல் தொலேவிற்கு உள்ளேயே இருக்கும் திருமுக்கூடலில்தான் பிற்காலச் சோழர் காலத்திய பெருங் கோயில் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் உள்ள கல்வெட்டு மூலம் அங்கு பலர் மருத்துவம் பெற்ற படுக்கைகளோடு கூடிய ஒரு மருந்தகமும், ஒரு கல்லூரியும் அச் சோழர் காலத்தில் இருந்ததாக அறிகிருேம். ஒருவேளே இந்தச் சிறிய கோயிலும் அக்காலத்தில் கட்டிய தாகவே இருக்கலாம். சுற்றுச் சுவர்கள் ஒன்றும் இன்றேனும், உட்புறச் சுவரில் சிற்சில கல்வெட்டுக்கள் காண்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் அரசியல் தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் வந்து கண்டு எடுத்துச் சென்ருர்கள் என அறிந்தேன். பின்னர் அவைகளேப்பற்றி

அந்த அலுவலகத்தில் விசாரித்தபோது யாதொரு தகவலும் கிடைக்கவில்லை. எடுத்த கல்வெட்டுப் படிகள் என்னாயிற்றோ! யார் அறிவார்?

கோயில் அமைப்பு மிகச் சிறியது. ஆற்றங் கரையை ஒட்டி அமைந்த கோயில் அது. ஆற்றில் கரை ஓரமாகக் கோயிலை ஒட்டிச் சில சமயங்களில் சிற்றருவி ஒன்று ஓடிக் கொண்டிருக்கும். கோயிலை மேலும் ஆற்று வெள்ளம் அடித்துப் போகாதபடி கரையில் கற்களை இட்டுச் சிறிது தூரம் கரை கட்டி இருந்தார்கள். இடிந்த கோயில்களி லிருந்து பலப்பல கற்கள் நாற்புறமும் சிதறிக் கிடந்தன. இப்போதும் பல கற்கள் அங்கே அப்படியே வீழ்ந்து கிடக் கின்றன. அந்த இளமைக் காலத்தில் நானும் என் நண்பர் மற்றொருவரும் அங்கு அடிக்கடி செல்வதுண்டு. மாலையில் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வந்த பிறகு அங்கே சென்று உட்கார்ந்து கொண்டு எதை எதையோ பேசிக்கொண் டிருப்போம். அந்தக் கற்களும் எங்களுக்கு எத்தனை எத்தனையோ கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். சில நாட்களில் பொழுது போவது தெரியாமல் நன்கு இருட்டும் வரையில்கூட இருந்து பேசுவோம்.

அந்தக் கோயிலின் உள்ளே ஒரு சிவலிங்கம் மட்டும் இருந்தது. அதற்கு யாரும் பூசை செய்வது கிடையாது. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின் யாரோ அதற்குக் குடமுழுக்கு செய்து ஒருவேளை பூசைக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள் என அறிந்தேன். ஆயினும் தற்போது அதுவும் நடைபெற வில்லை என நினைக்கிறேன். இக் கோயில் மிகப் பழங் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாம். எங்கள் ஊர் இரு பிரிவாகத் தனித் தனியாக இருந்து, பிறகு காலப் போக்கில் ஒன்றாக இணைந்த ஊராம். அதில் எங்கள் தெருதான் தனி

ஊ ரா ம். இந்த ஊரைச் சார்ந்த கோயிலே அது என்பார்கள். எது எப்படியாயினும் எனது இளமையின் உள்ளத்தைப்பற்றி ஈர்த்த ஒரு சில இடங்களில் அக் கோயில் உள்ள இடமும் ஒன்ருகும். அக் கோயிலிலிருந்து பார்த்தால் வடக்கே பரந்த பாலாற்று மணல் தோற்ற மளிக்கும். கிழக்கே சற்றுத் தூரத்தே ஒரு கல் எல்லேக்குள் முக்கூடல் என்ற ஊர். பாலாறும், சேயாறும் கூடும் இடமாகும். அதை அடுத்து இருபுறம் சிறு மலேகள்; அவற்றிடையில் நுழைந்து செல்லும் பாலாற்றின் தோற்றம். தெற்கே பரந்த வயல் வெளிகள். மேற்கே நல்ல சோலேயும் ஊரும். மாலே வேளேகளில் அச் சோலேயில் ஆயர் மாடுகளேக் கொண்டு வந்து மடக்கி வைத்திருந்து, பொழுது சாயச் சாய மெள்ள மெள்ள அவைகளே வீட்டிற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போவார்கள். இப்படிப்பட்ட இயற்கைச் சூழ் நிலேயில் அமைந்த அக்கோயில் என் உள்ளத்தில் இடம் பெற்றதில் வியப்பில்லே அல்லவா!

கோயிலில் இலிங்கம் மட்டும்தான் இருந்தது என்றேன். அவ்விலிங்கத்துக்கு வானீஸ்வரர் என்று பெயர். அக்கோயி லுக்கும் வானீஸ்வரர் கோயில் என்றே பெயர். நானும் என் நண்பரும் மாலேயில் அங்கே சென்று ஒவ்வொரு நாள் ஒவ்வொரு கல் மீது உட்காருவோம். ஒரு நாள் ஒரு பழம் கற்சிலேயின் மீதே உட்கார்ந்து விட்டோம். எப்படியோ அவ்விக்கிரகத்தைப் புரட்டிப் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உண்டாயிற்று, சிறுவர்களால் என்ன செய்ய முடி யும்? தூரத்தே மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த ஒரு சிலரைக் கூவி அழைத்தோம். அவர்கள் வந்தார்கள். அனே வருமாகச் சேர்த்துப் புரட்டினேம்; நன்ருகப் புரட்டிப் பார்த்தோம். முகமும் பிற பகுதிகளும் மண்ணுல் மூடப்பட் டிருந்தன. அன்று அதற்குள் இருட்டிவிடவே ஒன்றும் செய்யாது வீடு திரும்பிவிட்டோம்.

மறுநாள் மாலை அங்கு செல்லும் போது கையில் ஒரு குடத்துடன் சென்றோம். பக்கத்திலிருந்த ஓடையில் நீர் முகந்து கொண்டு வந்து மண் மூடியிருந்த அந்தச் சிலையின் மீது ஊற்றினோம். பல நாளாகப் பிடித்து மூடிய அந்த மண் சிறுகச்சிறுக ஊறிக் கொண்டு வந்தது. சிறிது சிறிதாக எல்லா மண்ணையும் கல்லி எடுத்துவிட்டோம், பிறகு நோக்கும் போது அது ஒரு திருமால் உருவாகக் காட்சி அளித்தது. இருபுறமும் சங்கும் சக்கரமும் தோன்ற முகமும் களையோடு பொருந்தியது. உயரம் சுமார் நான்கடி இருக்கலாம் அந்த உருவை நோக்கி நான் இரக்கப்பட்டேன், 'பாவம் எந்தக் காலத்தில் யாரால் செய்யப் பெற்றதோ! எத்துணைபேர் பக்தியோடு போற்றிப் பாடினார்களோ; இன்று இத்தனை ஆண்டுகளாகக் கேட்பாரற்று முகத்தை மண்ணுள் புதைத்துத் தன்னையே மறந்து வாழவேண்டிய நிலை இச் சிலைக்கு ஏற்பட்டதே' என நினைத்து உண்மையில் வருந்தினேன். மக்களுள்ளும் ஒரு சிலர் சில காலத்தில் உயர்ந்து வாழவும் அவர்களே காலப் போக்கில் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் நிலை கெடவும் காண்கின்றோம். கடவுளரும்—அவர் உருவம் தாங்கிய சிலைகளும் கூட இவ்விதிக்கு உட்பட்டனவே போலும் என நினைத்தேன்.

அந்தச் சிலையை அப்படியே விட்டுவைக்க எனக்கு மனமில்லை. அங்கே அந்தக் கோயிலிலோ யாதொரு பூசனையும் கிடையாது. எனவே அதை எப்படியாவது அப்புறப்படுத்தி நல்ல இடத்தில் வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டேன். நண்பர் பலருடன் பேசினேன். எங்கள் தெருக் கோடியில் ஒரு மாரியம்மன் கோயில் இருந்தது. அதன் ஒரு பக்கத்தில் தனியாக அதைக் கொண்டு வந்து

வைக்க முயன்றேன். பெரியவர்களில் சிலரும் அவ்வுரு வத்தை வந்து கண்டபின் அதன் முகத் தோற்றத்தால் கவரப் பெற்றனர். பின்னர் அவர்களே முன்னின்று அதைக் கொண்டுவந்து மாரியம்மன் கோயில் தாழ்வாரத்தில் நிற்க வைத்தனர். அன்று முதல் நானும் என் நன்பர்களும் அதற்கு எண்ணெய் முழுக்கு முதலியன செய்து வந்தோம். விரைவில் அது கோயிலில் உள்ள திருமாலே என்னுமாறு அழகுடன் பொலிந்தது. பிள்ளைகளாகிய நாங்களே அதற்கு மாலைகள் இட்டும், பிற பண்டங்கள் படைத்தும், வேடிச்கையாக விழாக்கள் நடத்தி வந்தோம். இதே முறையில் வேறு இரண்டொரு கற்சிலைகளும் கூட அந்த இடிந்த கோயிலில் இருந்து கொண்டுவரபபட்டு, சேர்த்து வைக்கப்பட்டன. என்றாலும் அந்தத் திருமால் சிலைக்குக் கிடைத்த பெருமை பிற சிலைகளுக்குக் கிடைக்க வில்லை என்னலாம். இன்று அந்தத் திருமால் சிலை எங்களூர் அம்பலவாணர் கோயிலின் வடக்குச் சுற்று வழியில் ஒரு முக்கியமாள இடத்தில் பொருத் தப் பெற்று வழிபடுகின்ற அன்பர்களுக்கு வரம் தரும் கடவு ளாக, பிற தெய்வங்களோடு தெய்வஉருவாக, சிறப்போடு பூசனை ஏற்று நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. கோயிலுக்கு நான் செல்லும்தோறும் அங்குச் சில நிமிடங்கள் என்னை மறந்து நிற்பேன். அந்தச்சிலையை அக்கோயிலில் கொண்டுவைக்கும் போது நான் ஊரில் இல்லை. எப்படியோ யாருடைய முயற்சி யாலோ அது உள்ளிடம் பெற்றுவிட்டது. என்றாலும் என்னை அந்தச் சிலை ஈர்த்துக் கொண்டது, அதன் அருகில் செல் லும் போது அப்படியே நிற்பேன். அது வாய்திறந்து பேசு மானால் மண் மூடிக் கிடந்த தன்னை நிமிரச் செய்து இந்த நிலைக்குக் கொணர்ந்த என்னை வாழ்த்தாதிருக்குமா! எனக்கு வேண்டாம் அந்த வாழ்த்தும் போற்றலும். ஆயி

னும் அவ்வுருவைக் காணும் தோறும் என் உள்ளங்குளிரும். எந்தக் காலத்தில் யாரால் செய்யப்பெற்ற உருவமோ அது. அந்தக் காலத்தில் எத்தனை பேர் அதன் மலரடியில் தவங் கிடந்து வரம் பெற்ருர்களோ! இடையில் அதன் நிலைகெட மண்ணுள் மூழ்கி எத்தனை ஆண்டுகள் அது தவம் கிடந் ததோ! இதோ இன்று மறுபடியும் அச்சிலை வரந்தரு தெய்வமாக அம்பலவாணர் திருக்கோயிலில் அழகுறவிளங்கு கிறது. அதே வேளையில் இன்னும் நிலை இழந்த தெய்வச் சிலைகள் பல அந்த இடிந்த கோயிலைச் சுற்றிக் கிடக்கின்றன; அவைகளை நோக்க இரக்கம்தான் வருகிறது. இப்போது நான் அடிக்கடி ஊருக்குப் போவதில்லை. போகும்போதெல் லாம் அந்த இடிந்த கோயில் பக்கம் செல்ல வேண்டும் என நினைப்பதுண்டு; முடிவதில்லை. என்ருலும் வழியிலே உள்ள சோலைகளை யெல்லாம் மக்கள் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டமையால் எங்கள் வீட்டு வாயிற்படியிலிருந்தே அந்தக் கோயிலைக் காணமுடியும். நான் தெருவில் சில விநாடி நின்று, அக் கோயிலை வணங்கி உள்ளே செல்வேன். ஆம்! அந்த இடிந்த கோயிலும் அதில் உள்ள கல்வெட்டுகளும், நிலை கெட்ட சிலைகளும் எத்தனை எத்தனை உண்மைகளைத் தம்முள் மூடிவைத்திருக்கின்றனவோ? யார் அறிவார்!

18. பயங்கர இரவு

வாலாஜாபாத்தில் எட்டாம் வகுப்புப் படித்து முடித்தவுடன் எனது தாயார் என்னை மேல் வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று வற்புறுத்தினார்கள். எனது குடிக்கு நான் ஒரே மகன் ஆனதாலும், வீட்டில் வேலைகளைக் கவனிப்பதற்கு வேறு யாரும் இல்லை ஆதலாலும், எனது தந்தையார் இறந்த பிறகும் கூட எனது பெரியம்மா தனியாகவே இருந்தமையாலும், ஊரில் பல்வேறு குழப்பங்கள் இருந்தமையாலும் என்னை அன்னையார் வெளியூருக்கு அனுப்ப விரும்பவில்லை, வெளியூர் செல்வார்களானால் இளம் பிள்ளைகள் கெட்டுவிடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு. அதுவும் காஞ்சிபுரத்துக்கு எங்கள் ஊரிலிருந்து சென்ற இரண்டொரு பிள்ளைகள், படிக்காது வேறு வகையாகக் கெட்டுத் திரும்பினார்கள் என்பதை என் அன்னையார் கண்டார்கள். ஆதலால் வெளியூர்களுக்கு அனுப்ப அவர்கள் இசையவில்லை. என்றாலும் நான் எப்படியாவது ஒரு பத்தாவது வரையாவது படித்து விடுகிறேன் என்று மன்றாடினேன். எனது பாட்டியாரும் எனக்குத் துணையாகப் பேசினார்கள். தான் உடன் வந்து சமைத்துச் சோறிட்டுப் பாதுகாத்துக் கொள்வதாகவும், காஞ்சிபுரத்துக் கன்றிச் செங்கற்பட்டுக்கு அனுப்பினால் நல்லது என்றும் சொன்னார்கள். அப்போதும் எனது அன்னையார் இசையவில்லை. அவர்களுடைய எண்ணமெல்லாம் ஒன்றேதான். எப்போதும் என்னைத் தன் மேல் பார்வையில் வைத்துக்கொண்டு, நல்லவனாக ஆக்கி வளர்க்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தார்கள். நான் செய்வதறியாது திகைத்தேன். பிறகு வாலாஜாபாத்தில் 'அப்பா' வா. தி. மாசிலாமணி முதலியார் அவர்களிடம்

முறையிட்டேன். அவர்கள் ஒரு நாள் ஊருக்கு வந்தார்கள். அம்மாவைக் கண்டார்கள். 'தம்பி பரமசிவம் கெட்டிக்காரப் பிள்ளை. மேலே படித்தால், நன்றாக முன்னுக்கு வரும். ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். அப்படி ஒன்றும் கெட்டு விடமாட்டான்' என்று சொல்லி, நெடுநேரம் பேசிப் பிறகு என் அன்னையாரை இணங்க வைத்தார்கள். 'தன் மகன் நன்றாகச் சிறக்க இருக்கிறான்' என்பதை அறியின் எந்த அன்னை தான் விரும்பமாட்டார்கள்? அம்மாவும் 'சரி' என்றார்கள். என்றாலும் பிறகு என்னை அவர்கள் செங்கற்பட்டு அனுப்பும் போதும் மிகவும் வருந்தினார்கள். எப்படியோ ஒரு நல்ல நாளில் நான் என் பாட்டியாரை உடன் அழைத்துக் கொண்டு, செங்கற்பட்டு சென்று, கொலம்பாஸ் உயர்நிலைப் பள்ளியில் நான்காவது படிவத்தில் சேர்ந்துவிட்டேன்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டம் என்ற பெயர் இருப்பினும், செங்கற்பட்டில் மாவட்டத் தலைமை அலுவலகம் ஒன்றும் கிடையாது. அது ஒரு சிறிய பேரூர்; அவ்வளவே. அங்கு அக்காலத்தில் இரண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் தாம் இருந்தன. எங்கள் ஊரில் இருந்தே ஒருவர் அங்கே சென்று பயின்று வந்தார். அவர் துணையைப்பற்றிக் கொண்டு நானும் எப்படியோ அங்கு சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கி விட்டேன். செங்கற்பட்டில் ஓர் ஒதுக்குப்புறமாக உள்ளது பெரிய நத்தம் என்ற பகுதி. அதில் ஓர் அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டோம். ஒரே அறையில் ஒரு மூலையில் பாட்டியார் சமைப்பார்கள். ஒரு மூலையில் நான் எனது பெட்டியை வைத்துக் கொண்டு படிப்பேன். சில சமயங்களில் வெளித் தாழ்வாரத்திலும், தெருத் திண்ணையிலும் கூடப் படிப்பதுண்டு. பாடங்கள் எல்லாம் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தமையின் முதலில் சற்றுக் கடினமாகவே இருந்தன. போகப்போகச் சிறிது சிறிதாகப் புரிந்துகொண்

டேன். என் வகுப்பிலே பயிலும் சில மாணவர்கள் என் வீட்டுக்கு அருகிலேயே குடியிருந்தார்கள். அவர்களும் என்னைப்போலக் கிராமங்களிலிருந்து படிக்கும் பொருட்டா கவே அங்கு வந்து குடியிருந்தவர்கள். அவர்களோ டெல்லாம் கலந்து ஓரளவு பயின்று கொண்டே வந்தேன் என்று தான் சொல்ல வேண்டும்.

குடியிருந்த வீடு ஒரு சிறு அறைதான். இரவில் மற் றொரு பக்கத்தில் இருந்த தாழ்வாரத்தில் படுத்துக் கொள் வேன். பாட்டியார் அந்த அறையிலேயோ, அதற்கடுத்த சிறு தாழ்வாரத்திலேயோ படுத்துக் கொள்வார்கள். பரந்த பெருவீடுகளில் பழக்கப்பட்டு வாழ்ந்த எங்களுக்கு அந்தச் சிறு அறை வாழ்க்கை மிக்க துன்பத்தைத் தான் கொடுத்தது' என்றாலும் அதற்கு மேல் எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாதே! இன்று கல்விக்காக ஆயிரக் கணக்கில் செலவிடும் பல மாணவர்களைக் காண்கிறேன். ஆனால் அன்று பொது வாக அத்துணைச் செல்வு செய்தவர் இல்லை என்றே எண்ணு கிறேன். மேலும் எனது அன்னையார் திங்களுக்கு இவ்வளவு பணம் என எண்ணி வரையறுத்துத்தான் கொடுப்பார்கள். பெரிய இடமாக வாடகைக்குப் பிடிப்பதென்பது இயலாது போயிற்று. மூன்று ரூபாய் வாடகை கொடுத்தோம். எப்படியோ புதுக்குடித்தனமும் புதுப்படிப்பும் நடந்து கொண்டே வந்தது. எங்கள் ஊரிலிருந்து அடிக்கடி யாரா வது வந்து கொண்டே இருப்பார்கள். அவர்கள் வழி அம்மா தின்பண்டங்களையும் பிற தேவையான பொருள்களை யும் கொடுத்து அனுப்புவார்கள். நாட்கள் இவ்வாறு கழிந்தன.

ஒரு நாள் இரவு நான் உணவு கொண்டுவிட்டுத் திண் ணையில் என் நண்பர்களுடன் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டே

இருந்தேன்; நேரம் போவதே தெரியவில்லை. இரவு பத்து மணிக்கு மேலாகியிருக்கும். பாட்டி படுத்து ஒரு தூக்கம் தூங்கி எழுந்திருந்திருப்பார்கள். அவர்கள் வந்து என்னையும் மற்றவரையும் படுக்கச்சொன்னார்கள். நான் உள்தாழ்வாரத்தில் வந்து படுத்துக் கொண்டேன். ஏனோ தூக்கம் வரவில்லை. நெடுநேரம் விழித்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரம் எதை எதையோ எண்ணிக் கொண்டேயிருந்து அப்படியே உறங்கிவிட்டேன் என நினைக்கிறேன்.

நான் அலறிக் கண் விழித்தேன். பக்கத்தில் பாட்டி உட்கார்ந்து கொண்டு என்னைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். நான் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டேன். நான் ஏதேதோ சொல்லிக் கூச்சலிட்டதாகவும், என்னை எழுப்பவே பாட்டி அருகில் வந்து உட்கார்ந்து தட்டியதாகவும் கூறினார்கள். என்னை 'என்ன?' என்று கேட்டார்கள். அப்போது விடியும் நேரம் ஆகிவிட்டது என்று அறிந்தேன். வீட்டுக்கார அம்மாவும் அவர்கள் பிழைப்பாகிய இட்டிலி சுட்டு விற்கும் வேலைக்காக எழுந்துவிட்டார்கள். பாட்டியார் நான் ஏன் அலறினேன் என்று கேட்டார்கள். ஏதோ பயங்கரக் கனவுகள் கண்டேன் என்றும், அந்தப் பயத்தில் கூச்சலிட்டேன்என்றும் உண்மையைக் கூறினேன். என்னை எழுந்து கைகால் கழுவிக் கொள்ளச் செய்து, திருநீறு இட்டு மறுபடியும் படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார்கள். நான் முன்னாள் இரவு நெடுநேரம் தெருவில் பேசிக்கொண்டு இருந்தமையால் தெருவில் எதையோ கண்டு பயந்திருப்பேன் என அவர்கள் நினைத்து விட்டார்கள்.

நான் மறுபடியும் படுத்துக் கண்ணை மூடினேன். உறக்கம் வருவதாக இல்லை. ஏதேதோ நினைவுகள் ஒன்றன்

பின் ஒன்ருக வந்தன. என் தந்தையார் இறந்த நினைவு வந்தது. வீட்டில் தாயார் தனியாக இருப்பார்களே என்ற எண்ணமும் பிறந்தது. அவர்களைப்பற்றிக் கண்ட கனவே என்னை அப்படி நடுங்க வைத்தது. என் தாயார் அடிக்கடி வீட்டில் சொல்வதுண்டு. ஏதாவது வீட்டிலோ, ஊரிலோ, கெடுதல் நேருமாயின் அதை அவர்கள் முன் கூட்டியே கனவினுலோ, பிற வழியாகவோ அறிவார்களாம். நானும் அன்று கண்ட கனவை அப்படி ஏதாவது நிகழுதற்கு முன் எச்சரிக்கையோ என எண்ணிப் பயந்தேன்.

நாங்கள் செங்கற்பட்டுக்கு வந்துவிட்ட பிறகு வீட்டில் தனியாக என் அன்னையார் இருந்தார்களல்லவா! அவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டது போலவும் அருகில் இருந்து ஒருவரும் ஆறுதல் சொல்லவில்லை என்ற காரணத்தால் அவர்கள் வருந்தினது போலவும், அந்தத் துயரத் திடையில் நோயும் வருத்த அவர்கள் வாடி வாடி உயிர்விட்டது போலவும் கண்ட கனவினுலேதான் அப்படி அஞ்சி அலறிக் கூச்சலிட்டேன். என்ருலும் இக்கனவைப் பாட்டியிடம் நான் சொல்லவில்லை. சொல்ல நா எழவில்லை. பெற்றெடுத்துப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த அன்னையின் மறைவை யார்தான் சகிக்க முடியும்? கனவிலே நடந்த நிகழ்ச்சியாயினும் அது நனவிலே நடக்கக்கூடாதே என்ற கவலைதான் எனக்கு அதிகமாகியது. அந்த நிலையில் நான் உறங்குவது எங்கே?

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்தான் எங்கள் ஊரிலிருந்து ஒருவர் வந்திருந்தார். அவர் மூலம் அம்மா முறுக்கும் நெய்யும் கொடுத்தனுப்பி இருந்தார்கள். நன்ருக இருந்தார்கள் என்றும் யாதொரு நோயும் அவர்களுக்கு இல்லை என்றும் அவர் சொன்னுர். அப்படி இருக்க நான் கனவில் கண்டபடி இரண்டு நாளில் தாயார் எப்படி நோயுற்று

இறப்பார்கள் என்று எண்ணிச் சிந்தை தளர்ந்தேன். தாயின் பிரிவு நினைக்கமுடியாத ஒன்ருக நெஞ்சை வருத்தியது. பெற்ற மகன் எங்கேயோ இருக்க, தனி வீட்டில் கேட்பார் இல்லாத அனுதையாகவா என் அன்னை இறந்திருப்பார்கள் என்று கேட்டது என் நெஞ்சம். ஐந்தாறு திங்களுக்கு முன்தான் தந்தையை இழந்த நான் – தந்தையாய்த் தாயாய் எல்லாமாய் இருந்த என் அன்னையை இழப்பதென்ருல் - என்னுல் நம்பவே முடியவில்லை. இந்த எண்ணங்களுக்கு இடையில் நான்மறுபடியும் உறங்கவில்லை. பொழுது புலர்ந்துகொண்டே இருந்தது. மனம் மட்டும் ஏதோ அச்சத்தால் அலறிக் கொண்டிருந்தது. ஒருபுறம் அன்னைக்கு யாதொரு தீங்கும் இருக்காது என்ற உணர்வும் அறிவுறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. என்ருலும் ஏதோ ஒரு பெருந் தீங்கு நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்று அந்தப் பயங்கர இரவும், அதில் கண்ட கனவும் எனக்குச் சொல்லிக்கொண்டே இருந்தன. நான் அந்த நாள் முழுதும் ஊரிலிருந்து செய்திகளைக் கொண்டு ஆள் வருவானே என்று பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். அப்படி ஒன்றும் அன்னையைப் பற்றிய அவலச் செய்தியை யாரும் கொண்டு வரவில்லை, என்ருலும் நான் கனவு கண்ட அதே வேளையில் எங்கள் ஊரில் ஒரு பயங்கரச் சண்டை நடைபெற்றுப் பல கொலைகள் நடந்தன என்ற செய்தியை யாரோ வந்து பாட்டியினிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். என்ன? எப்படி? என்பன திட்டமாகத் தெரியவில்லை. என்ருலும் பயங்கர இரவின் கனவினது பயன் வேறுவகையில் பலித்து விட்டதே என எண்ணினேன். இரண்டொரு நாட்களுக்குள் ஊர் நிகழ்ச்சி முழுதும் வந்துவிட்டது.

19. கோயில் சண்டை

எங்களூர்க் கோயில் பற்றியும் அதில் நடந்த விழாக்கள், தேர்தல்கள் பற்றியும் முன்னே பல முறை கூறியுள்ளேன். அந்தக் கோயிலால் தொடங்கிய சிறு சண்டை பெரிதாகி ஊருக்குள் துப்பாக்கிச் சத்தம் கேட்க, அதனுல் சிலர் இறக்கப் பலர் காயமுற நேர்ந்ததை நினைத்தாலும் நெஞ்சு நடுங்குகிறது. எல்லாரும் ஒன்றித் தொழவேண்டிய இறைவனின் பொருட்டுத் தமக்குள் தாமே மாறுபட்டுக் கலகம் விளைத்துக் கொலையும் செய்யத் துணிந்த மக்கள் நிலையை என்னென்பது? கோயில் அறக்காப்பாளர்கள் தம் மனம்போன போக்கிலே போக வாய்ப்பும் வழியும் அந்தக் காலத்தில் இருந்தன. எனவே அதற்குப் போட்டியும் பலமாக இருந்தது. இந்தக் காலத்திலும் ஒரு பயனும் இல்லை என்ருலும்கூட, வெறும் படாடோப வாழ்வுக்காகப் பலர் பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில் தொடங்கிப் பாராளுமன்றத் தேர்தல் வரையில் போட்டியிட்டுப் பணத்தைப் பணமென்று பராது செலவிடுவதைக் காண்கிருேம். தர்மகர்த்தாவாஞல் பலவித செளகரியங்களைத் தங்களுக்கும் தங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் செய்துகொள்ளும் வாய்ப்பு இருக்குமாஞல் ஏன் அவர்கள் போட்டி இட மாட்டார்கள்? அதிலும் ஒரே இனத்தவர் என்று கூறிக்கொண்டு தம் வீட்டு விழாக்களில் ஒன்றிக் கலந்துண்ணும் அவர்கள் இக் கோயிலால் இரண்டு பட்டார்கள் என்ருல் அதனிடம் அவர்கள் கொண்டுள்ள மோகத்தை என்னென்பது?

இன்று கோயில்கள் அரசாங்க உடைமையாகிவிட்டன. அதற்கென அலுவலாளர்களை நியமித்துவிட்டு மேற்பார்வை

செய்வர். அந்த நாளிலோ அத்தகைய ஏற்பாடுகள் கிடையா. ஊரில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்குள்ளாகவே ஒருவரை அதற்குத் தர்மகர்த்தராகும் பதவிக்குத் தேர்ந்து வைத்து, அவர்கள்வழி கோயிலை ஆள வேண்டும். அதனுல்தான் அத்துணைப் போட்டியும் போரும் உண்டாயின என்னலாம். என்றுலும் ஒரே இனத்தவராகக் கூறிக் கொண்டு, இப்படிக் கொலை அளவு செல்லும் கோயில் விவகாரத்தை பெருக்கச் செய்து வாழும் நெறி அநாகரிக நெறிதானே.

எப்படியோ எங்கள் ஊரில் இந்தப் போட்டியும் வலுவடைந்துவிட்டது. தெருவில் அடிக்கடி சண்டை நடப்பதும் உண்டு. ஊர் இரண்டு பட்டால் கூத்தாடிக்குக் கொண்டாட்டம் என்பார்கள். எங்கள் ஊரில் அந்தப் பழ மொழி மெய்யாகாவிட்டாலும், சேரி வாழும் மக்களுக்கு அது திண்டாட்டமாகவே இருந்தது என்னலாம். வேளாளர் தம்முள் மாறுபட்டால் மாற்றுனை ஏசவும், பேசவும்—ஏன்?—அடிக்கவும் கூட அந்தச் சேரி வாழ்வோரை அழைக்கும் வழக் கத்தில் அவர்கள் ஒருபடி உயர்ந்தவரானுர்கள் என்னலாம். அவர்களை—பாவம்—முன்னிறுத்தி வேளாண் குடிமக்கள் தத்தம் கட்சிக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டார்கள். இன்றும் அன்றைய அந்தச் செயலே அவ் வேளாளர் வாழ்வை ஊரில் பாழாக்கிவிட்டது என்னலாம்.

சிறு சிறு சண்டைகளாக வளர்ந்த ஊர்ச் சண்டை—கோயில் வம்பு—கொதித்துக் கொதித்துப் பெரும் போராக மாறிவிட்டது. சிந்தாக எழுதித் தெருவில் அரையணுவிற்குப் பாட்டுப்பாடி விற்கும் அளவிற்கு ஊரில் போர் மூண்டு விட்டது என்னலாம். நான் ஊரில் என் இளமை தொட்டே வாழவில்லை, வாலாஜாபாத்தில் படித்தபோது, பெரும்பாலும்

அங்கேயே தங்கினேன். பிறகு உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயிலுவதற்காக நான் செங்கற்பட்டு சென்றுவிட்டேன். ஊரில் இருந்திருப்பேனானால் எத்தனையோ கொடுமைகளை நான் கண்டிருக்கக்கூடும். அந்த நிலை எனக்கு உண்டாகவில்லை என்றாலும் அவ்வப்போது ஊரில் நடைபெறும் கொடுமைகளை நான் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். முன் பகுதியில் நான் கண்ட பயங்கரக் கனவின் பலன் மறுநாள் எனக்குக் கிட்டிற்று. அதுவே ஊரில் நடந்த இந்தக் கொலை. நான் எந்நேரத்தில் அக்கனவினைக்கண்டு கண்விழித்தேனோ அதே வேளையில்தான் அங்கு என் சொந்த ஊரில் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று துப்பாக்கிக் குண்டுகள் மக்கள் உயிரைப் பருகிக் கொண்டிருந்தன.

இருவேறு கட்சிகளுக்கு இடையில் இருந்த கோயிற் பகைமை ஊர்ப்பகையாக மாறிற்று. சிறிய கட்சி, பெரியகட்சி என்று இரு கட்சிகள் உருவாயின. சிறிய கட்சி முதலியார்கள் தாம் அளவில் சிறியவராக இருந்தமையின் உடன் துணைக் குச் சேரியாரை அழைத்துக் கொண்டார்கள். கட்சிக்காரர்கள் தனிமையில் வெளியூர் செல்லும்போது மற்றவர் அவரை நையப்புடைப்பர். பதிலுக்குப் பயன் கிடைக்கும். இந்தப் போராட்டத்தில் சேரியில் வாழ்ந்த பெருவாரியான மக்கள் சிறிய கட்சியின் துணையாட்களானார்கள். ஆனாலும் ஊரில் பெரும்பாலான நிலம் பெரிய கட்சியாருக்கே உரிமையாக இருந்தது. ஆகவே அவர்கள் யாரும் நில சம்பந்தமான வேலைகளைச் செய்யச் சேரியாரை வைத்துக்கொள்ளவில்லை. நிலத்தில் உழவும் அவர்களை விடவில்லை. தாங்களே முன் னின்று ஏர் ஓட்டவும் துணிந்துவிட்டனர். இந்த நிலை சேரி வாழ்மக்கள் உள்ளங்களில் புது உணர்ச்சியை அளித்தது. இன்று நாட்டில் நாம் காணும் 'கிசான்' போராட்டங்கள் அன்று கிடையா! உழுபவனும் நிலக்காரனும் பண்பின் வயப்

பட்டு ஒன்றிக் கலந்தே வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குள் பிணக்கும், சட்டமும், நீதி மன்றமும் பிற வேறுபாடுகளும் கிடையா! எனினும் எங்களூரில் உள்ளூர்க் கலகத்தில் சேரி வாழ் ஏழைமக்கள் சேரத் துணிந்தார்கள்.

ஊரில் உள்ள பெரிய கட்சி முதலிமார்களெல்லாம் ஒரு நாள் தத்தம் வயலில் தாமே ஏர் கட்டி உழத் தொடங்கினார்கள். தூரத்தே சேரியார் நின்று கண்டுகொண்டே இருந்தார்கள். பாவம்; அவர்கள் மேல் பிழை இல்லை. பின்னால் சிறிய கட்சியைச் சேர்ந்த முதலியார் ஒருவர் அவர்களைத் தூண்டினார். அவர்கள் வயலுள் புகுந்து உழுது கொண்டிருந்தவரை அடித்தும் கத்தியால் கீறியும் பலவகைத் துன்பம் செய்து ஏர்களை அவிழ்த்து உழாமல் செய்துவிட்டார்கள். அன்று காலை நிகழ்ந்த இச் சிறு வினைப்பொறி இரவில் பெருநெருப்பாக மூண்டுவிட்டது,

ஊரில் உள்ள பெருந் தலைகள் ஒன்றுகூடின. தம்மை அவமானப்படுத்தியவரை ஊரிலேயே வாழவிடக் கூடாது என நினைத்தார்களோ என்னவோ, அனைவரும் அன்றிரவே அதற்குக் கழுவாய்த் தேட முயன்றனர். யார் யார் முன்னின்றார்கள், எவ்வெவ்வாறு சூழ்ச்சி செய்தார்கள் என்பனவெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. எப்படியோ அன்று இரவு ஊரே போர்க்களமாகிவிட்டது என்று சொன்னார்கள். நான் அன்று அங்கு இருந்திருப்பேனாயின் அலறிப்புடைத்து அல்லலுற்றிருப்பேன். அந்தப் பயங்கர இரவில் யார் யார் என்னென்ன செய்தார்களோ! அந்த அம்பலவாணன்தான் அறிவார். போர் மூண்டுவிட்டது. சேரியார் விரட்டப்பட்டனராயினும், இறுதியில் ஒரு வீட்டில் இருந்து வெளிப்பட்ட துப்பாக்கிக் குண்டு, ஊரில் சிலர் உயிரைக் கொண்டு, பலர் உடலையும் காயப்படுத்தி

விட்டது. பிறகு ஒரே அமளி – போலீசு வந்திருக்கும். மேல் ஏதேதோ நடைபெற்றிருக்கும். வழக்கு மன்றம் - விசாரணை – முடிவு – இப்படிப் பலப்பல.

மறு நாள் செங்கல்பட்டில் எங்கள் வீட்டிற்கு ஆள் வந்தது. அதற்குள் ஊர் நிகழ்ச்சியைப்பற்றிப் பலப் பலவாறு தகவல்கள் வந்துகொண்டே இருந்தன. எனது பாட்டியார் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கேட்டுக் கண்ணீரை ஆறுகப் பெருக்கினுர்கள். – அவர்கள் அந்த ஊரில் நன்ருக வாழ்ந்தவர்கள். அந்த ஊரில் வாழ்ந்த அத்தனைக் குடும்பங் களும் ஒரே குடும்பம் என்னுமாறு பலகாலம் கூடி வாழ்ந்ததை அவர்கள் கண்ணுலேயே கண்டவர்கள். அவர்தம் கண்முன்பே இத்தகைய கொடுமை நடப்ப தென்ருல் அவர்கள் வருந்தாது என்ன செய்வார்கள்? இரண்டொரு நாளில் எல்லா உண்மைகளும் தெரியலாயின. பத்திரிகைகளில் பல செய்திகள் வந்தன. கொன்றவரும், அந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவரும் செங்கற்பட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். பிறகு வழக்கு நடந்தது. எப்படியோ ஒருவாறு எல்லா – வழக்குகளும் முடிவுற்றன என்ருலும் எனது பாட்டியார் இறக்கும்வரையில் இந்தக் கொடுமைகளைப்பற்றியெல்லாம் வந்தவர்களிடத்தில் சொல்லிச் சொல்லி வருந்துவார்கள். எனக்கும் ஊர் செல்வதற்கே ஒரே பயங்கரமாக இருந்தது. இப்படி ஒரு குலத்தில் பிறந்து, அறம் பேணும் அறிவுக் கோயில் வழியாக, அடங்காப் போர் நடத்தி, ஊரைக் கெடுத்த மக்கள் யாராயினும் சரி அவர்கள் செயல் உலகம் உள்ளளவும் மறையாது. இன்று ஊரில் அந்தப் பெரு வேறுபாடுகளெல்லாம் மறைந்து ஓரளவு அமைதி நிலை கொண்டிருப்பது காண உளம் மகிழ்கின்றது.

---

20. பிரம்படி

மதுரைச் சொக்கநாதர் செய்த அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களுள் பிரம்படிபட்ட திருவிளையாடலும் ஒன்று. அன்று எப்படி நடந்ததோ நாமறியோம். ஆனாலும் இன்றும் மதுரைவாழ் மக்கள் ஆவணி மூலத்தன்று அத் திருவிழாவினைக் கண்ணாரக் கண்டு களிக்கின்றனர். ஆம்! ஒன்றுக்கும் பற்றாத ஒரு பெருந் தெய்வமாம் சொக்கேசன் அடியவர் பொருட்டு உருத்தாங்கி வந்து பிரம்படிபட்ட வரலாறு புராணத்தில் உள்ளது. ஆனால் நான் பிரம்படிபட்ட வரலாறு நாட்டில் –பள்ளியில்– பயிலும் அனைவரும் சாதாரணமாகப் பெறும் வரலாறே யாகும். செங்கற்பட்டு உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கும் காலத்தில் எனக்குப் பிரம்படி கிடைத்தது. அந்தப் பிரம்படி என் வாழ்வையே மாற்றிவிட்டது என்றுகூடச் சொல்லலாம். அதுவே நான்பெற்ற முதல் – இறுதிப் பிரம்படியாகும். ஆயினும் அந்தப் பிரம்படி எனக்கு ஒழுக்கங் கற்பித்தது என்னலாம்.

நான் மேற்படிப்பிற்கு வெளியூர் சென்றால் ஒருவேளை கெட்டுவிடுவேன் என்ற எண்ணத்தில்தான் என் தாயார் மேல் படிப்பே வேண்டாம் என்று என்னைத் தடுக்க நினைத் தார்கள். நான் யாதொரு கட்டும் காவலும் இல்லாது விடப்படுவேனாயின் ஒருவேளை கூடுவாரோடு கூடிக் கெட வழியுண்டு என நினைத்தார்கள். இன்றும் எத்தனையோ நல்ல பிள்ளைகள் கூடிய நண்பர்தம் கூட்டுறவால் தம்மை மறந்து, தம் நிலை மறந்து தளர்ந்து வாடுவதைக் காண்கி றோம். இந்த நிலையில் தன் ஒரு குலத்துக்கு ஒரு மைந்தன்

கூட்டாளிகளின் கைப்பொம்மையாகக் கூடாது எனக் கவன்றார்கள் அன்னையார். எனினும் நான் கட்டாயம் படிக்க வேண்டும் என்று கருதிய காரணத்தினாலேயே தனியாகப் பாட்டியுடன் கூட்டிச் செங்கற்பட்டிற்கு அனுப்பி னார்கள். காஞ்சிபுரம் எங்கள் ஊருக்கு அருகில் உள்ளது என்றாலும், அங்கு அடிக்கடி விழாவும் வேடிக்கையும் நடப்ப தாலும் சுற்றுப்புறங்களிலிருந்து பலரும் வந்துகொண்டே இருப்பதாலும், அன்னையார் செங்கற்பட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அங்கு அத்தகைய ஆரவாரங்கள் இல்லை. என்றாலும் மாணவர் கூட்டத்தில் நல்லவர் கெட்டவர் இரு சாரரும் வாழ்ந்துதான் இருந்தார்கள். நான் ஊருக்குப் புதியவன் ஆதலால் யாரோடு பழகுவது என்று தெரியாது அலமந்தேன். மேலும் மேற்பார்வையில் நடத்திச் செல்ல ஆசிரியரோ உற்ற அன்னையோ அருகில் இல்லாதது குறையாகத்தான் இருந்தது. நான் நான்காவது படிவம் பயின்றுகொண்டிருந்த அந்த நாளில் இடைவேளை நேரத் திற்கு வீட்டுக்கு உணவுண்ண வந்துவிடுவது வழக்கம். ஒரு நாள் எவ்வாறோ பள்ளியில் தங்கினேன். அன்றுதான் பிரம்படி பெற்றேன்.

எங்கள் பள்ளியில் முறைப்படி இருக்க வேண்டிய தலைமை ஆசிரியர் நீண்ட விடுமுறையில் இருந்தார். அவருக்குப் பதிலாக வேறொருவர் அப் பதவியில் பணி யாற்றினார். அவர் வயதில் இளையவர். வகுப்புகளுக்கு முடுக்காக வருவார். பிள்ளைகளைப் பல கேள்விகள் கேட்பார். பிள்ளைகள் தவறு செய்வார்களாயின் தட்டாது தண்டனையும் தருவார். யாரிடத்திலும் அவர் தாராளமாக மனம் விட்டுப் பேசி அறியார் என எண்ணுகின்றேன். ஆசிரியர்கள் எல்லோரும்கூட அவருக்கு அஞ்சுவார்கள். பின் மாணவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்! இவ்வளவு

கொடியவர் என்று பெயரெடுத்தாலும்கூட, அவர் பள்ளிக் கூடச் செயல்முறை வழியில் ஒழுங்காகவே இருந்தார். மாணவர் விருப்பத்தின் வழி ஒழுகி, அவர்களுக்கு வேண்டிய நன்மைகளைச் செய்யவும் அவர் என்றும் பின்வாங்கியதில்லை. அவர்கள் நலனில் அக்கரை கொண்டே அரும்பாடுபட்டார். எனவே மாணவர்களுக்கு அவர்பால் ஒருபக்கம் அச்சமும், மற்றொருபால் மதிப்பும் வளர்ந்துவர வாய்ப்பு இருந்தது.

அன்று என்னுடைய வீட்டுப்பக்கத்தில் இருந்து வரும் நண்பர்களெல்லாம் பகல் உணவுக்காக வீடு சென்று விட்டார்கள். நான் மட்டும் ஏனோ பள்ளியிலேயே தங்கி விட்டேன். காரணம் நன்கு புலப்படவில்லை; மறந்தேன். ஒருவேளை எனது பாட்டியார் அன்று ஊருக்குச் சென்றிருந் தார்களோ என நினைக்கிறேன். ஊருக்குச் செல்லவேண்டி இருந்தால் பாட்டியார் சாதம் பிசைந்து வைத்துவிட்டு முன் னாள் மாலை சென்று மறு நாள் மாலை வந்து வழக்கம்போல் சமையல் செய்வார்கள்; அன்றும் அப்படித்தான் என நினைக்கிறேன். எனக்குச் சரியாக நினைவு இல்லை. காலையில் தயிர்ச் சோறு உண்டு பள்ளிக்கு வந்துவிட்டேன். பகல் வேளையில் பக்கத்தில் உள்ள கடையில் ஏதேனும் பழம் வாங்கிச் சாப்பிட இருந்தேன். எனவே என் நண்பர்க ளோடு பகல் உணவுக்கு நான் வீட்டுக்குச் செல்லவில்லை.

பள்ளியில் நான் அறியாமலேயே வேறு சிலருடன் சிநேகம் செய்துகொண்டேன். அவர்கள் வேறு பகுதிகளி லிருந்து வந்தவர்கள். என்னுடன் ஒருசேர வரும் மாண வர்கள் அனைவருமே நல்லவர்கள். அவருள் ஒருவர் மட்டும் அந்த வயதிலேயே பொடி போடக் கற்றுக் கொண்டார். என்றாலும் அவர் மற்றவரை அந்தத் துறைக்கு அழைத்தது

கிடையாது. அவரும் மறைவாக அத் துறையில் வல்லவ ராகிச் சிறந்தார். என்றாலும் எனது புது நண்பர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பீடி முதலிய புகை குடிக்கும் பழக்கம் உடையவர்கள். எப்படியோ அவர்க ளுடன் நான் நட்பாளனானேன். வேடிக்கையாக என்னையும் அவர்கள் பீடி முதலியன பிடிக்கத் தூண்டினார்கள். ஒருவன் ஒரு நாள் என் வாயிலேயே பீடித் துண்டைத் திணித்துப் பிடிக்குமாறு வற்புறுத்தினான்; நான் திணறினேன். அவர்கள் செயல் அப்பொழுது எனக்கு அவ்வளவு கொடுமையாகப் படவில்லை. அவர்களை எனது நல்ல நண்பர்களாக நான் கருதினமையால் அவர்கள் செய்வதை நானும் செய்வதில் தவறில்லை என்றுதான் அன்று நினைத் திருப்பேன். என்றாலும் அதுபோன்ற கெட்ட வழக்கங் களில் செல்ல எனக்கு மனம் வரவில்லை. எப்படியோ அவர்களோடு சில வேளைகளில் தனியாக விளையாடிப் பொழுது போக்குவது உண்டு.

அன்று இடைவேளையில் அப்படித்தான் அவர்களுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் வகுப்பறையிலே கூடப் பீடி பிடித்திருப்பார்கள் என நினைக்கிறேன். நானும் அவர்களுடன் இருந்தேன். தலைமை ஆசிரியருக்கு ஒவ் வொரு பையனைப் பற்றியும் நன்கு தெரியும். அவர் என்னை அவர்களுடன் சேரவேண்டாமென்பதைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என நினைக்கிறேன். அன்று அவர்களோடு நான் சேர்ந் திருப்பதைக் கண்டுவிட்டார். அவர்கள் செய்யும் குற்றங் களெல்லாம் அவருக்குப் புரிந்தனவே. வகுப்பறையில் கூட்ட மிட்டுக்கொண்டு இருந்தார்கள்; கூடவே புகை பிடித்திருக் கலாம். எனக்கு இப்போது நினைவு இல்லை. அவர்கள் கூச்சல் தலைமை ஆசிரியர் காதுக்கு எட்டி இருக்க வேண்டும். அவர் நாங்கள் இருக்கும் அறை வாயிற்படியில் வந்து

நின்ருர். நான்தான் முதற் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். ‘வா’ என்று அதட்டினுர். மற்றவர்களை அவர் கவனித்தாரா, அன்றிக் கவனித்து விட்டுவிட்டாரா என்பது இன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை. என்னை அழைத்துக்கொண்டே சென்ருர். அதற்குள் பிற்பகல் இடைவேளை முடிந்து வகுப்புத் தொடங்கும் நேரம் வந்துவிட்டது. மாணவர்கள் வரிசை வரிசையாக வந்துகொண்டே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு இடையில் நிறுத்தி ஓங்கி ஒரு பிரம்படி கொடுத்தார். மற்றவர்களைப்பற்றியும் என் உடனிருந்த கூச்சல் எழுப்பியவரைப் பற்றியும் அவர் கவனிக்கவில்லை. என்னையும் என்னவென்று கேட்கவில்லை. என்னைப்பற்றி மற்றவரிடமும் ஒன்றும் கூறவில்லை. நடு இடத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தி நீண்ட பிரம்பால் ஓங்கி ஓரடி கொடுத்துப் ‘போ’ என்ருர். எனக்கு அப்போது அழுகையும், ஆத்திரமுமாக இருந்தது. என்ருலும் நாளாக ஆக அந்த அடி—ஒரே பிரம்படி—என் வாழ்வை எவ்வளவு தூய்மையாக்கிற்று என்பதை எண்ணும்போது என்னை அறியாமலே என் வாய் அவரை வாழ்த்திற்று. அவர் இன்னும் தஞ்சையில் வாழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கிருர்.

அந்தப் பொல்லாதபிள்ளைகளோடு நான் சேரக்கூடாது என்பது தான் அவர் விருப்பம். என் நடத்தையையும், நான் பள்ளி வந்து செல்லும் விதத்தையும் கண்டுகொண்டே வந்த அவர், நான் எப்படியோ அந்த பொல்லார் குழுவில் அகப்பட்டதை அறிந்தார். அந்தக் கூட்டத்தை முறிக்கவே அன்று அவர் அத்தகைய அடியினைக் கொடுத்தார். உடன் அவர்களையும் அழைத்து வந்து அடித்திருப்பாராயின், எல்லோரும் அடிபட்டோம் என்ற நினைப்பில் மறுபடியும் ஒரு வேளை நான் அவர்களோடு சேர்ந்து இருந்திருப்பேன். அதனுலேயே அவர் என்னை மட்டும் தனியாக அழைத்துத் தண்டனை தந்தார். அவர் குறிப்பை அறிந்தோ அறியாமலோ

நான் அன்று முதல் அவர்களோடு சேருவதில்லை. தூர விலகிவிடுவேன். அந்த அடி இல்லையானல் நான் ஒரு வேளை இன்று புகை பிடிப்பவனுகவோ, வேறு கொடுமையா ளனுகவோ மாறிவிட்டிருப்பேன். ஆம்! அந்தப் பிரம்படி என்னை வாழ்வித்தது.

பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் பல்கலைக் கழகத்தில் அந்த ஆசிரியரைக் கண்டேன். நான் அடியால் நலம் பெற்ற ஆண்டுக்கு மறு ஆண்டே அவர் செங்கற்பட்டை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். பல ஆண்டுகள் கழித்துப் பல்கலைக் கழகத் தேர்வுச் சம்பந்தமான ஒரு கூட்டத்தின் இடையில் அவர்களைக் கண்டேன். 'நலமா' என்ருர்கள். 'தாங்கள் வாழவைத்த நலம் கெடுமா' என்றேன். அவர் சிரித்தார். அருகில் இருந்தவர்கள் ஒன்றும் புரியாது விழித்தார்கள். நான் அனைத்தையும் விளக்கினேன். அவர் என்னைத் தட் டிக் கொடுத்தார். நான் அதைப் பெருமையாக ஏற்றுக் கொண்டேன். இப்படி வாழ்வைத் திருந்தச் செய்த பிரம் படியைப் பற்றி இங்கு நான் காட்டாதிருக்க முடியுமா !

21. ஒருத்தியும் மகனும்

அப்போது நான் ஐந்தாவது படிவம் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எங்களுக்குப் பள்ளி இறுதி வகுப்புக் குள்ள தமிழ் ஆங்கிலப் பாடங்களையே வைப்பது வழக்கம். தமிழ்ப்பாடத்தொகுதியில் பலருடைய பாடல்களும், ஆங்கிலப் பாடத்தில் பலருடைய பாடங்களும் இடம் பெறும். எனது தமிழ்ப்பாட நூலில் அந்த ஆண்டு பல நல்ல தமிழ்ப் பாடல்கள் இடம் பெற்றன. 'ஈன்றாலுமாய் எனக்கு எந்தை யுமாய்' என்று தொடங்கும் திருநாவுக்கரசருடைய திருப் பாதிரிப் புலியூர்ப் பதிகம் முதலில் தோத்திரமாக அமைந்தது. பின் பலப்பல பாடல்கள் இருந்தன. திருக்குறளும் நாலடியும் இடம் பெற்றன. பின்னர்க் கதைப்பகுதி வந்தது. அதில் ஒரு பகுதி திருருவிளையாடற் புராணத்திலிருந்து எடுக்கப் பட்டது. மாமனாக வந்து வழக்குரைத்த படலம் என்பது அது. அதில் ஒரு மாதுலன் தனக்கு மகப்பேறு இன்மையால் தன் தமைக்கை மகனைத் தன் மகனாக ஏற்றுக்கொண்டு பொருள் அனைத்தையும் அவனுக்கே வைத்து விட்டுச் சிலநாள் கழித்து இறக்கவும், அவனுடைய தாயத்தார் அவன் இறந்த உடனே எல்லாச் செல்வங்களையும் தங்களுடையதாகக் கைப்பற்றி அப்பிள்ளையையும் அவனைப் பெற்ற தாயையும் திண்டாட வைத்ததாகக் கூறப்பெறுகின்றது. பின் அலமந்த அந்த அன்னை தன்னைக் கவனிப்பாரின்மையின் கவன்று. மதுரைக் கோயிலில் உள்ள இறைவனிடம் சென்று முறையிட்டு, அழுது அழுது அப்படியே உறங்கிவிட, அவன் கனவில் இறைவன் தோன்றி அருள் புரிந்ததாகக் கூறப்பெறுகின்றது அவ்விறைவன் அவளை மறுநாள் நீதிமன்றம் சென்று முறை யிடப் பணித்தான். அப்படியே அவள் செய்ய, மறுநாளே

இறைவன் தானே மாமனாகச் சென்று வழக்குரைத்துத் தாயத் தாரைத் தலை குனிய வைத்து எல்லாச் செல்வத்தையும் தன் மருகனுக்கு உரிமையாக்கி மறைந்தான் என முடிகின்றது. இது வெறும் கதை போன்றதுதான். என்றாலும் பலருடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள் அதில் பின்னிக் கிடக்கின்றன என்ன லாம். அதில் அத்தகைய சொக்கேசர் கோயிலில் சென்று இறைவனை மனமுருகப் பாடி நைந்து நைந்து கசிந்து நின்ற பாடல் என் உள்ளத்தைத் தொட்ட ஒன்றாகும். அதுவும் என் அன்னை அதன் உள்ளாழத்தைக் காட்டிய பிறகு என்னை உணர வைத்தது என்னலாம். அது எந்தப்பாடல்!

ஒருத்திநான் ஒருத்திக்கிந்த ஒருமகன் இவனும்தேரும்
கருத்திலாச் சிறியன் வேறு களைகணும் காணேன் ஐய!
அருத்திசால் அறவோர் தேரும் அருட்பெருங்கடலே [எங்கும்
இருத்தி நீ அறியாய் கொல்லோ என்று பார்படிய [வீழ்ந்தாள்,

என்ற பாடலே அது. ஆம். இந்தப் பாடல் என் தாயின் கண்களை வற்றாக் குளமாக்கின.

பொங்கல் விடுமுறையின்போது நான் எனது சொந்த ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். எனது பல பாடங்களையும் வைத்து நன்முறையாகப் படிப்பது உண்டு. அப்போது சிறு கைவிளக்கு அல்லது லாந்தர் விளக்குத்தான். அந்த நாளில் சிறிது நேரமாயினும் நான் அந்த விளக்கின் முன் உட்கார்ந்து படித்தால்தான் என்னை அன்னையார் விட்டு விடுவார்கள். இல்லாவிட்டால் அதட்டிக்கொண்டே இருப்பார்கள். ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டுத் தெருவழியில் வாயிற்படியில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொண்டே இருந் தார்கள். நாள் முறையாகப் படித்துக்கொண்டே

இருந்தேன். தமிழ்ப்பாட புத்தகத்தை எடுத்து, அந்த 'ஒருத்தி நான்' என்ற பாடலைப் பதம் பிரித்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். படுத்திருந்த அன்னையார் எழுந்து வந்து என் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். ஆமாம்! இங்கு ஒன்று சொல்லவேண்டும். என் அன்னையார் தமிழை நன்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றவர்கள். ஆரம்பப் பள்ளியில் படிக்கும் காலத்தில் எல்லாம் என் பாடல்களை முறையாகப் பயில ஆசானாக இருந்து எனக்கு உதவிய வர்கள். சாதாரணப் பாடல்களையெல்லாம் பதம் பிரித்து உரை காணும் அறிவு பெற்றவர்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு நான் படித்த பாட்டு நன்கு புரிந்துவிட்டது என்னலாம்.

என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்ட அன்னை யார் அந்தப் பாட்டை மறுமுறை படிக்கச் சொன்னார்கள். நான் நன்றாக நிறுத்திப் பதம் பிரித்துப் படித்தேன். அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள். பாட்டை முடித்துத் தலை நிமிர்ந்தேன். அவர்கள் கண்கள் குளமாகி இருந்தன. அவர்கள் அழுதுகொண்டே இருந்தார்கள். நான் 'அம்மா' என்றே அலறி விட்டேன். வீட்டில் வேறு யாரும் இல்லை. பாட்டி கோயிலுக்குப் போயிருந்தார்கள். அம்மா அழும் காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை. 'ஏன் அம்மா?' என்று கேட்கத்தான் எனக்குத் தெரிந்தது. அவர்கள் அழுகை நிற்க வில்லை. மென்மேலும் அழுதுகொண்டிருந்தார்கள். எனக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. பாட்டைக் கேட்டு அம்மா அழுவா னேன்? குழந்தை போலானேன். எனது கேள்விக்கு அவர்கள் பதில் கூறாது மேலும் மேலும் அழுதுகொண்டே இருந்தது என்னையும் அழவைத்தது. நானும் அழுதேன். விம்மி விம்மி அழுதேன். பதினைந்து வயதுக்கு மேலான குமரப் பருவமடைந்த பத்தாம் வகுப்பு பயிலும் ஒருவனாகவே நான் இல்லை. அழ அழ அம்மா அழுகை ஓய்ந்தார்கள்,

என்னை அப்படியே தழுவிக்கொண்டு, என் க ண் ணை த் துடைத்தார்கள். அவர்கள் முகத்தை நோக்கினேன். இன்னும் தெளிவு பெறவில்லை. கண்கள் நீரை உகுத்துக்கொண்டே இருந்தன. விம்மலுக்கு இடையில் 'ஏனம்மா?' என்று கேட் டேன். அவர்கள் ஒரு பெருமூச்சுடன் நீண்ட கண்ணீரையும் நிலத்து உதிர்த்துப் பேசினுர்கள்.

'குழந்தாய் நீ படித்த பாட்டைப்பற்றி நினைத்தாயா? அது நம் வாழ்வைப் போன்று அல்லவா இருக்கிறது. இக் கதையை முன்னே புராணிகர் மூ ல ம் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனுலும் இந்தப் பாட்டை நான் கேட்டதில்லையே; குழந்தாய்! உன்னையும் என்னையும் அப்படியே ஒன்ருக அல்லவா இந்தப் பாட்டில் பிணைத்து வைத்திருக்கிறது. என்ன படித்தாய்? மறுபடியும் படி' என்ருர்கள். நானும்

'ஒருத்திநான் ஒருத்திக்கு இந்த ஒருமகன் இவனும்
தேரும் கருத்திலாச் சிறியன் வேறு களைகணும் காணேன்

ஐய' என்று படித்தேன். அம்மா என் வாயைப் பொத்தி விட்டு அலறியே அழுதுவிட்டார்கள். பி ற கு மெள்ளத் தெளிந்து, 'குழந்தாய், இன்று நாம் வாழும் வாழ்க்கையை அல்லவா இந்த இரண்டு அடிகளும் காட்டுகின்றன. நான் ஒருத்தியாக இதோ வாழ்கின்றேன். எனக்கு நீ ஒருவனே தான் மகன். உனக்கு உடன் பிறந்த ஆணுே, பெண்ணுே இல்லையே, நீயும் நல்லது கெட்டது அறியாத சிறுவனுக அல்லவா இருக்கிருய். மேலும் நமக்குத்தான் வேறு யார் சுற்றத்தார் இருக்கிருர்கள்? பாவம் ஒன்றுக்கும் பற்ருத பாட்டி எங்கோ மூலையில் முடங்கிக் கிடக்கிருள். நாம் இன்று துன்புற்ருல் வேண்டாம் என்று அழும் கண்ணீரைத் துடைப் பார் யார் இருக்கிருர்கள்? அன்று அந்த மதுரைப் பெண் சொக்கநாதரிடம் அழுதது போல, நான் அன்ருடம் இந்த

அம்பலவாணரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனாலும் இப்படி அழகாகப் பாட முடியவில்லை. உன்னையும் என்னையும் சேர்த்து இப்படி அன்றைக்கே ஒரு புலவன் பாடி இருப்பான் என்று நினைக்கவில்லையே' என்று சொல்லிக் கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். எனக்கும் அப்போது தான் அப்பாட்டு என் வாழ்வை அப்படியே எவ்வாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்ற உண்மை புலனாயிற்று. நான் உடனே 'அம்மா' என்று அலறி அவர்களை அப்படியே அணைத்துக்கொண்டேன். அவர்கள் கண்ணீர் என் முதுகின் மேல் சொட்டுச் சொட்டாக வீழ்ந்தது; என்றாலும் என்னை அழவேண்டாம் என்று அவர்கள் தேற்றிக்கொண்டே இருந்தார்கள். இறுதியாக அவர்கள் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டார்கள், என்னைத் தலைநிமிர்த்திக் 'குழந்தாய் அழாதே! நாம் என்ன செய்யலாம். இப்படி வாழ்வில் தனிமையாக விடப்பட்டவர்களை ஆண்டவன் காப்பார்' என்றார்கள். ஆம்! அந்த வணிக அன்னையும் அன்றும் சொக்கநாதரிடம்தானே முறையிட்டாள். அவன் எல்லாம் அறிவான் என்பதை,

'அருத்திசால் அறவோர் தேரும் அருட்பெருங்
கடலே எங்கும்
இருத்திநீ அறியாய் கொல்லோ என்று பார்படிய
வீழ்ந்தான்'

என்று பரஞ்சோதியார்தான் எவ்வளவு அழகாகக் கூறுகிறார். ஆம், என் அன்னையும் அந்த வகையிலேயே எங்களை ஆண்டவன் காப்பாற்றுவான் என்ற தளரா நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள். பார்க்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் அவ்விறைவன் எங்களை மட்டும் பார்க்காதிருப்பானா! இப்படி அந்த இளம் வயதிலே திருத்துவார் இன்றியும், கேட்பார் இன்றியும், உதவுவார்

இன்றியும் என்னை விட்டுவிட்ட அந்தக் கடவுளை நினைத் தாலும், அனைத்திலும் கைகொடுத்து 'அஞ்சேல்' என ஆதரிக்கும் தன்மையில் என் அன்னையார் எனது துன்பம் துடைக்க நிற்பதை அறிந்து உள்ளம் தேறினேன். ஆனால் என் அன்னையின் துன்பத்தை ஆற்றுவார் யார் என்றே என் உள்ளம் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. அப்போது தான் கோயிலுக்குச் சென்று திரும்பி வந்துகொண்டிருந்த பாட்டியார் 'எல்லாம் அவன் செயல், நம்மால் ஒன்று மில்லை' என்று யாரிடமோ கூறிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார்கள். ஆம்! என் அன்னையாரும் அந்த எண் ணத்திலேயே யாருடைய உடன் உதவியும் இன்றி என்னைத் தான் வாழும் வரையில் காத்து ஓரளவு வாழ்வில் உயரவழி செய்து வைத்தார்கள். அவர்களை நினைக்கும் போதெல்லாம் அந்தப் பாட்டும் என்னைவிட்டு அகலுமோ!

22. விபூதிச் சாமியார்

அன்று பள்ளிக்கூடத்தில் ஏதோ சிறப்புவிழா. எங்கள் பள்ளிக்கூடம் மாலை 3 மணிக்கே மூடப்பெற்றது. மறுபடியும் ஐந்து மணிக்குக் கூட்டம் என்றும் அதற்கு நாங்கள் திரும்பி வரவேண்டுமென்றும் தலைமை ஆசிரியர் சொல்லி இருந்தார். நாங்கள் எங்கள் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றோம். மாணவர் அனைவரும் மாலைக் கூட்டத்துக்கு வரவேண்டும் என்று கூறி இருந்தபோதிலும் ஒரு சிலர்தான் அக் கூட்டத்திற்கு வரப் புறப்பட்டனர். எங்கள் தெருவிலிருந்து நானும் என் நண்பர் திருவேங்கடமும் மட்டுமே வீட்டிலிருந்து கூட்டத்திற்குப் புறப்பட்டோம், ஆனால் நாங்கள் பள்ளிக்கூடம் சென்று சேரவில்லை. கூட்டத்திலும் பங்கு கொள்ளவில்லை.

வீட்டை விட்டு வெகுதூரம் வந்து விட்டோம். பள்ளிக்கு இன்னும் ஒரு 'பர்லாங்கு' தூரம்தான் இருக்கும். ஒரு திருப்பம். நாங்கள் குறுக்காகப் புகுந்து அத்திருப்பத்தைக் கடந்து செல்லவேண்டும். அவ்வாறு சென்று கொண்டிருந்தபோது எங்கள் எதிரில் ஒரு சாமியார் எதிர்ப்பட்டார். அவர் 'பிள்ளைகளா நில்லுங்கள்' என்றார். எங்கள் முகத்தில் அப்போதுதான் வீட்டில் இட்ட திருநீறு விளங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர் முகத்திலும் உடம்பிலும் நிறையப் பூச்சுக்கள் இருந்தன; இடையில் காவி அணிந்திருந்தார். தோளில் ஒரு பையும் கையில் சிறு தடியும் இருந்தன என நினைக்கின்றேன். எங்களை அவர் என்னவென்று நினைத்தாரோ! சிறுபிள்ளைகள் தாமே என எண்ணி இருப்பார். ஆம், எண்ணித்தான் அழைத்தார் போலும். நாங்கள்

உடனே நின்றுவிட்டோம். வேகமாகச் சென்ற எங்கள் நடை தடைப்பட்டது. நிறுத்தப்பட்டோம்.

சாமியார் இரண்டு கைகளையும் விரித்துக் காண்பித்தார். கைகள் தூய்மையாகவே இருந்தன. உடனே வலக் கையை மூடினர்; உயர்த்தினர்; திறந்தார். திருநீறு அவர் கையில் இருந்தது. 'இந்தா இந்தப் பிரசாதம்; உங்களுக்காகவே கடவுள் கொடுத்தது; இட்டுக் கொள்ளுங்கள்' என்ருர். நாங்கள் இருவரும் உண்மையில் நடுங்கிப் போனேம். ஒருவேளை பெரிய மந்திரவாதியோ அன்றி வேறு யாரோ இவ்வாறு நம்முன் வந்திருக்கிருர் என்று நான் நினைத்து விட்டேன். பல புராணக் கதைகளில் ஆண்டவன் திடீரென உருக்கொண்டு அடியவர்முன் தோன்றிக் காட்சி அளிப்பதை நான் படித்திருக்கிறேன். அப்படியே என்முன் அந்த ஆண்டவன்தான் வந்துவிட்டானு என எண்ணினேன். அந்த இளைய உள்ளம் அப்படியெல்லாம் நினைக்கச் செய்தது. ஆழ்ந்த சமயப்பற்றுக் கொண்ட குடும்பத்தில் பிறந்ததாலும், அவ்வாறு தெய்வநெறிவழி போற்றி வளர்க்கப் பெற்றதாலும், கடவுள் அடியவர் பொருட்டு எதிர்பாராத வேளைகளில் தாமே வந்து ஆட்கொள்ளும் புராணக் கதைகளைக் கேட்டிருந்ததாலும் அவ்வாறு நான் நினைக்க ஏதுவாயிற்று. என் உடன் இருந்த நண்பரும் அவ்வாறே எண்ணி இருக்கக்கூடும் என்பதை அவர் முகத் தோற்றமும் செயலும் நன்கு விளக்கின. நாங்கள் செயலற்று நின்று விட்டோம் என்று சொல்லிவிடலாம்.

வெறும் கையிலிருந்து விபூதி வந்தது எங்களுக்குப் பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவரிடம் ஒருவித பயமும் பக்தியும் உண்டாயிற்று. காலில்கூட விழுந்து கும்பிடத் தீர்மானித்துவிட்டோம். என்ருலும் நடுத்தெருவில் அவ்

வாறு செய்ய முடியவில்லை. அவர் அந்தத் திருநீற்றை எங்களிடம் கொடுத்தார். நாங்கள் வாங்கி நெற்றியில் அணிந்துகொண்டோம். தலைநிமிர்ந்தோம். மறுகையைக் காட்டி மூடினார். பிறகு திறந்தார்; அதில் குங்குமம் இருந்தது. எங்கள் பயம் அதிகரித்தது. உண்மையிலேயே அவர் கடவுள் அவதாரம் என்றே முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம். என்றாலும் அடுத்து அவர் கேட்டது எங்கள் உள்ளத்தில் ஒரு மாற்றத்தை உண்டாக்கிவிட்டது என்னலாம். அவர் குங்குமத்தைக் கொடுத்தார். அதையும் வாங்கி இட்டுக்கொண்டோம். 'பிள்ளைகளே' நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார் அவர். நாங்கள் நினைப்பது என்ன! அவரைத் தானே வந்து நம்மை 'ஆட்கொள்ளும் கடவுளாக' அல்லவா நாங்கள் நினைத்தோம். நினைத்ததை அப்படியே அவரிடமும் சொல்லிவிட்டோம்.

ஆம்! என் நண்பனும் என்னைப் போலவே எண்ணினன். அவர் அதுதான் சமயமென்று தன் மூட்டையை அவிழ்க்கத் தொடங்கினர். துணி மூட்டையை அல்ல; சொரூப மூட்டையை. 'ஆம் குழந்தைகளே! உங்கள் துன்பத்தை அறிந்து ஆண்டவனே என்னை இங்கு அனுப்பி உங்களுக்கு இந்தத் திருநீற்றையும், குங்குமத்தையும் கொடுக்கச் சொன்னர். இதை நீங்கள் அணிந்து கொண்டமையால் உங்களுக்கு எல்லாக் குறைகளும் இனி இல்லையாகும்'என்றார். நைந்து நைந்து வாடி வாழும் என் உள்ளத்துக்கு அவர் சொன்ன சொற்கள் நன்கு ஆறுதல் தருவது போன்றே இருந்தன. துன்ப எல்லையில் நின்று எதோ அமைந்து வாழும் நான் அதை வேறு எப்படி எடுத்துக் கொள்வேன்? பல புராணங்களில் வருந்தி நைந்து வழிபடுபவருக்கு ஆண்டவன் இந்த வகையில் அருள் புரிந்த தாக நான் பல கதைகள் படித்திருக்கிறேன். நெடுங்

காலத்துக்குப் பின்–நல்லறிவு பெற்றபின், அந்தக் கதைகள் அத்தனையும் அப்படியே கொள்ளத்தக்கன அல்ல என்னும் உண்மையை உணர்ந்தேன் என்றாலும் அந்த இளம்வயதில் அந்த உணர்ச்சி இல்லை. ஏதோ அடியார்கள் உண்மையில் அருள் பெற்றவர்தாம் என நினைத்தேன். அதனாலேயே வருந்தும் நிலையில் இருந்த என்னைக் காப்பாற்ற ஆண்ட வனே அவரை அனுப்பினார் என்று அவர் தம்மைப் பற்றிக் கூறியதை உண்மையெனக் கருதினேன். என் நண்பனும் அப்படியே கருதினான். ஆயினும் நாங்கள் பேச இயலாது வாயடைத்து நின்றோம்.

இதற்கிடையில் அந்தச் சாமியாரே பேசத் தொடங்கி னார். 'நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். ஆண்டவன் கட்டளை யிட்டபடியே நான் உங்களுக்குத் திருநீறும், குங்குமமும் கொடுத்துவிட்டேன். நான் வெகு தொலைவில் இருந்து இதற்காக வந்தேன். வறிதே இப்போது எப்படி அவ்வளவு தூரம் போவது என நினைக்கிறேன்' என்றார் அவர். நான் அவரை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று சோறு அளிக்கலாமா என நினைத்தேன். 'இப்படி ஆண்டவனால் அனுப்பப்பட்டவராயின் அவருக்கு எதுதான் சித்திக்காது' என்று நினைக்கத் தெரியவில்லை எனக்கு. 'பாவம்! அவர் பசி யோடு வந்திருப்பதால் ஏதாவது கொடுக்கவேண்டும்' என்று நினைத்தேன். பையில் கையை விட்டேன். ஒரு நாலணா இருந்தது. எனது பாட்டியார் அதிகமாக என்னிடம் பணம் தரமாட்டார்கள். அவர்களுக்குக் குடும்பச் செலவுகளுக்காக அம்மா திட்டமாகவே திங்கள் தோறும் கொடுத்தனுப்பி வந்தார்கள். எனவே ஒரு காலணா கூட நாங்கள் அதிகமாகச் செலவு செய்யமுடியாது. அந்த நாலணாக்கூட ஏதோ கூட்டத் திற்குச் செல்லுவதால் பாட்டி கொடுத்தார்கள். பள்ளிக் கூடம் வகுப்புக்குப் போவதாயிருப்பின் நாங்கள் ஒன்றும் கொண்டு செல்வதில்லை. எனது நண்பனும் எட்டணா வைத்

திருந்தான். இரண்டையும் சேர்த்து அந்தச் சாமியாரிடம் கொடுத்து 'பாவம், வெகு தொலைவில் இருந்து வந்திருக்கிறீர்கள். இதைக்கொண்டு ஏதாவது உண்டு செல்லுங்கள்' என்று சொன்னேன். அவர் சிரித்தார். ஒருவேளை அதைக் குறைவாகக் கருதினரோ அன்றி ஒன்றும் வேண்டாம் என்று நினைத்தாரோ என நாங்கள் கருதிக்கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் 'தம்பிகளே! யானைப் பசிக்கு இது எம்மாத்திரம்' என்றார். அப்போதுதான் அவர் அதிகப் பணம் வேண்டுகிறார் என்பது புலப்பட்டது. நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? படிக்கும் எங்களிடம் பணம் ஏது? உள்ளதை நாங்கள் சொல்லிவிட்டோம். அவர் விடுவதாக இல்லை. 'நீங்கள் வீட்டில் போய்த் தேடிப் பாருங்கள். ஏதாவது கிடைக்கும்' என்று சோசியம் சொல்லுவதுபோல் சொன்னார். எனக்குத் தெரியும் வீட்டில் ஒன்றும் இல்லை என்பது. என்றாலும் என் நண்பன் வீட்டில் ஒரு ரூபாய் வைத்திருந்தானாம். அதைத் தான் சாமியார் கண்டு சொன்னார் என்று அவன் கருதினான். 'ஆம்! வீட்டில் ஒரு ரூபாய் வைத்திருக்கிறேன். அதைக் கொண்டுவருகிறேன்' என்றான் அவன். நாங்கள் இருவரும் உடனே விரைந்து வீட்டுக்குத் திரும்பினோம்.

சிறிது நேரம் கழித்து அந்த நண்பனுடைய ஒரு ரூபாயுடன் நாங்கள் அந்தச் சாமியார் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றோம். அரைமணி நேரத்துக்கு மேலாகி இருக்கும். அங்கு நான்கைந்து பேர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் எங்களுக்குத் தெரிந்தவர்தான். நாங்கள் அங்கு சென்று நின்று சுற்றிப் பார்த்தோம். அவர் 'என்ன தம்பி பார்க்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார். 'இங்கு ஒரு சாமியார் இருந்தார், அவரைப் பார்க்கிறோம்' என்றேன். உடனே அவர் 'சரிதான் நீங்கள் ஏமாந்துவிட்டீர்களா? எவ்வளவு கொடுத்தீர்கள்' என்றார். அவர் அந்தச் சாமியாரைப் பற்றிப் பல வகையில் பழித்துரைத்தார். நாங்கள் நடந்த கதை

அத்தனையும் சொல்லி முக்கால் ரூபாய் கொடுத்ததையும் மேலும் ஒரு ரூபாய் கொடுக்க முன் வந்ததையும் கூறினேம். அவரும் அவருடன் இருந்தவர்களும் சிரித்தார்கள். சரி 'உங்கள் ஒரு ரூபாய் நல்ல ரூபாய்' என்றுர்கள். மேலும் அந்தச் சாமியார் கள்ளச்சாமியார் என்றும், விரல் நக இடுக்கில் விபூதி, குங்குமத்தை வைத்திருந்து, எங்கிருந்தோ வரவழைப்பது போலக் காட்டி ஏமாற்றிப் பெண்களேயும், குழந்தைகளையும் மிரட்டிப் பொருள் பெறுகிறவர் என்றும் கூறினர்கள். அவர்கள் வரும் போது அந்தச் சாமியார் அங்கிருந்து நழுவி விட்டார் என்றும், அவர் பக்கத்தில் உள்ள ஒரு கள்ளுக் கடைக்குச் சென்றிருக்கலாமென்றும் கூறினர்கள். நான் உடனே அவர்களுடன் கள்ளுக் கடைக்குச் சென்றேன். அந்தச் சாமியாரைத் தேடினேம். கிடைக்கவில்லை. என்றுலும் சிறிது நேரத்துக்கு முன்தான் சாமியார் தோற்றத்தில் வந்து எட்டணுக் கள்ளும் நாலணுக் கறியும் உண்டு ஒருவர் சென்ருர் என்பதை அறிந்தோம். எங்களை அழைத்து வந்த அக்கடைக்காரர் தான் சொல்லி யதை எங்களுக்கு விளக்கி, அந்த ஆசாமிதான் எங்களை ஏமாற்றியது எனக்காட்டி இனி அந்த வகையில் ஏமாருது மிக எச்சரிக்கையாக வாழ வேண்டுமென்றும் காட்டி வீட்டுக்கு அனுப்பினர். நாங்கள் பிறகு கூட்டத்துக்குப் போவது எங்கே? மணி ஏழாகியிருந்தது. நானும் என் நண்பரும் பேசிக் கொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தோம். இப்படி நாங்கள் ஏமாற்றப் பட்டதை இன்று நினைத்தாலும் அவமானமாக உள்ளது. ஆயினும் இன்றைக்கும் இது போன்று ஏமாற்றும் பாதகர்களும் ஏமாறும் நிலையிலுள்ள அப்பாவிகளும் இருப்பதைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பயிலும்போது 'என்று இந்தக் கொடுமை நீங்கும்' என எண்ணி உளம் நைகிறது. ஏமாற்றும் கொடுமை ஒழிந்து என்று நாடு திருந்துமோ?

23. மூக்குத்தி

ஒரு நாள் நானும் என் அன்னையும் வீட்டில் உட்கார்ந் திருந்தோம். அந்த வேளையில் எங்கள் தெருவில் குடியி ருக்கும் ஒருவர் வீட்டில் நுழைந்தார். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு வேலையும் செய்யாது அப்படியே சுற்றிச் சுற்றித் திண்ணையிலும் பலகையிலும் படுத்து உறங்கிக் காலம் கழிக் கும் 'நல்லவர்' ஒரு சிலராவது இருப்பார்கள் என்பது இப்போது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆனாலும் அன்று நான் படித்துக்கொண்டிருந்த அந்த நாளில் எங்கள் தெருவில் இப்படி ஒருவர் இருந்ததைக் காண நான் ஆச்சரி யப்பட்டேன். ஊரில் உள்ளவர்களெல்லாம் காலையில் எழுந்து வயல் வேலைகளுக்குச் சென்று வேலை செய்து கொண்டிருக்க, இப்படி ஒருவர் உட்கார்ந்து கொண்டு, வழியில் போவோர் வருவோரை எல்லாம் வலிய அழைத்து அவர்கள் வேலையையும் கெடுத்துக் கொண்டு, வீண் பேச்சுப் பேசும் நல்லவர்களாக இருப்பதை நான் விடுமுறை யில் ஊருக்குப் போகையில் அறிந்துகொண்டேன். நான் எங்காவது வெளியில் செல்ல நேர்ந்தாலும் அந்தப் பக்கம் செல்வதில்லை. சென்றால் எப்படியும் அழைத்து உட்கார வைத்து ஊர்க் கதைகளையெல்லாம் சொல்லி ஒரு நாளைப் போக்கிவிடுவார். அப்படிப்பட்டவர் திடீரென்று வீட்டில் நுழையவே நான் அன்றைக்கு யாரும் பேச்சுக்குக் கிடைக்க வில்லை போலும், வீட்டில் வந்து வீண் வீம்பு அளக்கப் போகிறார் என நினைத்துக் கொண்டேன். நான் நினைத்தது வீண் போகவில்லை. ஏதேதோ அளந்தார். கடைசியாக ஒரு சிறு மூக்குத்தியைக் காட்டி 'இது உன்னுடையது தானா? பார்' என்று அம்மாவிடம் நீட்டினார். அம்மாவும் ஆம் என்றார்கள்.

அவர் அது வந்த வரலாற்றையும் அதுபற்றித் தான் காட்டிய தீரச் செயலையும் பெருமையாகக் கூறி, அந்த மூக்குத்தியைத் தந்ததால் மண்டகப்படிக்கு ஒரு ரூபாய் தர வேண்டும் என்று சொன்னார். அம்மாவும் பிறகு என்று சொல்லாது, அப்போதே கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். பிறகு அவர் சென்றுவிட்டார். அவர் அந்த மூக்குத்தியைப் பற்றி அளந்த கதை, அதன் முழு விவரத்தையும் அறிய என்னைத் தூண்டியது. அம்மாவை அது பற்றிக் கேட்டேன். அவர்கள் முன்னமே அந்த வீண் பேச்சாளருடன் பேசிக் கொண்டிருந்ததால் பல வேலைகள் அப்படியே கிடக்கின்றனவென்றும், அவற்றை முடித்து மாலையில் எல்லாவற்றையும் சொல்லுவதாகவும் சொன்னார்கள். குழந்தைகள் கதை கேட்க ஆவல் கொள்வது போலவே என் உள்ளத்திலும் ஏனோ அக்கதையைக் கேட்க வேண்டுமென்ற ஆவல் தோன்றிற்று. மாலை எப்போது வரும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

மாலைப்பொழுது வந்தது. அம்மா எல்லா வேலையும் முடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். நானும் உட்கார்ந்தேன். அவர்கள் மூக்குத்திக் கதையைச் சொன்னார்கள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன், எனது தந்தையார் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர்கள் போட்டுக் கொண்டிருந்த மூக்குத்தி அது. அந்தக் காலத்தில் அவர்கள் ஆற்றில் மூழ்கும் வழக்கம் உண்டு. இன்றும் எங்கள் ஊரில் பெண்களும் ஆண்களும் பெரும்பாலராக ஆற்றில் சென்று நாள்தோறும் மூழ்கி, ஆடைதுப்புரவு செய்துகொண்டு வருவது வழக்கம். வேலையற்றவர்களில் சிலர்தான் ஆற்றுக்குக் குளிக்கச் செல்லவும் சோம்பற்பட்டு வீட்டுக் கிணற்று அடிகளிலே குளித்துவிடுவார்கள். அன்றும் பெரும்பாலோர் ஆற்றுக்குச் சென்று குளிப்பது போன்றே எனது அன்னையாரும் நாள்தோறும்

ஆற்றுக்குச் சென்று குளிப்பார்கள். அப்படிக் குளிக்கும் போது ஒருநாள் அந்த மூக்குத்தி ஆற்று நீரில் கழன்று வீழ்ந்துவிட்டதாம். எங்கள் ஆறு பாலாறு. அதில் எப் போதோ ஒருமுறை வெள்ளம் வரும், மற்றக் காலங்களி லெல்லாம் ஊற்றுப் பெருக்கால்தான் நாங்கள் உய்ந்து வந் தோம். அன்னை ஔவையின் வாக்கு பிற ஆறுகள்வழி மெய்யோ அன்றிப் பொய்யோ என்றாலும்கூட எங்கள் பாலாறு அவர் வாக்கை மெய்யாகவே ஆக்கிவந்தது.

'ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிசுடும் அந்நாளும்
அவ்வாறு
ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகூட்டும்'

என்ற ஔவை வாக்கை நாங்கள் மறக்காமல்செய்து வந்தது பாலாறு.

அந்த வரண்ட ஆற்றுச் சிறு ஊற்றுப் பள்ளத்திலே மூழ்கி வந்த என் அன்னையாருடைய மூக்குத்தி கழன்று மேல் பாகம் தண்ணீரில் வீழ்ந்துவிட்டது. வீட்டுக்கு வந்த தும் அடிப்பாகம் மட்டும் கீழே விழுந்ததாம். மேல்கல் வைத் துச் செய்த அந்த மூக்குத்தி காணவில்லையாம். உடனே அவர்கள் இரண்டொருவருடன் ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்த இடத்தில் தேடினார்களாம். சிலமணி நேரம் துரு வித் துருவித் தேடியும் கிடைக்கவில்லையாம். 'சரி போகட் டும், நம்முடையதாக இருந்தால் என்றாவது கிடைக்கும்' என்று விட்டு வந்துவிட்டார்களாம்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் கழிந்துவிட்டன. என் அன்னைக்கும் அது இன்று தேவை இல்லை. கணவனார் மறைந்தபின் அதனால் பலன் என்ன? நிற்க இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு இடையில் இரண்டுமூன்று பெருவெள்ளங் கள் ஆற்றில் வந்தன. மேடு பள்ளமாயிற்று. பள்ளம் மேடா யிற்று. வாய்க்கால் தூர்ந்தது. புது வாய்க்கால் வெட்டி

இருப்பார்கள். அதுவும் தூர்ந்து அடுத்தடுத்து வந்த வெள்ளங்கள் கழித்துப் புதுப் புது வாய்க்கால்கள் தோன்றி இருக்கும். இந்த நிலையில் அன்று தொலைந்த மூக்குத்தி எப்படிக் கிடைக்கும்?

புதிதாக வெள்ளம்வந்து வற்றியபின் கால்வாய் தோண்டினார்கள். கீழ் மண் எல்லாம் மேலாகப் புரள, இடையில் சிறு ஊற்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அந்த மூக்குத்தி கொண்டு வந்தவரும் இன்னும் அவருடன் பொழுதுபோக்குக்காகச் சுற்றிக் கொண்டிருந்த இரண்டொருவரும் முன்னாள் மாலை அந்த ஊற்றுக் கரையில் உட்கார்ந்து பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்களாம். பேச்சோடு கையும் சும்மா இராமல் மண்ணைக் கிளறிக்கொண்டிருந்ததாம். ஒருதரம் மண்ணைத் தள்ளும்போது மண்ணுடன் இந்த மூக்குத்தியும் புரண்டு வந்ததாம். மண்ணோடு மண்ணாக நிறம் குன்றி ஏதோ சிறு மண்கட்டி என இருந்ததை அவர்கள் எடுத்துத் துடைத்துப் பார்க்க அது மூக்குத்தியாய்த் தெரிந்ததாம். உடனே அது யாருடையது என்ற கேள்வி எழுந்திருக்கும். அந்தப் பொழுதுபோக்கும் பெரியவருக்கு ஊர்க் கதை எல்லாம் தெரியுமாதலால், யோசித்து அது என் அன்னையுடையதாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தாராம். மறு நாள் அதை எடுத்துக்கொண்டு வந்து என் அன்னைகையில் கொடுத்துத்தான் கைக்கூலியாக மண்டகப்படியின் பெயரால் ஒரு ரூபாய் வாங்கிச் சென்றார்.

அன்னையார் இந்தக் கதையைச் சொல்லி ஒரு பெருமூச்சு எறிந்தார். ‘ஆம்! நம்முடைய சொத்தானால்–நாம் மெய்வருந்திப் பாடுபட்ட பொருளானால் எத்தனை ஆண்டுகள் கழித்தாலும் அது நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தே போய்விட்டாலும் எப்படியும் திரும்ப நம்மிடமே வந்துசேரும் என்று நான் அடிக்கடி சொல்லுவது எவ்வளவு மெய் என்று உனக்

குத் தெரிகிறதா?' என்று கேட்டார்கள். நானும் ஆம் என்று தலையாட்டினேன். எத்தனையோ வெள்ளங்கள், மண் மேடுகள், பள்ளங்கள்-இடையிலே கழிந்த எத்தனையோ நாட்கள்-இவற்றையெல்லாம் கடந்து, அந்தச் சிறுபொருள்-மூக்குத்தி கிடைத்ததை என்னவென்று சொல்வது. அது மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்து போயிருக்கலாம், அன்றி வேறு தனியாக யாரிடமாவது அகப்பட்டு விற்கப்பெற்றிருக் கலாம், இத்தனை நாள் கழித்தும் ஒரு தனி மனிதனிடம் அகப்பட்டிருந்தால் ஒருவேளை வெளிவராது போனாலும் போயிருக்கும், ஆனால் நான்கைந்து பேருக்கிடையில் அது கண்டுபிடிக்கப் பெற்றமையின் வீடுவந்து சேர்ந்தது. அதன் விலை ஒன்றும் அதிகம் இல்லைதான். அதிகமாக இருந்தால் பதினைந்து, இருபது ரூபாய் இருக்கும், எனி னும் அது உரியவரிடம் இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து வந்து சேர்ந்தது என்றால் - அதுவும் வெள்ளங்களுக்கும் பள்ளங் களுக்கும் ஈடுகொடுத்து வெளிப்பட்டு உரியவரிடம் வந்தது என்றால் - அதை எண்ணி வியவாதிருக்க முடியமா!

இந்த நிலையில் எனக்கு மற்றொன்றும் நினைவு வரு கிறது. ஒருகால் எனது அன்னையார் எங்கள் ஊரில் ஓர் இழவு விசாரிக்கச் சென்று வந்தார்கள். மாலையில் விசா ரித்துவிட்டு அப்படியே ஆற்றில் செல்லும் ஓடையில் மூழ்கி விட்டு வந்தார்கள். எல்லோருமே அப்படித்தான் செய்வது வழக்கம். துக்கம் விசாரிக்கச் செல்லுபவர்கள் அப்படியே விட்டிற்குள் புகக்கூடாது என்பது பழக்கம். மேலும் வீட்டின் கிணற்றடியில் வந்து மூழ்குவதிலும், பரக்க ஓடும் பாலாற்று ஊற்று நீரில் மூழ்குவது சிறப்பல்லவா? என் அன்னையும் அப்படியே அன்று மாலை ஊற்று நீரில் மூழ்கி வீட்டிற்கு வந்தார்கள். அவர்கள் கழுத்தில் ஒரு செம்பவளமாலை ஒன்றுதான் இருந்தது. அதன் நுனியில் பொன் இழைத்த

ஒரு பெரும் உத்திராட்சமும் அழகாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இரவு எட்டு மணிக்கு அந்த உத்திராட்சம் வீழ்ந்து விட்டதை அன்னையார் அறிந்தார்கள். அந்த வேளையில் அதை எங்கு சென்று தேடுவது? நான் வீட்டில் தான் இருந்தேன். என்றாலும் நன்கு இருட்டிய இரவில் எங்கு சென்று தேடுவது? விடியற்காலையில் எழுந்து அவர்கள் குளித்த அந்த ஊற்று நீரில் சென்று தேடுமாறு கூறினார்கள். வேறு எங்கே வீழ்ந்திருந்தாலும் அது வீழ்ந்த ஒலி கேட்டிருக்கும் என்றும், அவ்வாறு கேளாமையின் குளிக்கும் காலத்தில் ஊற்று நீரில்தான் வீழ்ந்திருக்கும் என்றும், ஆயினும் தான் குளித்த பிறகு மாலை ஐந்து மணிக்கு மேல்—எத்தனையோ பேர் வந்து மூழ்கிச் சென்றிருப்பார்கள் என்றும், அது யாரிடத்தில் கிடைத்ததோ—பெற்றவர்கள் கொடுப்பார்களோ, கொடார்களோ என்றும், இறுதியாக 'நம்முடையதானால் எப்படியும் கிடைக்கும். விடியற்காலை சென்று தேடிப்பார்' என்றும் கூறினார்கள். நானும் சரி என்று படுத்துக்கொண்டேன்.

மறுநாள் நன்கு புலருவதன் முன்பே என்னை அன்னையார் எழுப்பி விட்டார்கள். நேராக அவர்கள் குளித்ததாகக் கூறிய ஊற்றுத் துறைக்குச் சென்றேன். நன்றாகப் புலராத முன் பொழுதாதலின்—இருட்டில் மணலில் ஒன்றும் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் உட்கார்ந்திருந்தேன்; நன்கு விடிந்தது. நான் எழுந்து அந்த ஊற்றில் துவைக்கும் கல்லின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து குளிக்கத் தோண்டிய பள்ளத்தின் அருகில் சென்றேன். யாரும் தண்ணீரைக் கலக்கவில்லை. கலக்கினாலும் அந்தத் தெளிநீர் கலங்காது. அத் தெள்ளிய நீரில் சுமார் ஒன்றரை அடி ஆழமுள்ள அந்தப் பள்ளத்தின் மத்தியில் அடியில் மின்னிக்கொண்டு அந்த உருத்திராக்கம் காட்சி தந்தது. என் மகிழ்ச்சியை யாரே

அளவிட வல்லார். இழந்ததைக் கண்ட மகிழ்ச்சி ஒரு புறம், 'நம்முடையதாயின் எப்படியும் கிடைக்கும்' என்ற அன்னையின் தளரா உறுதி ஒரு புறம் என்னை ஈர்த்தன. ஓடினேன் வீட்டுக்கு. அன்னையிடம் கொடுத்தேன். அவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். கண்ணீர் பெருக்கினார்கள். 'உழைப்பு வீண் போகாது, என்றும் உரியவரைச் சேரும்' என்றார்கள். ஆம்! அவர்கள் சொற்படி, அவர்கள் காட்டிய மேலே கண்ட இரு சான்றுகள் வழி நான் இன்றுவரை இயன்ற அளவு உழைத்துத்தான் வருகின்றேன். அன்னை அருளும் உடன் நிற்கின்றது என்ற துணிவில் பணியாற்றுகின்றேன்.

24. சோடா புட்டி

வருத்தப்பட்டுச் சம்பாதிக்கிற நம் பொருள் என்றைக் காயினும் எங்கே சென்ருலும் நம் கைக்கு வந்துசேரும் என்று அம்மா அடிக்கடி சொல்வது மேற் கண்டபடி இரு சமயங் களில் மெய்யானதை அறிந்தேன். அப்படியே நமக்கு உரிமை அல்லாததை, விரும்பி ஒருவர் கொண்டு வந்து கொடுப்ப தாயினும் சொந்தமல்லாததை எ டு த் து க் கொள்ளுதல் நமக்குத் தீமையாகத்தான் முடியும் என்பதையும் க ண் டு கொண்டேன். ஏதோ ஒரு சிறு வேலை செய்வதற்காக— நமக்கு உரிமையல்லாத வேலையைச் செய்வதற்காக—பிறர் உபகாரமாக ஏதாவது கொடுத்தாலும் அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாகாது என அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவார்கள். அதுவும் மெய்யானதை அன்ருெரு நாள் கண்டேன்.

எங்கள் ஊரில் நிலத்தை விற்பவரும் வாங்குபவரும் பலர். அடிக்கடி விற்பனைப் பத்திரம் வாங்கி எழுதவேண்டிய வேலை ஊரில் அன்று கணக்கர் கையில் இருந்தது. ஊரில் சிலர் படித்தவர்கள் இருந்தாலும் அந்த வேலையைச் செய்ய யாரும் செல்வதில்லை. ஒரு வேளை அதனுல் கணக்கப்பிள்ளை யின் விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டுமே என்ற காரணத்திலுலோ, ‘நமக்கு ஏன் இந்த வேலை எல்லாம்’ என்ற சோம்பல் எண்ணத்திலுலோ அன்றி ஏனோ யாரும் அந்த எழுத்து வேலைக்கு வருவதில்லை. கணக்கப்பிள்ளையும் அவற்றையெல்லாம் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, ஒரு பத்திரத்துக்கு இவ்வளவு ரூபாய் என்று முன் பேசிக் கொண்டே எழுதுவார். சில சமயம் பத்திர ‘ஸ்டாம்பு’க்குக் கொடுக்க வேண்டிய கணக்கைவிட அதிகமாகப் பணம்

கேட்டு வாங்குவார். அப்படிப் பணம் வாங்கி, எங்கள் ஊரில் பெரிய பணக்காரர் என்னுமாறு அவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஆனால் இன்று அவர் பிள்ளைகள் அந்த முறைகளிலெல்லாம் இல்லாமல் அமைதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஊரிலும் யாரும் அவர்களிடம் பாண்டுப் பத்திரம் எழுதச் செல்வதில்லை.

நான் பத்தாவது படித்துக் கொண்டிருந்த அந்த நாளிலே ஓர் விடுமுறைக்கு ஊருக்கு வந்திருந்தேன். எனது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் ஒருவர் பத்திரம் எழுதவேண்டும் என்று சொன்னார். அவர் கணக்கப்பிள்ளையிடம் போனால் அவருக்குப் பத்துப் பதினைந்து ரூபாய்கள் தர வேண்டி இருக்குமென்றும், ஆகவே என்னையே எழுதித்தர வேண்டும் என்றும் சொன்னார். நான் அப்போது வயதில் இளையவனாதலாலும்,அவ்வாறெல்லாம் எழுதிப்பழக்கப்பட்டவன் அல்லன் ஆதலாலும் அவ்வாறு எழுத இசையவில்லை. உடனே அவர் என் அம்மாவிடம் சென்று முறையிட்டார். அவருக்குச் சாதகமான முறையில் சில சொன்னார். 'பாருங்கள். உங்கள் பிள்ளையைப் பத்தாவது வரையில் படிக்க வைக்கிறீர்களே; என்ன பிரயோசனம்? ஒரு பத்திரம் எழுதத் தெரியவில்லையாம். படிப்பதைக் காட்டிலும் பேசாமல் வீட்டிலேயே இருக்கலாம்' என்றார். எனது அன்னையாருக்கு யாராவது என்னைத் தாழ்த்திப் பேசினால் பிடிக்காது. அவர்கள் உடனே கோபம் கொண்டு என்னை அழைத்து 'அவர் சொல்வது மெய்தானா?' என்றார்கள். நான் 'ஆம்' என்று சொல்லி மேலும் பேசினேன். 'அந்த மாதிரி எழுதுவது கூடாது'என்றேன், நான் சிறியவனாதலால் எழுதுவது முறைப்படி தவறு என்றேன். என்றாலும் அன்னையார் கேட்கவில்லை 'உன்னைப் படிக்க வைத்தும் எழுதத் தெரியாதவன் என்று சொல்லுகிறார்களே, அதற்காவது நீ எழுதிக்கொடுக்க வேண்டாமா? வெட்கமாக இல்லையா'

என்று கேட்டார்கள். சரி, அப்படியாயின் எழுதித் தருகிறேன் என்றேன்.

அவர் குறிப்புக்களைக் கொடுத்தார். நானும் விற்பனை வாங்கவேண்டிய வகையில் பத்திரத்தின் நகல் எழுதிக் காண்பித்தேன், அவரும் மற்றவர்களும் பார்த்துப் பார்த்து மிகவும் நன்ருகவும் ஒழுங்காகவும் அமைந்திருக்கிறது என்ருர்கள். உடனே என்னையே பத்திரத் தாளில் எழுதச் சொன்ஞர்கள். நான் இளையவஞய் இருப்பதால் எழுத லாகாது என்பதை விளக்கிச் சொல்லப் பெரும் தொல்லை யாகப் போய்விட்டது. கடைசியில் ஒருவாறு சரி என்ருர்கள். வேருெருவர் எழுதினுல் குறைந்தது ஐந்து ரூபாயாவது தரவேண்டுமே என்பது அவர் கவலை. நான் அதைக் கண்டேஞ? நன்ருகக் கையெழுத்து எழுதும் ஒரு பெரியவரை வைத்துக் கொண்டு நான் சொல்லிக்கொண்டே வந்தேன். அவர் எழுதி முடித்தார். பிறகு அவர்கள் அந்தப் பத்திரத்தை வாலாஜாபாத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு சென்ருர்கள். பத்திரம் ஒழுங்காக எழுதப் பெற்றிருந் தமையால் யாதொரு தவறும் தடங்கலும் இல்லாமல் ஆவணக்களரியில் பதிவு செய்யப் பெற்றது. அன்று மாலை அந்தப்பக்கத்து வீட்டுக்காரர் கையில் ஒரு டஜன் சோடாப் புட்டிப் பெட்டியுடன் வந்தார்.

பத்திரம் எழுதி எடுத்துக் கொண்டு உடன் சென்றவரை அவருடன் நான் காணவில்லை. 'அவர் எங்கே'? என்றேன். 'அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன்' என்று அவரே சொல்ல விரும்பியவர் போலப் பேச ஆரம்பித்தார். 'நீ சொல்லி யதை அப்படியே எழுதி வந்தான்; கூடவே சாட்சிக்காக அங்கும் வந்தான்; என்னமோ பலகாரம் சாப்பிட்டு வரட்டும் என்று எட்டணு கொடுத்தேன். அவன் குறைந்தது இரண்டு ரூபாய் வேண்டும் என்ருன். நான் 'போடாபோ'

தரமுடியாது என்று சொல்லி விட்டேன். அவன் ஏதேதோ பேசினுன். நான் கிடக்கிறது கழுதை என்று வைது விட்டு எட்டணுவை வீசி எறிந்துவிட்டு வந்து விட்டேன். இனி அவன் முகதரிசனம் கூடச் செய்ய மாட்டேன். ஏதோ பெரிய மலையைப் புரட்டியது போல் வாலாட்டுகிறது நாய்' என்று பேசி முடித்தார். எனக்கு உள்ளத்தில் கோபம் பொங்கியது. இவருக்கு உதவியதற்காக அவர் பாவம் நாயாகவும், கழுதையாகவும் ஆக வேண்டுமா? கணக்குப் பிள்ளை எழுதினுல் அவருக்குப் பத்துப் பதினைந்து தர வேண்டும் என்பதற்காகவே என்னிடம் வந்து என் அம்மா விடம் இல்லாததை எல்லாம் சொல்லி எழுத வைத்தார். நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஆகவே அவருக்கு அந்தப் பத்து ரூபாயும் லாபம்தானே. அதில் அதை எழுதினவருக்கு இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தால் என்ன என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். அவரைக் கேட்டால் அவர் இல்லா தையும் பொல்லாததையும் சேர்த்து அம்மாவிடம் கோள் மூட்டுவார். எனவே நானே நினைத்துக் கொண்டேன். நாங்கள் பேசிக் கொண்டே இருக்கும்போது உள் வேலை களை முடித்துக் கொண்டு அம்மா வெளி வந்தார்கள். 'என்ன எல்லாம் முடிந்ததா?' என்ருர்கள். அவர் 'ஆம்' என்று கூறி அரை ரூபாய் கொடுத்து மற்றவரை விரட்டிய தன் பெருமையை மறுபடியும் அம்மாவிடம் சொன்ஞர். சொல்லிப் புறப்பட எழுந்தவர் அந்தச் சோடா புட்டிகளை அம்மா பக்கம் நகர்த்தி 'உங்களுக்காக வாங்கி வந்தேன். நாளை காலியானதும் நானே எடுத்துக் கொண்டு சென்று கொடுத்து விடுகிறேன்' என்ருர். அம்மாவுக்குக் கோபம் வந்தது. 'யார் உங்களை இதை வாங்கி வரச் சொன்னது. கைக்கூலியா இது? வேண்டாம் எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்' என்று கோபத்தோடு சொன்ஞர். அவர் மெள்ள நழுவி விட்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

அம்மாவிற்குச் சற்றுத் தளர்ச்சி இருந்தால் அவர்கள் அடிக்கடி பழம், சோடா முதலியவற்றை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு உண்டு வருவார்கள். ஆகவே அதைச் சாதகமாகப் பயன் படுத்திக்கொண்டார் அவர். அன்றைக்கு வாலாஜா பாத்தில் சோடா இரண்டு பை, கலர் நான்கு பை என்று மிகக் குறைந்த விலையில் விற்றது. ஆகவே அவர் வாங்கி வந்த அனைத்தும் சேர்த்தாலும் மூன்று அணுக்கள்தாம். அவர் கணக்கப்பிள்ளை எழுதாததால் வந்த பத்து ரூபா லாபத்தில் எனக்கு மூன்றணு செலவிட்டால் என எண்ணி இருப்பார். ஆனால் அந்த சாட்சிக்காக வந்தவனுக்கு ஒரு ரூபாய்கூடக் கொடுக்க அவர் விரும்பவில்லை. அம்மா அந்தச் சோடா புட்டிகளை அப்படியே எடுத்து வைத்தார்கள். என்றாலும் ஒன்றிரண்டை உடைத்து யாரோ வந்தவருக்குக் கொடுக்கச் சொன்னார்கள். ஆயினும் அம்மா மனதில் நிம்மதி இல்லை. 'இதோ இந்த மூன்றணு சோடாவுக்குப்பதில் நமக்கு இரண்டு மடங்காக ஏதாவது நட்டம் வரும் பார்' என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தார்கள். 'நம் வேலை பத்திரம் எழுதுவது அல்ல. அந்த வேலையே செய்து பிழைக்கும் கணக்கப் பிள்ளையோ மற்றவரோ வேண்டுமானல் கைக்கூலி பெற லாம். நாம் ஏதோ உதவினேம். அதற்கு இதுவா?' என்று கூறிக்கொண்டே இருந்தார்கள்.

மாலை வந்தது. விளக்கேற்றும் நேரம் ஆயிற்று. கை விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டார்கள். நன்கு இருட்டியபின்பு லாந்தர் விளக்கு ஏற்றவேண்டும். பகலில் விளக்கை நன்கு துடைத்து உலர்த்தி வைத்திருந்தார்கள். விளக்கு ஏற்றப் பட்டது. நன்கு எரிந்துகொண்டிருந்த வேளையில் வீட்டுக்கு வந்த ஒருவர் கை, கால் கழுவிக்கொண்டு வந்து கையை வீசினர். ஒரு துளி லாந்தர் கண்ணாடி மேல் பட்டது. அவ் வளவுதான் 'படீர்', என்று கண்ணாடி உடைந்தது. உடனே

அம்மா என்னைப் பார்த்தார்கள்; பேசினார்கள். ‘நான் சொன்னேன் பார்த்தாயா! மூன்றணு சோடா புட்டிக்காக ஐந்தணு கண்ணுடி போயிற்று. போய் அவரை உடனே அழைத்துக் கொண்டு வா. மிகுதியை எடுத்துப் போகச் சொல். அப்போதே எடுத்துப் போகச் சொன்னேன். அவர் சென்று விட்டார். நம் வீட்டில் இருந்ததால் தவறி இரண்டொருவருக்கு உடைத்துக் கொடுத்தோம். அதன் பயன்தான் இது. நமக்கு உரிமை அல்லாததை நாம் விரும்பினுல் ஒற்றைக்கு இரட்டையாக நமக்கு நட்டம்தான் வந்து சேரும். உம். அவரை அழைத்து வா ‘என்று கூறினுர்கள். வந்தவரிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னுர்கள். நான் ஓடி அவரை அழைத்து வந்தேன். அம்மா உடைந்த கண்ணுடியைக் காட்டி ‘உம்மால் எனக்கு எவ்வளவு நட்டம் பார்த்தீர்களா? மூன்றணு சோடாவுக்கு ஐந்தணு கண்ணுடி? அது தான் வேண்டாம் என்றேன். உடனே எடுத்துச் செல்லுங்கள்’ என்ருர்கள். அவர் தயங்கினுர். பக்கத்தில் உள்ளவர் காரணம் சொன்னுர், இதை இவர் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்ருல் வீட்டில் அவர் மனைவி ‘அதற்கு ஏன் செலவு செய்தாய்?’ என்று ஏசுவார். அதனுல்தான் பயப்படுகிருர். சரி நான் எடுத்து வைக்கிறேன். நாளை நீ எடுத்துக் கொண்டுபோ’ என்று சொல்லி, அந்தவீரர் தம் வீட்டுக்கு கொண்டு செல்வதைக் கூறி அவரைக் காப்பாற்றினுர். சோடா புட்டியும் வெளியில் சென்றது. அம்மா ஆறுதல் அடைந்தார்கள். என்னை அழைத்து ‘இதைப் பார்த்துக் கொண்டாயல்லவா! உனக்கு உரிமை இல்லாததை நீ விரும்பினுல் இம்மாதிரி நட்டங்கள் தான் உண்டாகும். சாக்கிரதையாக நட’ என்று அறிவுரை கூறினுர்கள். இன்றுவரை அவர்கள் சொற்படி கூடிய வகையில் எனக்கு உரிமை இல்லாததை நான் பற்ருமல் வாழவே முயல்கின்றேன். அவர்கள் அருள் நலம் என்னைக் காக்கிறது என்னலாம்.

25. ஊழியர் சங்கம்

அந்தக் காலத்தில் நாட்டில் கொந்தளிப்பு அதிகமாக இருந்தது. உரிமை வேட்கை மீது மக்கள் ஆங்கில அரசாங்கத்தை எதிர்த்துப் போராட்டங்கள் தொடங்கினர். நாடெங்கும் உப்புச் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெற்றது. அண்ணல் காந்தி அடிகளார் தண்டி சென்று உப்புக் காய்ச்ச முன்னின்றூர். தமிழ் நாட்டிலும் வேதாரணியக் கடற்கரையில் உப்புக் காய்ச்சி அரசியலை மீறும் போராட்டம் நடைபெற்றது. கல்லூரி மாணவர்களும் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களும் அதில் பங்குகொள்ள வேண்டி இருந்தது. பலர் படிப்பை விட்டனர். சிலர் காந்தி அடிகளை நோக்கிச் சென்றனர். இப்படி நாட்டில் பல வகையில் கொந்தளிப்பு சூழ்ந்து கொண்டிருக்கையில் நான் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் காலை வைக்க முன் நின்றேன். பள்ளியிலே என்னுடன் நெருங்கிப் பழகும் நண்பர்கள் மிகச் சிலர். நான் யாருடனும் அதிகமாக நெருங்குவதில்லை. ஏனே என் நிலை அப்படி அமைந்துவிட்டது. 'அன்றும் சரி இன்றும் சரி' நான் யாரிடமும் வலியச் சென்று உறவாடும் வழக்கத்தைக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு செய்வது சரியில்லை என்றும் நாமே வலியச் சென்று பிறருடன் உறவாடுவதுதான்; உலகில் முன்னேற வழி என்றும் பல நண்பர்கள் சொல்வார்கள். அது ஓரளவு உண்மை என்பதைக் கண்டேன்; என்றாலும், ஏனே அப்படி மேல்விழுந்து பெறும் தற்பெருமையான ஆடம்பரத்தை நான் மேற்கொள்ள விரும்பவில்லை.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயிலும் காலத்து எனக்கு நெருங்கிய நண்பர்களாக நான்கைந்து பேர்தாம் இருந்தனர். அவர்களோடு நான் பயிலுவதும், விளையாடுவதும்

அரசியல் காரியங்கள் பேசுவதும் உண்டு. உரிமைக் கொந்தளிப்புக்கு இடையிலும் நாங்கள் ஒருசிலர் பங்கு கொள்ள நினைத்தோம். அரசியல் கைதிகளைச் சிறை செய்து நீதிமன்றங்களுக்குக் கொண்டு வரும்போதெல்லாம் நாங்கள் சென்று காண்பதுண்டு. அதனால் எங்கள் ஆசிரியர்கள் – சிறப்பாகக் கணக்கு ஆசிரியர் – அதிகமாகக் கோபிப்பார். இன்று அவர் இல்லை. அன்று உண்மையில் எங்களில் ஒருசிலரின் கல்வி வளர அக்கறை காட்டியவர். ஆகவே நாங்கள் பல சூழல்களுக்கு உட்பட்டுக் கெட லாகாது என்பது அவர் ஆசை. சில சமயம் அவர் என்னை அடித்துக்கூட இருக்கிறார். எப்படி இருந்தும் நாங்கள் அந்த இயக்கத்தில் தீவிரப் பங்கு கொள்ளாவிட்டாலும் ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் அத் துறையில் பங்கு கொண்டே உழைத்தோம். அவற்றுள் ஒன்றே ஊழியர் சங்கம் என்பது.

நாட்டு மக்கள் நல் உணர்வு பெற்று எழுந்து விடுதலைக்குப் பணிபுரியும் அந் நாளில் நாங்களும் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென விரும்பினோம். அந்த நாளில் எங்கள் ஊரிலிருந்து—எங்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியில் முன் படித் திருந்து அப்போது-சென்னை சென்று பயின்ற சில உணர்ச்சி மிக்க கல்லூரி மாணவர்கள் அரசியலில் தீவிரமாய்ப் பங்கு எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் பித்தன் என்ற ஒரு திங்கள் இதழையும் வெளியிட்டு வந்தனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் இந்திய அரசாங்க முன்னைய இரெயில்வே துணை அமைச்சர் ஆவார். அவர் அப் ‘பித்தன்’ பத்திரிகையைக் கொணர்ந்து எங்களை யெல்லாம் அதற்கு உறுப்பினராக்கிச் சென்றதோடு, எங்களையெல் லாம் அதில் கட்டுரை எழுதுமாறும் வற்புறுத்தினர். அந்தப் பத்திரிகை எழுத்துக்களும், நாட்டு நிலையும் ஒன்று சேர்ந்து ஊழியர் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தது என்னலாம்.

ஊழியர் சங்கத்தில் சேர்ந்தவர் மிகச் சிலரே. பலர் அக் காலத்தில் வெளிப்படையாக அரசியல் எதிர்ப்புக் கழகங் களில் பங்கு கொள்ள அஞ்சுவர். நானும் என் நெருங்கிய நண்பர்கள் சிலருமே அச்சங்கத்தை அமைத்தோம். அவர் களுள்ளும் தலைவராக முன்னின்று அச்சங்கத்தை நடத்த ஒருவரும் முன் வரவில்லை. என்றும் அமைதியாக இருந்த என் உள்ளத்தில் எப்படியோ ஓர் உணர்ச்சி புகுந்தது. 'நானே தலைவனாக இருந்து நடத்துகிறேன்' என்று இசைந்து முன் நின்றேன். பள்ளியில் படித்த இரண்டு ஆண்டுகளிலும் அதன் தலைவனாக இருந்து ஒல்லும் வகை பணியாற்றினேன். பல அரசியல் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டேன். இன்று மாணவரை அரசியலில் சேரக்கூடாது என்று கூறும் அதே தலைவர்கள் அன்று அனைவரையும் பள்ளியிலிருந்து வெளி யேறச் சொன்னார்கள். நான் அவ்வாறு வந்ததற்காக தண்ட னையும் பெற்றிருக்கிறேன். குடும்பத்தில் உள்ள ஆதரவற்ற சூழ்நிலையையும், நானே முயன்று முன்னேற வேண்டிய முயற்சியையும், பிறவற்றையும் மறந்து, நாட்டு விடுதலை ஒன்றையே முன்னிறுத்திப் படிப்பைக்கூட விட நினைத்து விட்டேன். எனினும் ஓரளவு ஆசிரியர் தந்த தண்டனை களை யேற்று அமைந்து பயின்றேன். தூய கதராடையே அன்று நான் உடுத்துவது. பின் என் மண நாளிலே கூட அத்தகைய கதர் ஆடைகளையே மணப் பரிசாகப் பெற்றேன். நான் அன்றுதொட்டுக் காங்கிரசில் உறுப்பினனாகவும் இருந்தேன். எனினும் சில ஆண்டுகள் கழித்து - 1938ல் என்று நினைக்கிறேன் - செங்கற்பட்டு மாவட்டக் கழக தேர் தலில் நான் நெடுநாளைய காங்கிரஸ்காரன் என்ற காரணத் தால் தள்ளப்பட்டு, அன்று புதிதாகக் காங்கிரஸில் சேர்ந்த ஒருவரைக் காங்கிரஸ் அபேட்சகராக அவர்கள் தேர்ந் தெடுத்த அந்த நாள் வரை நான் காங்கிரஸ்காரனாகத்தான் இருந்தேன். பிறகு என் வாழ்வு நெறி அறிவுத் துறையில்

சென்று விட்டது. அத்தேர்தலில் நானே வெற்றி பெற்றேன் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஊழியர் சங்கம் நன்கு பணியாற்றிற்று. பக்கத்திலே உள்ள சேரிகளுக்கெல்லாம் சென்று அங்கு மக்கள் உயர வேண்டியவகை பற்றியும், தூய்மையாக இருக்க வேண்டிய நிலை பற்றியும் பேசிச் சீர்திருத்தம் செய்து வந்தோம். அன்று கள்ளைக் குடிக்க வேண்டாம் என்று பிரசாரம் செய்ய அரசாங்கம் அனுமதித்து இருந்தது. எனவே நாங்கள் இரண்டிரண்டு மாணவர்களாகப் பல ஊர்களுக்குச் சென்று மதுவிலக்குப் பிரசாரம் செய்தோம். விடுமுறை நாட்களில் தான் இவற்றைச் செய்தோம் என்றாலும் எங்கள் முறையான படிப்பு இவற்றால் சிறிது தடைபட்டது என்று சொல்லலாம். ஒரு நாள் ஒரு கூட்டத்திற்குப் போவதற்காக நான் என் கணக்கு ஆசிரியரிடம் உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். அன்று முக்கியமான பாடம் நடை பெற்றது. பிறகு சில நாட்கள் கழித்தே அந்தப் பாடத்தை நான் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இவ்வாறு சில பாடங்கள் எனக்குப் புரியா வகையில் சென்றன. எனினும் பள்ளி யிறுதி வகுப்பில் கடைசி ஆறு தினங்களில் நான் ஒன்றிலும் பங்கு கொள்ளாது அமைதியாக இருந்து இறுதியில் வெற்றி பெற்றேன். என்றாலும் அந்த இறுதி நாளிலும் இயற்கை வழி நான் துன்புறுத்தப்பட்டேன். 'மலேரியா' என்னும் கொடிய நோய் சனவரி மாதத்தில் என்னைப் படுக்கையில் வைத்துவிட்டது. பல பாடங்களை விட்டுவிட்டேன். இறுதி யில் தேர்வு ஒரு மாதம் இருக்கும்போது முயன்று படித்து வெற்றியும் பெற்றுவிட்டேன்.

இவ்வாறு எனது உயர்நிலைப் பள்ளியில் பயிலும்போதே அரசியல் அலைகளால் ஓரளவு மோதப்பட்டும், சமூக சீர்

திருத்தப் பணியில் ஒரு அளவு இறங்கியும் தொண்டாற்றி, அவற்ருல் பாடத்துக்குப் பங்கம் நேராதவாறு பார்த்துக் கொண்டும், எனது அன்னைக்கும் பாட்டிக்கும் யாதொரு மனத்தாங்கலும் வைக்காது அவர்கள் மொழிப்படி நடந்து எனது கல்விக்கு-பள்ளியில் பயின்ற கல்விக்கு-இளமையை முடிக்கும் கல்விக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தேன். 1931ல் பள்ளி இறுதி வகுப்பில் வெற்றியும் பெற்றேன்.

இவ்வாறு எனது கல்லா இளமை வாழ்விடை ஒரு கட்டத்தைக் கடந்து தலைநிமிர்ந்தேன். அந்த நாட்களே எனக்கு வழிகாட்டிய பெருநாட்கள். எனவே அவற்றை எண்ணி எண்ணி வாழ்த்துகின்றேன். வாழ்க கல்லா இளமை! வளர்க குழந்தை உள்ளம்!

முற்றும்

